

ZNIČTE

KRYPTONIT

ZBAVTE SE TOHO,
CO VÁS OKRÁDÁ O SÍLU

JOHN
BEVERE

VČETNĚ MATERIÁLŮ K SÉRII
ZNIČTE KRYPTONIT

Milý příteli,

tato kniha je dárek pro Vás. Modlím se, aby poselství, které se skrývá na těchto stránkách, navěky změnilo Váš život!

Jsem přesvědčen, že žijeme v posledních dnech. A žijeme ve světě, kde existuje skutečný duchovní kryptonit, který se nás, křesťany, snaží denně okrádat o sílu.

Do života mnohých křesťanů se vplíží frustrace a únava, protože se neustále znovu a znovu snaží vyprostit z věcí, které je brzdí. Tak to však Bůh nikdy nechtěl. On předurčil, že budete mít vítězství v každé oblasti svého života. A navíc Vám dává sílu překonat cokoli, co se proti Vám postaví.

V této knize se budu sdílet o svou vlastní zkušenost, která mi přinesla průlom v životě, a o klíčové biblické verše, jež mi navěky změnily život. I Vy se můžete radovat z důvěrného života ve spojení s Bohem. Vaše víra může být pulsující a mocná. Taková, která se dotýká světa kolem Vás a ovlivňuje jej. Nejprve se ale budete muset utkat se svým duchovním kryptonitem.

Podělte se o toto poselství i další materiály, které jsou online na CloudLibrary.org, s každým, koho znáte.

Váš bratr v Kristu,

John Bevere
JohnBevere@gmail.com

 MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

ZNIČTE

KRYPTONIT

V knize *Zničte kryptonit* čerpá John Bevere ze svých vlastních bojů i z hlubin Božího Slova. Tím vznikla snad nejmocnější kniha tohoto autora. S pohledem na lidské slabosti a osobní pokušení nás John plný slitování vybízí, abychom se přiblížili k Bohu a nechali se posilnit Jeho Duchem. Přestože zakusíte nepříjemný pocit, když budete stát tváří v tvář svým chybám, přinese vám tato úžasná kniha nakonec povzbuzení, inspiraci a povýšení.

Chris Hodges

Hlavní pastor *Church of the Highlands*

Autor knih *Čerstvý vánek* a *Danielovo dilema*

V knize *Zničte kryptonit* John brilantně spojuje lásku a pravdu a zve nás na fascinující cestu, na kterou se lidé vydávají jen zřídkakdy. Je možné objevit život, po kterém všichni toužíme, ale odpovědi na to jak vás možná překvapí. Přečtěte si tedy tuto knihu a naleznete odpovědi na otázky, které jste ani nebyli schopni vyslovit.

Mark Batterson

Autor bestselleru *Stvořitel kruhu*

Hlavní pastor *National Community Church*

John Bevere je praktický a významný prorok moderní doby, který nám ukazuje, jak překonat hřích pomocí milosti, jež nás zmocňuje. Ve své nové knize *Zničte kryptonit* odhaluje, že máme v životě všichni určitý kryptonit, který můžeme přemoci jedine Boží láskou. Díky Bohu za to, že dal Johnovi toto zjevení!

Robert Morris

Zakládající pastor Církve *Gateway*, Dallas/Fort Worth v Texasu

Autor bestselleru *Požehnaný život, Bůh, kterého jsem nikdy neznal*, *Vskutku svobodný* a *Frekvence*

Toto poselství je naléhavým voláním k tělu Kristovu, aby odmítlo uspokojit se s čímkoli, co je méně, než pro ně Bůh má! Věřím, že Johnův biblický vhled a jeho touha pomoci věřícím žít opravdově pro Boha se stanou těm, kteří si toto poselství vezmou k srdci, něčím, co převrátí jejich život vzhůru nohama.

Joyce Meyer
Učitelka Bible a autorka bestsellerů

Pokud vás někdy napadlo, že nežijete takový život, jaký byste chtěli, tak je to možná právě proto, že jej nežijete opravdu. Pokud víte, že vás něco brzdí, bude se vám nová kniha Johna Bevera *Zničte kryptonit* moc líbit. John vám pomůže být naprosto upřímnými ohledně všeho, čemu dáváte přednost před Bohem, i ohledně Božího plánu pro váš život. Popadněte tuto knihu, otevřete své srdce a dovolte Božímu Duchu, aby zničil vše, co vás brzdí.

Graig Groeschel
Pastor sboru *Life Church*
Autor bestsellerů pro *New York Times*

„Sami sebe zkoušejte, jste-li ve víře, sami sebe zkoumejte“ (2. Korintským 13,5). Můj blízký přítel John Bevere s moudrostí vybízí, aby to lidé dělali. Až příliš často ti, kteří jsou součástí nějakého sboru, vyměnili proměnu, jež pramení v opravdu osobním vztahu s Kristem, za členství. Nic není větším znakem duchovního narození než uvědomění si faktu, že v nás žije Duch Ježíše Krista. Před touto skutečností ani před tímto vztahem nemůžeme utéct.

James Robinson
Zakladatel a ředitel služby *LIFE Outreach International*
ve Fort Worth v Texasu

John je jedním ze tří autorů, které mám nejraději. Kdybych měl dát svým dětem hromadu knih, které si mají přečíst, prostudovat a podle kterých mají žít, pak by byly knihy Johna hned nahoře. Kniha *Zničte kryptonit* není jemná, zamlžená ani nejasná! Jsem přesvědčen, že má potenciál změnit směr dnešní církve. Je to kniha, kterou považuji za kotvu a záchranné lano pro tuto konkrétní generaci, která čelí tak ohromné nejistotě. Způsob, kterým John vysvětluje, co je láska a pravda, dokáže zachránit život!

Brian Johnson
Rektor univerzity *Bethel Music and Worship (Worship U)*
Pastor chval a uctívání ve sboru *Bethel*

Kniha *Zničte kryptonit* odhaluje největší lest našeho nepřítele, pomocí které nás chce okrást o sílu i náš osud. John vás v ní vyzývá, abyste si toho byli vědomi a abyste bojovali ve stejném Duchu, který vzkřísil Ježíše z mrtvých. Tuto knihu si určitě nenechejte ujít.

Christine Caine
Zakladatelka *A21* a *Propel Women*

V knize *Zničte kryptonit* John Bevere zcela jasně ukazuje, že nám různé překážky mohou zabránit vstoupit do plného potenciálu v Kristu. Tato kniha je mocná, přímá a přivede čtenáře k tomu, aby se postavil tváří v tvář kryptonitu, který má ve svém vlastním životě.

Jentezen Franklin
Hlavní pastor sboru *Free Chapel*
Autor bestsellerů pro *New York Times*

Kniha Johna Bevera *Zničte kryptonit* odhaluje oblasti, které nás mohou brzdit a bránit nám žít v tom, k čemu nás Bůh povolal. Tato kniha nás vyzývá a povzbuzuje, abychom ve svém životě zakoušeli Boží nadpřirozenou podstatu a moc.

Andy Dalton

Hráč *Cincinnati Bengals*, Národní fotbalová liga

Zjevení biblických principů, vyučování a lásky k lidem, které John Bevere má, budují jak jednotlivce, tak celé Boží království již desetiletí. Jeho knihy putují do všech koutů země a vliv, který má na život lidí, je nesmírný. Jsem za jeho přátelství, službu i neutuchající poslušnost položit pero na papír velice vděčný.

Brian Houston

Zakladatel a hlavní pastor církve *Hillsong*

Usvědčující. Plná Ducha. Mocná. Kniha *Zničte kryptonit* otřese pomalu sílícími pouty běžného hříchu s ohromným zápalem, jenž pohání milost a pravda. Jsem přesvědčen, že tato kniha dovede generaci, která nutně potřebuje pravdu a není příliš proslulá poslušností, aby našla zalíbení v Bohu, jenž se nespokojí s ničím menším než s tím absolutně nejlepším pro nás. Zakuste svobodu a poddejte se Bohu.

Louie Giglio

Pastor církve *Passion City*, zakladatel konferencí *Passion*

Autor knihy *Goliáš musí padnout*

Předchozí knihy Johna Bevera byly skvělé. Tato však mnohé lidi naprosto zaskočí. A není to kvůli tomu, že by se John vzdálil od jedinečné schopnosti jednat s tím, co je životně důležité. Právě naopak! V této knize je ještě znatelnější milost být věcný v závažných tématech, jež je na Johnově životě. Mnohé jistě překvapí to, jak odhaluje něco, co máme přímo před nosem, ale vůbec si toho nevšímáme. Kdybychom řekli, že tuto knihu všichni potřebujeme, je to podhodnocený výrok. *Zničte kryptonit* je nezbytná povinná četba pro věřícího dnešní doby.

Bill Johnson
Církev *Bethel*, Redding, Kalifornie
Autor knihy *Bůh je dobrý*

ZNIČTE KRYPTONIT

ZBAVTE SE TOHO,
CO VÁS OKRÁDÁ O SÍLU

JOHN
BEVERE

Killing Kryptonite (Czech) by John P. Bevere
© 2019 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as Killing Kryptonite
ISBN 978-1-937558-13-0 (International edition)
ISBN: 978-1-937558-11-6 (Hardcover edition)
ISBN 978-1-937558-12-3 (Electronic edition)

Additional resources in (Czech) by John and Lisa Bevere
are available for free download at: CloudLibrary.org

To contact the author : JohnBevere@ymail.com
This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

Zničte Kryptonit, v českém jazyce, John P. Bevere, Jr
Copyright © 2019 Messenger International
Původně vydáno v anglickém jazyce pod názvem: Killing Kryptonite by John
P. Bevere, Jr. © 2019 Messenger International
Messenger International, P.O. Box 888, Palmer Lake, CO 80133-0888, USA
MessengerInternational.org
Další materiály v českém jazyce jsou dostupné a zcela zdarma ke
stažení na: www.CloudLibrary.org
Tato kniha je distribuována vedoucím a potenciálním vůdcům
ZDARMA a nesmí být předmětem prodeje.
Je to dar společnosti Messenger International,
což je služba Johna a Lisy Bevere.
Kontakt na autory: JohnBevere@ymail.com, LisaBevere@ymail.com

Copyright© 2019 Syloam pro český jazyk

Vydavatel: SYLOAM – Kresťanská medzinárodná misia
Černyševského 11, 851 01 Bratislava
www.syloam.eu

Překlad: Mgr. Markéta Bystrická
Jazyková úprava: Mgr. Hana Švédová
Redaktoři vydavatelství: Miroslav Fic
Grafika: Darko Brvenik
ISBN: 978-80-89414-97-0

Použité citáty jsou převzaty z: Český studijní překlad, 2009, Nadační fond
překlada Bible. Dodatky u veršů v závorkách jsou přeloženy doslova dle
anglického rozšířeného překladu Bible (Amplified Bible, zkratka AMP).

Tuto knihu věnuji členům týmu Messenger International.

Spolu díky Boží milosti zasahujeme milióny lidí evangeliem Ježíše Krista. To by nebylo možné bez vaší víry, vašich obdarování, nesobeckého dávání a těžké práce.

S Lisou si vás moc vážíme, rádi s vámi pracujeme a těšíme se na den, kdy Ježíš odmění navěky vaši věrnou službu.

*Kdo je naše naděje nebo radost nebo věnec chlouby, ne-li právě vy před naším Pánem Ježíšem při jeho příchodu?
Vždyť vy jste naše sláva i radost.*

1. Tesalonickým 2,19-20

Děkuji vám, celému týmu Messenger 2019!

OBSAH

O této knize	15
Úvod	17

MOC JEDNOTY - 1. ČÁST

1. Otázka, které se vyhýbáme	23
2. Kryptonit	33
3. Jedno	43
4. Nakažlivý kryptonit	51
5. Vy se staňte tou změnou	61
6. Motivace	71
7. Moc jednoty	81

ROZPOZNÁNÍ KRYPTONITU - 2. ČÁST

8. Manželská smlouva	93
9. Cizoložství vůči Bohu	101
10. Co se skrývá za modloslužbou?	109
11. Modloslužba věřících	121
12. Zmírnění tlaku	131
13. Kryptonit	141
14. Hřích	149

ÚČINKY KRYPTONITU - 3. ČÁST

15. Síla hříchu (1. část)	161
16. Síla hříchu (2. část)	171
17. Svedený	181
18. Falešný Ježíš	189
19. Startovací čára	199
20. Pokání	211
21. Tři králové	223

ODSTRANĚNÍ KRYPTONITU - 4. ČÁST

22. Konfrontace	235
23. Tolerance	247
24. Láska a pravda	257
25. Zničte kryptonit	267
26. Hřích, který není hříchem	277
27. Dveře k hostině	287
28. Povstaňte	297
Otázky k diskuzi	307
Příloha - Spasení je dostupné každému	317

O TÉTO KNIZE

Knihu *Zničte kryptonit* je možné přečíst od začátku do konce jako kteroukoli jinou knihu. Každou kapitolu jsem napsal krátkou, takže ji přečíst netrvá déle než deset nebo patnáct minut. U každé kapitolky naleznete část *Začněte jednat*. Ta vám pomůže aplikovat pravdu, o které jsem psal, do vašeho života. Prosím, nepřeskakujte tyto pasáže. Jsou nezbytnou součástí této knihy. Právě z tohoto důvodu doporučuji číst každý den pouze jednu kapitolu. Tak budete moci udělat potřebné změny a jednat dřív, než se dostanete k další kapitole.

Pokud chcete knihu *Zničte kryptonit* používat jako materiál k vyučování ve skupině lidí, naleznete vzadu v knize témata k diskuzi. Vytvořil jsem i multimediální vyučování, které je souběžné s obsahem této knihy. Je to výborná volba, pokud byste chtěli toto téma studovat hlouběji. (O této možnosti studia je více informací na konci této knihy.)

Pokud tuto knihu čtete ve skupině jako součást studia celé série *Zničte kryptonit*, pak vám doporučuji podívat se na video nebo si poslechnout audio vyučování, která jsou na přiloženém DVD nebo ke stažení na CloudLibrary.org, a odpovědět na otázky k diskuzi v závěru této knihy. Ať si pak každý člen vaší skupinky přečte do dalšího setkání odpovídající kapitoly knihy.

Hodně zábavy!

A stylized, handwritten signature in black ink that reads "John". The letters are fluid and connected, with a large, sweeping initial "J" that loops back under the rest of the name.

John

ÚVOD

Možná vás to překvapí, ale nikdy v životě jsem nechtěl tolikrát přestat psát, když jsem nějakou knihu psal, jako u této. Za chvíličku vysvětlím proč. Jak se však kniha, která se jmenuje *Zničte Kryptonit*, týká následovníků Krista? Dovolte mi to krátce vysvětlit.

Většina z nás zná slovo „kryptonit“ z vědecko-fantastického příběhu o Supermanovi. Dílo, které se stalo prakticky americkou lidovou bajkou, původně napsali dva kamarádi ze střední školy a poprvé vyšlo jako komiks v červnu v roce 1938. Příběh o dobrotivém hrdinovi s nadpřirozenými schopnostmi byl v době nacistické tyranie dokonalým protijedem. Popularita Supermana velice rychle rostla a nakonec se neobjevoval pouze v tisku, ale také v rádiu, televizi a v nejnovějších filmech.

Po nějaké době začaly jeho příběhy připadat divákům poněkud nudné, protože byl nezranitelný. To přimělo autory k tomu, že v roce 1940 přidali do děje substanci, kterou pojmenovali kryptonit. Kryptonit pocházel ze Supermanovy rodné planety a dokázal neutralizovat jeho nadpřirozené schopnosti. Když se Superman ocitl v blízkosti kryptonitu, byl stejný jako kterýkoli jiný člověk.

My jsme křesťané a existuje pro nás určitý „kryptonit“, který v nás neutralizuje Bohem danou moc a charakter. Co je to? Jak jej rozeznáme? Jak nás ovlivňuje jako jednotlivce i jako společné tělo? Jak brzdí naši efektivitu a schopnost dosahovat ztracené? O co pod jeho vlivem přicházíme? Proč jej tak snadno přehlédneme? Toto jsou některé otázky, kterými se budeme v této knize zabývat.

Toto je dvacátá kniha, kterou jsem s pomocí Ducha Svatého a s Jeho vedením napsal. Jak jsem již zmínil, během psaní jsem chtěl pětkrát nebo šestkrát skončit. Jeden důvod bylo to, že mě přivedla tvář v tvář k věcem, které jsem ve svém vlastním životě nemohl ignorovat. Musel jsem se zeptat sám sebe: „Spokojil jsem se s tím, že žiju pod úroveň toho, k čemu jsem byl stvořen? Zakoušíme společně jako církve opravdu Boží přítomnost a neseme moc, abychom změnili společnost kolem nás?“ Ve skutečnosti jsem se několikrát v noci probudil a pronesl: „Otče, nevím, jestli se mi tato kniha líbí. Chci ji přestat psát.“

Pokaždé jsem vnímal, že Duch Svatý velice přísně říká: „Ne.“ Nakonec mě ujistil, že toto poselství přinese velmi důležitý náhled k budování a rozvíjení zdravých jednotlivců, rodin i církví po celém světě. Jeho principy mohou změnit celá města.

Po takovém zaslíbení jsem ve víře pokračoval ve psaní. Když jsem se dostal až k závěrečné části knihy, k sedmé kapitole, začal jsem jasně vidět jeho užítky. Nejenže jsem uviděl moudrost, která se v něm skrývala, ale uvědomil jsem si, jak je naléhavé. Nyní je pokládám za jedno z nejzávažnějších poselství, která jsem kdy přinesl.

Když jsem nyní zmínil přínos, který se nachází v závěru knihy, můžete být v pokušení okamžitě si nalistovat poslední část. Rád bych vás varoval. Nedělejte to, prosím. Pokud přeskočíte první tři části, bude dopad té čtvrté výrazně menší. Můžeme to přirovnat k tomu, když přijdete do kina na posledních dvacet minut filmu a uvidíte tak jeho vrcholné scény. Dopad a zážitek nebude ani zdaleka tak silný, jako kdybyste zhlédli celý film od začátku. Ti, kteří ho viděli od začátku, pláčou, smějí se nebo se radují. Vy se ale díváte a říkáte si, že ten film vůbec nestál za to.

Tato kniha obsahuje dvacet osm kapitol ve čtyřech částech. V každé části je tedy sedm kapitol. Toto rozdělení je záměrné,

aby usnadnilo studium i čtenářům, kteří mají velmi rušný a plný život. Deset nebo patnáct minut četbě každý den po dobu čtyř týdnů může věnovat každý. Nebo je možné studovat jednu kapitolu týdně po dobu asi šesti měsíců. Je také možné knihu číst tak jako každou jinou. Dali jsme si za cíl přizpůsobit toto poselství, aby bylo to nejpříjemnější a každý si našel svůj systém čtení.

Závěrem bych chtěl říct, že je na toto poselství potřeba pohlížet jako na cestu. Na cestu, která nabízí ochranu před kryptonitem a tipy, jak ovlivnit svět kolem sebe. Než začneme, rád bych se modlil a poprosil Ducha Svatého, aby nám otevřel oči a my mohli spatřit moudrost z nebe, která nás posiluje, abychom naplnili svůj osud zde na zemi.

Otče, ve jménu Ježíše Krista Tě prosím, otevři mé oči, uši i srdce, abych viděl, slyšel a pochopil Tvou vůli pro můj život. Duchu Svatý, vyučuj mě do hloubky a podrobně cestám Ježíše Krista, když budu tuto knihu číst. Vzhlížím k Tobě jako k Učiteli. Promlouvej ke mně v každé větě této knihy. Ať je můj život změněný navěky. Amen.

MOG JEDNOTY

1. ČÁST

OTÁZKA, KTERÉ SE VYHÝBÁME

Zvláštní poznámka autora:

Milí čtenáři, pokud jste ještě nečetli úvod, pak vám opravdu doporučuji, abyste to učinili. Pomůže to pochopení celého poselství. Příjemnou četbu!

Zniče kryptonit? Copak je to kniha o Supermanovi? Ne, ale existuje nápadná podobnost mezi jeho příběhem a naším životem víry. Pojdme se na to podívat.

Superman není z tohoto světa; ani Boží dítě není z tohoto světa.

Superman má nadpřirozené schopnosti, které obyčejná lidská bytost nemá; my jsme nadpřirozeně zmocňováni způsobem, jakým lidé ze světa nikoli.

Bojuje se zlem; my bojujeme se zlem.

Ochraňuje a vysvobozuje lidi, jež utlačují padouši; my ochraňujeme slabé a vysvobozujeme zajaté.

Superman čerpá sílu ze slunce; my čerpáme sílu ze světla Ježíše Krista.

Supermana dokáže zastavit jedna jediná věc: kryptonit. Vymyšlená radioaktivní látka pocházející z jeho domovské planety. Stejným způsobem existuje určitý „kryptonit“ pocházející z naší domovské planety, jenž může zneutralizovat Boží dítě. Je to tak. Nepochází ze země. Byl vytvořen tam, odkud pocházíme my. Kryptonit dokázal nejen neutralizovat Supermanovy nadpřirozené schopnosti. Způsobil také, že byl slabší než obyčejný člověk. Náš kryptonit dokáže totéž.

Co je naším kryptonitem? Než rozkryjeme jeho totožnost, musím vyprávět jeden příběh. Kryptonit má nad Supermanem jednu obrovskou výhodu. Tou je, že není snadno rozpoznatelný, takže může začít na Supermana působit dřív, než jej rozezná. Stejně tak oslabuje kryptonit věřících jak jednotlivce, tak tělo Kristovo, a mnoho lidí si to stále neuvědomuje a nerozeznává ho. Záměrem této knihy je kryptonit identifikovat a také odhalit, jak ho eliminovat a oslabit jeho působení na nás jednotlivce i celou komunitu. Začneme tedy otázkou.

Největší touha

Co je naše největší touha? Říkám „naše“, protože pokud jsme upřímní, je stejná pro nás všechny. Je to úspěch? Být nejlepší, být oblíbený, být šťastně ženatý? Radovat se ze skvělých přátelství? Být součástí pulsující společnosti? Užívat si dobrého zdraví nebo mít dost finančních zdrojů ke všemu, co se nám zamane?

Všechny tyto návrhy jsou přitažlivé a některé z nich dokonce nezbytné, ale popisují naši největší touhu? Copak neznáme lidi, kteří toto všechno mají, a přesto se stále cítí prázdní? Copak neslycháme příběhy o hollywoodských hvězdách, ředitelích firem, profesionálních sportovcích, politických vůdcích a dalších, kteří dosáhli toho, čemu společnost říká vrchol úspěchu v životě, a přesto mají pocit, že jim stále něco chybí? Ve své prázdnotě se někteří obrací ke drogám, k alkoholu, exotickým choutkám či milostným aférkám. Jiní hledají odpověď v náboženství, duchovních věcech

new age či v okultismu a doufají, že zaplní prázdnotu, která v nich hluboko uvnitř vězí.

Jsme-li upřímní, všichni kdesi hluboko uvnitř víme, že musí být něco víc. Opravdové uspokojení, po kterém každý člověk touží, ať už si to uvědomuje nebo ne, se nachází pouze v důvěrném vztahu s naším Stvořitelem. Ať si o Bohu myslíte cokoli, On je vaší nejhlubší touhou. Uspokojení a naplnění, které hledá každá lidská bytost, se nachází jediné a pouze v usmíření s naším Stvořitelem.

Pravdou je, že Bůh „vlozil věčnost do srdce člověka“ (viz Kazatel 3,11). Pokud nad námi nezačal vládnout podvod a klam, instinktivně ve svém srdci toužíme po „králi věčnosti“ (viz 1. Timoteovi 1,17). Boží Slovo o každé lidské bytosti říká:

... protože to, co lze o Bohu poznat, je jim zřejmé; Bůh jim to zjevil. ... Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy.
(Římanům 1,19-20)

Bůh není pro žádného člověka neznámý. Když budou lidé naprosto upřímní, musí uznat, že v určité době ve svém životě pociťovali hlubokou touhu poznat Boha. Všichni instinktivně víme, že je Bůh vševědoucí, všemocný a všudypřítomný.

Každý, kdo vstoupil do vztahu s Bohem, ví, že Jeho přítomnost, Jeho moc, Jeho krása i majestátnost je nesmírná a nemůže se rovnat ničemu jinému. Bůh je tak mocný, že i ty nejmocnější bytosti ve vesmíru, kterým se říká serafové, jsou v nebi neustále v úžasu a dnem i nocí bez přestání volají jeden na druhého a vypravují o Jeho nesmírné velikosti. Tyto ohromné bytosti to činí s takovou horlivostí a vášní, že jejich mocný hlas otřásá veřejemi dveří obrovského sálu v nebi, do kterého se vejde víc než miliarda bytostí.

Boží moudrost, porozumění, tvořivost, vynalézavost, důvtip a poznání jsou tak nesmírné, že je nelze ani prozkoumat. Po staletí zkoumají ti nejmoudřejší vědci tajemství Božího stvoření a nikdy plně neprostudovali ani nepochopili jeho složitost a div.

Žádný člověk dosud neobsáhl ani nezakusil plnost Boží laskavé dobroty, Božího slitování a milosrdenství. Jeho láska nemá hranice.

Užívám si výsady mít s Bohem vztah už téměř čtyřicet let. Nedávno mě opět naprosto přemohlo uvědomění, že nás náš Stvořitel zachránil před odsouzením, které jsme na sebe sami přinesli. On dal nám, lidstvu, veškerou autoritu k vládě na zemi. A my jsme ji předali Jeho úhlavnímu nepříteli, Satanovi, a jeho spojencům. Bůh, který věděl už předem o naší zradě, naplánoval to, že nás z příšerného otroctví a vězení vysvobodí. Byl ochoten zaplatit za to nesmírnou cenu. My jsme se odsoudili, ale On dal sám sebe, aby nás vysvobodil. Učinil to tak, aby neporušil své Slovo, což mohl udělat jedině tak, že se sám stal člověkem.

Protože Bůh předal zemi člověku, nemohl ji získat zpět jako Bůh. Bylo potřeba, aby ji zabral Syn člověka. V tom se skrývá obrovská moudrost skutečnosti, že se Ježíš narodil z panny: Stal se stoprocentním člověkem, ale protože byl Jeho otcem Duch Boží, byl svobodný a neměl zotročenou přirozenost padlého lidstva. Ježíš byl Bůh projevený v těle. On věděl, jak ohromné utrpení naše záchrana přinese, ale miloval nás tak moc a tak hluboce, že se svobodně rozhodl zaplatit cenu za naši svobodu.

O Jeho dobrotě, nesmírné lásce, moci i majestátnosti by mohla pojednávat celá tato kniha a mnoho dalších. Důvodem pro sepsání této knihy však byla jiná otázka.

Otázka, které se vyhýbáme

Jsme děti skvělého Boha. Logicky z toho tedy vyplývá, že bychom měli žít nadpřirozený život. Neříká nám to jen zdravý

rozum a prostá logika, ale i Bible toto tvrzení dokládá. Každému je přislíbeno následující:

- Boží nadpřirozená přirozenost
- nesobecký charakter
- bezpodmínečná láska a odpuštění
- radost a pokoj, jaké nelze ani popsat
- nadpřirozené schopnosti
- osobní blaho
- vitalita
- zdraví
- bezpečí a stabilita

Seznam tím zdaleka nekončí. Je toho mnohem více. Například také:

- zbožná a moudrost
- poznání
- porozumění
- důvtip
- hluboký vhled a tvořivost

Všechny tyto věci mají v našem počínání pomoci přinést plodnost a úspěch. Ve zkratce jsou nám přislíbeny věci, které se nacházejí v nebi. Vzpomeňte si, jak Ježíš zdůrazňuje, že Jeho království je v nás; proto by se na zemi měla dít Jeho vůle tak jako v nebi.

Přesto se nezdá, že se tyto vlastnosti projevují ať skupinově, či na úrovni jednotlivců. Budeme-li ve svém úsudku opravdu upřímní, můžeme říct, že vidíme mezi Božím lidem a lidmi ze světa znatelný rozdíl? Vyčníváme my, následovníci Ježíše Krista, nějak mimořádně z řady? Záříme jako světlo uprostřed temné generace? Jen vezměte v úvahu procento rozvodovosti. Je nějaký významný rozdíl mezi církví a společnostmi? Copak mezi námi není závist, žárlivost, pomluvy, svár a rozdělení, které plynou z hroutících se vztahů?

Vidíme někde opravdový charakter, bezúhonnost a morálku, jež by se výrazně lišily od zkorumpovaného národa? Existuje viditelná hranice mezi věřícím a nevěřícím, co se týče zdraví a osobního blaha? Máme hojnost finančních zdrojů? Jsme schopni po celé zemi naplňovat potřeby druhých lidí a kázat evangelium každému člověku?

Zní to vše přemrštěně a nadneseně? Zamyslete se nad tím, že ve Starém zákoně byla doba, kdy bylo stříbro tak běžné jako kamení a nemělo téměř žádnou hodnotu, protože ho bylo všude nadbytek (viz 1. Královská 10,21; 27). A přesto se nyní v nové smlouvě často setkávám se služebníky, kteří přežívají, protože mají omezené zdroje, a pastory, již touží pomáhat v místních komunitách, ale nemohou, protože nemají dostatek lidí, financí a ostatních zdrojů. Platí v obou těchto případech „na zemi tak, jako v nebi“?

Ježíš přislíbil, že když budeme hledat nejprve Jeho království a Jeho spravedlnost, bude nám přidáno všechno, co potřebujeme. Ježíše nedostatek zdrojů nezadržel ani jedinkrát. Vždy udělal, co udělat měl. Bohužel jsme byli v církvi svědky extrémního vyučování o bohatství a prosperitě. Toto nevyvážené učení způsobilo, že lidé uvěřili, že je hojnost něco špatného. Co však dáme, když nebudeme nic mít?

Když nás pohltní práce pro Boží království, svěří nám Bůh majetek, který je nezbytný, abychom budovali Jeho království na zemi. Bůh není špatný vedoucí. Nežádá své následovníky, aby činili Jeho vůli, aniž by jim k tomu dal nezbytné nástroje. A, co je ještě důležitější, Bůh je dobrý otec. Chce svým dětem požehnat. Nechce však, aby majetek vlastnil nás. Ne peníze, ale „láska k penězům“ je kořenem všeho zlého.

Starověký Izrael zažil období, kdy v celém národě nebyl jediný chudý člověk. Dočítáme se: „Juda i Izrael pobýval v bezpečí, každý pod svou révou a pod svým fíkovníkem, od Danu až po Beer-šebu,

po všechny Šalomounovy dny“ (1. Královská 5,5; angl. originál: každá rodina měla svůj dům a svou zahradu – pozn. překladatele). Dan bylo nejsevernější město Izraele a Beer-šeba bylo město nejjihuější, takže nám zde Bible říká, že v celém národě nebyl jediný člověk, o kterého by se museli postarat druzí. Neexistovala jediná skupina lidí ani žádný jednotlivec, který by potřeboval sociální podporu státu! Co se dělo, že to přineslo takovou hojnost?

Ve skutečnosti to není ojedinělá věc. Pokud budeme studovat Boží lid ve Starém zákoně, uvidíme mnoho generací, které neuvěřitelným způsobem vzkvétaly. Byly silné ekonomicky, společensky i vojensky. Měly hojnost všech zdrojů, hojnost jídla i bohatství. Když čelily vojenským útokům, nebyly poraženy. Naopak. Vyšly z nich jako vítězové. Ostatní národy žasly nad kvalitou života, který vedly. A mějte na mysli, že to bylo za staré smlouvy, která je horší než smlouva nová!

Ježíš je Prostředníkem lepší smlouvy, která je založena na lepších příslibech (viz Židům 8,6). Pokud se podíváme na Jeho život, uvidíme vládní úředníky, byrokraty (výběrčí daní), urozené lidi, prostitutky, zloděje, bohaté, chudé – zkrátka všechny typy lidí, které to k Němu přitahovalo. Ježíš měnil komunitu, kamkoli šel. Nikdy Mu nechybělo nic, co potřeboval k tomu, aby vyplnil jejich potřeby. Pokud se proti Jeho týmu objevil nějaký útok, nepřinesl žádnou trvalou újmu a častokrát se špatná situace změnila v úžasný úspěch.

O členech prvotní církve se mluvilo jako o lidech, kteří „převrátili svět vzhůru nohama“ (Skutky 17,6). Ani oni neměli nedostatek, protože čteme: „... veliká milost byla na nich všech. Nikdo mezi nimi netrpěl nouzí“ (Skutky 4,33-34). Byli tak jedineční, že museli častokrát přesvědčovat vojenské důstojníky a představitele komunit, že nejsou bohové a že nemají být uctíváni. Lidé tohoto světa na ně pohlíželi jako na supermuže a superženy své generace. Vyháněli nemoc a chorobu u těch, již byli nemocní a trpěli. Zářili jako jasné světlo uprostřed temné generace.

Opět bych se nesměle zeptal, zda se náš životní styl výrazně liší od ostatních lidí ve společnosti? Září náš život tak jasně, že na nás ostatní rozeznávají, že jsme Boží lid? Nebo jsme si vymysleli výmluvy a poupravili teologii, abychom vysvětlili, že přísliby, o kterých Bible jasně hovoří, platí pouze pro starozákonní dobu a že už pominuly? Novozákonní pisatelé nám dávají odpovědi, my se však vyhybáme odpovědět na tyto obtížné otázky.

Co kdybychom opravdu naslouchali tomu, co nám Bible říká?

Nechci na nikoho ukazovat prstem. Rád bych se jen zeptal: Je to „přijď Tvé království, buď Tvá vůle na zemi jako je v nebi“? Nemůžeme ignorovat slova Ježíše: „Království Boží je uvnitř ve vás“ (Lukáš 17,21). Jeho království je zde, uvnitř těla Kristova. Žijeme ve své generaci tak, jako žil Ježíš ve své? Copak se nám neříká: „Kdo říká, že v něm zůstává, musí sám také žít tak, jak žil on (Ježíš)“ (1. Janův 2,6)?

Jsme v dosahování světa tak účinní, jako byla prvotní církev? Vidíme, že by dnes během dvou let uslyšely evangelium celé oblasti? (viz Skutky 19,10). A to nezapomeňte, že tenkrát neměli Internet, Facebook, jiné sociální sítě, televizi a dokonce ani rádio. A přesto každý člověk, ne jen město nebo národ, ale celá oblast slyšela evangelium.

Zakoušíme to i my dnes? Pojdme být ve svém úsudku upřímní.

Ve skříni máme zavřeného kostlivce, o kterém jsme prohlásili: „Bůh už dnes takovým způsobem nejedná.“ Je to, jako bychom vytvarovali evangelium, aby sedělo našim podmínkám. A zdá se, že couváme přede vším, co má v sobě moc, sílu, úspěch, hojnost, plodnost nebo zdraví. Někdy tím snad až pohrdáme. Prohlašujeme, že je takové poselství extrémní, nevyvážené a sobecké. A tím jsme dokonale z obliga a nemusíme už odpovídat na opravdu těžké otázky. Našli jsme si výmluvu, proč svůj svět nezasahujeme evangeliem.

Takže otázka, kterou kladu o neefektivitě, je jedna z mnoha, o které mnozí, ne-li všichni, přemítáme. Proč ji ale nevyslovíme? Proč nehledáme odpověď? Je možné, že naši zdrženlivost zapříčiňuje skutečnost, že kdybychom ji vyslovili, odkryje to něco v nás, s čím nejsme ochotni jednat? Pokud ji ale nevyslovíme a nezačneme jednat podle odpovědi, pak zůstaneme hluboko pod úrovní života, který nám Bůh zaslíbil a ke kterému nás povolal.

Poté, co jsem ve službě už víc než třicet pět let a blížím se k šedesátce, jsem připraven a ochoten s touto otázkou jednat. Ve skutečnosti jsem vnímal naléhavé vedení tento problém konfrontovat. Jsem přesvědčen, že pokud tuto záležitost rozkryjeme s pomocí Božího Slova, odemkne se plnost života, ke kterému nás Bůh povolal.

Pokud jste stejní jako já a chtěli byste znát odpověď, tak na tuto biblickou cestu vyrazme společně. Nebude krátká a někdy bude bolestivá. Bude to podobné tomu, co je výsledkem velice složité operace, kterou provede šikovný chirurg. Lékaři na pacientovi záleží, a proto provede všechny kroky, které jsou nezbytné, aby mu zachránil život.

Duchu Svatému na nás záleží mnohem víc, než kterémukoli chirurgovi. Záleží mu na jednotlivci i na skupině. Mějte tuto myšlenku na mysli, když budeme procházet některé těžší kapitoly a úseky knihy. Výsledkem bude síla, zdraví, život, láska a vitalita. Věřím, že tyto odpovědi mají potenciál změnit běh našeho života, naší společnosti i této generace.

Pokud do toho jdete se mnou, tak pojďme!

Začněte jednat

Bůh nás v Jakubově listu 1,22 varuje: „Budte však těmi, kdo slovo činí, nebudte pouze posluchači, kteří klamou sami sebe“. To znamená, že když slyšíme nějaké slovo od Boha (z Bible, vedením

Ducha Svatého nebo nějaké zdravé vyučování), ale nejednáme podle něj, ve skutečnosti klameme sami sebe.

Důkazem, že něčemu věříme, není to, že souhlasíme s tím, co někdo vyučuje. Tím důkazem je, když podle toho začneme jednat. Proto jsou tyto části na konci každé kapitoly tak důležité. Každá z nich je pomocným odrazovým můstkem, abychom okamžitě učinili krok a začali jednat podle pravdy, která byla v kapitole, již jste právě přečetli, předkládána. Tyto aktivační úseky jsou krátké a nemělo by vám trvat dlouho je splnit.

Pokud si uděláte čas a každé z těchto cvičení splníte, získáte z této knihy mnohem víc a zakusíte ve svém životě hlubší proměnu.

Zeptat se otázku, které se vyhýbáme, může být podobné tomu, když jdete k zubaři nechat si zaplombovat zub. Musíme se rozhodnout, že budeme stateční a podstoupíme tento zákrok, abychom z něj měli dlouhodobé užitky.

Čím se váš život odlišuje od ostatních lidí ve světě? Jak vyčníváte z řady? Řekli by o vás lidé, že žijete tak, jako žil Ježíš? Neschovávejte se před touto otázkou. Přitáhněte se k ní blíž. Byl by váš život jiný, kdybyste žili tak, jak žil Ježíš? Jak? Jaké zvyklosti byste přestali dělat? Jak by to změnilo způsob vašeho jednání s lidmi, kteří jsou pravidelně kolem vás? Co by se změnilo na tom, jak žijete uprostřed své rodiny?

Udělejte si čas a запиšte si, co vás k těmto otázkám napadne. Použijte Bibli, ať je vašim průvodcem. Tím získáte cíl, o který můžete usilovat. Když si zapíšete nějaké odpovědi, modlete se za ně. Pozvěte Ducha Svatého a poproste Ho, aby vám ukázal jednu z vašich odpovědí, na které ve vašem životě právě teď pracuje. Poproste Ho, aby do této oblasti přinesl život, který vám dá moc změnit se.

KRYPTONIT

V úvodní kapitole jsem se pokusil popsat Boží velikost. Používám slovo „pokusil“, protože nehledě na to, jak velkolepý nebo propracovaný jazyk použijeme, není možné ani zdaleka vykreslit Jeho nádheru. Není nikdo vyšší, nikdo, kdo by se mohl alespoň trochu přiblížit a připodobnit. Bůh nemá soupeře ani nikoho, kdo by se Mu mohl rovnat. Bude vládnout od věků až na věky! Je hrozivý, bázeň budící!

My jsme Jeho děti. Je tedy naprosto logické, že by měl náš život odrážet Jeho. I v Bibli je to zcela zřejmé. Boží Slovo prohlašuje, co se týká jeho synů a dcer, že „jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě“ (1. Janův 4,17). Apoštol Jan neřekl: „Jaký je on, takoví budeme i my v příštím životě“. Ne. Jan uvádí, že jaký je On, *takoví jsme i my v tomto světě!* A to se myslí jen těžko chápe! Můžeme dále číst:

Tím nám byla darována vzácná a veliká zaslíbení, abyste se skrze ně stali účastníky *božské přirozenosti*.

(2. Petrův 1,4)

Přemýšlejte o tom. Vy i já jsme dostali *Jeho božskou přirozenost*. Ne přirozenost toho nejznámějšího člověka na zemi. Ne. Boží přirozenost. A Petr se chce ujistit, že to pochopíme správně, a ještě přidává slovo „božskou“. Řecké slovo, které zde používá, je *theios*,

což se vysvětluje jako „to, co je jedinečně Boží a pochází od Boha“ (Word Study New Testament Dictionary). Slovo „přirozenost“ je řecké slovo *phusis* a vysvětluje se jako „zrodit, podstatné, podstatná povaha a vlastnosti“ (Word Study New Testament Dictionary). Když si je dáme k sobě, získáme význam „Toto jsou zaslíbení, díky kterým můžete sdílet to, co je *výhradně Boží podstatnou povahou*“.

Jsmo vskutku zrozeni z Boha!

Znepokojuje mě, když slyším, že nějaký služebník vyřkne něco jako: „V podstatě není rozdíl mezi křesťanem a hříšníkem; nám křesťanům jen bylo odpuštěno.“ To je kacířství a přinese dvě hrozné věci: zaprvé to znehodnocuje to, co pro nás skrze Ježíše Bůh udělal, a zadruhé to ruší Boží přísliby. Pak jsou Jeho lidé svázáni zkázou tohoto světa, kterou způsobily naše padlé tužby.

Dokonce i příroda se takovému kacířství vyhýbá. Slyšeli jste někdy o tom, že by lev porodil veverku nebo závodní plnokrevník žízalu? My jsme zrozeni z Boha a jsme Jeho děti. A bylo nám řečeno: „Milování, nyní (ne *později*, až se dostaneme do nebe) jsme děti Boží.“

(1. Janův 3,2)

Ve světle toho, že jsme Jeho milování, bychom měli projevovat nesobecký charakter, bezpodmínečnou lásku, nevyslovitelnou radost, pokoj, jenž převyšuje každé porozumění, nadpřirozenou moc, pohodu, vitalitu, kreativitu, nadpřirozenou moudrost, zdravé porozumění, svrchované poznání a správný vhled. A to tento seznam není zdaleka u konce! Bible nám zaslubuje podobné vlastnosti na různých úrovních, takže se opět ptám: „Proč to nevidíme ani na jednotlivcích, ani na církvi jako celku?“

Než budu řešit tuto otázku a jí podobné, rád bych vás připravil na proces, kterým projdete v této knize. Několik dalších kapitol se bude zdát negativních a drsných, ale slibuji, že odpovědi, které pak dostaneme, stojí za to.

Zvažte následující scénář: Jestliže lékař správně diagnostikuje melanom v raném stádiu a navrhne pacientovi jako řešení malý chirurgický zákrok, tak se to zdá na první pohled negativní. Možná pacienta napadne: „To je síla. Mám rakovinu! Nechci o tom ani slyšet. Nechce se mi procházet nějakým zákrokem, abych se této nemoci zbavil. Ale abych si zachránil život, tak to udělám.“ Pojďme se zamyslet nad tím, kdyby to bylo jinak: Jestliže bude lékař tento problém ignorovat a jen pacientovi doporučí, aby žil zdravěji, jedl zdravé jídlo, pravidelně cvičil a měl k životu pozitivní přístup a nestresoval se, melanom bude dál růst, až jej už nebude možné vyoperovat a způsobí smrt.

Bůh nás miluje až moc na to, aby nám neřekl diagnózu toho, co nás brzdí a co by nás mohlo i zabít. On ví, že to, co nás omezuje, nelze odstranit pozitivnějším způsobem života. Ne. Musí se to konfrontovat a odstranit. Bůh je Otec, kterému nesmírně záleží na našem zdraví a blahu.

Když tedy budete číst následující kapitoly, mějte na mysli, že je potřeba stanovit diagnózu, aby mohla být nastolena účinná léčba. Výsledkem pak bude hojný život tak, jak jej popisuje Bible.

Zabývat se důležitou otázkou

Jestliže je Boží království v nás, proč tomu není na zemi tak, jako je tomu v nebi? Proč někteří starozákonní věřící, kteří byli součástí „horší, podřadnější“ smlouvy, jež se zakládala na menších příslibech, žili život na mnohem vyšší úrovni, než čeho jsme svědky dnes? Bible na tuto otázku opakovaně odpovídá! Jednu odpověď nalezneme v Pavlově dopise do Korintu:

Ať člověk zkoumá sám sebe, a takto ať z toho chleba jí a z toho kalicha pije. Neboť kdo jí a pije nehodně, jí a pije sobě odsouzení, neboť nerozsuzuje tělo Páně. *Proto jsou mezi vámi mnozí slabí a neduživí a mnozí usínají.* Kdybychom rozsuzovali sami sebe, nebyli bychom souzeni. Když jsme

však souzeni od Pána, jsme vychováváni, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem.

(1. Korintským 11,28-32)

Nedostatek úcty Korintských během večeře Páně je zde jasně identifikován. Z ní vyplývající důsledky se však netýkají pouze uvedených skutků, jak se mnozí domnívají. Ve skutečnosti to, jak tenkrát slavili večeři Páně jako plnohodnotné jídlo, je naprosto odlišné od našeho slavnostního přístupu v moderní době. Když budeme studovat dál, uvidíme, že kořenem problému, který na ně přinesl odsouzení, bylo to, že si byli vědomi, že neposlouchají Boha, a přesto to dál dělali.

Důsledky jejich chování jsou vyjmenovány: slabost, nemoc a fyzická smrt. Význam dvou posledních je jasný. Co ale ten první? Některé definice slova „slabost“ jsou nedostatek síly a odolnosti či být neschopen a bezmocný. Toto slovo může mluvit o různých oblastech života. Všeobecně označuje člověka, který je neschopen být tím, k čemu byl stvořen.

Vraťme se k Supermanovi. Látka, která byla nebezpečná jen pro něj samotného, kryptonit, mu odebírala sílu a způsobila, že byl bezmocný. Superman měl nadpřirozené vlastnosti. Byl schopen nadpřirozených skutků a vlastnil paranormální poznání, nadpřirozené smyslové vnímání i neobyčejnou moc a sílu a neochvějný charakter. Když se však ocitl v moci působení kryptonitu, onemocněl a zeslábl. Byl dokonce slabší než kterákoli lidská bytost. Pokud by byl působení kryptonitu vystaven po delší dobu, mohl i zemřít.

Apoštol Pavel v podstatě identifikuje, co je kryptonitem pro církev. Oslabuje nás, brání nám kráčet v moci nadpřirozené božské přirozenosti.

Král David připustil, že ve svém životě prožil dobu, kdy nečinil pokání a nevyznal svůj hřích: „Morek se mi kazil jako v letním žáru“ (Žalm 32,4). Překlad Bible The Message jeho slova vykládá takto: „Všechna šťáva mého života vyschla.“ Jiný verš uvádí: „pro mé provinění ochabuje má síla a mé kosti slábnou“ (Žalm 31,11).

Jakub to popisuje takto: „Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt. Nemylte se, moji milovaní bratři“ (Jakubův 1,15-16). Jakub mluví zcela jistě k věřícím a varuje nás, abychom se nenechali oklamat mocí hříchu. Pokud se s hříchem nejedná, má na věřícího takový vliv, jako měl kryptonit na Supermana, a to až do bodu smrti. Ve stejném duchu napomíná Pavel jako milující duchovní otec, církve v Korintu i nás a varuje před následky duchovního kryptonitu.

Silné slovo varování

Co se týče těchto veršů nápravy, měli bychom v první řadě zdůraznit varování, které přináší. Pavel neříká: „To je příčinou každé slabosti, nemoci a předčasné smrti mezi vámi.“ Jinými slovy tedy neříká, že za každým trápením, za každou nemocí či smrtí stojí hřích. Mnohokrát jako věřící v různých situacích bojujeme jen proto, že žijeme v padlém světě a že v něm vládnou skutečné přírodní i démonické síly, se kterými se utkáme.

Například se učedníci s Ježíšem jednou setkali s člověkem, který se narodil slepý. Učedníci se zeptali: „Rabbi, kdo zhřešil, že se narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ (Jan 9,2) Jejich rozumování je přivedlo k závěru, že jediný důvod, proč se tento člověk narodil s takovou kletbou, byl hřích.

Ježíš okamžitě reagoval: „„Nezhřešil ani on ani jeho rodiče.“ Ježíš urychleně a s rozhodností napравuje jejich nesprávné a hrozné smýšlení. Ne každá nemoc, slabost či předčasná smrt je důsledkem hříchu.

Takové smýšlení stálo i za kritikami Elífaze, Bildáda a Sófara v případě Jóba. Obviňovali Jóba, že za jeho utrpení můžou jeho hříchy (viz Jób 5,17; 8,4-6; 11,13-15; 22,1-11). A přesto těsně před začátkem Jóbova soužení se Bůh chlubí, že „není jemu podobného na zemi, muže bezúhonného a přímého, bohabojného a odvracejícího se od zlého“ (Jób 1,8). Utrpení Jóba nemělo nic společného s tím, že by byl hříšný nebo že by nebyl bezúhonný. Bůh nějakou dobu mlčel, ale nakonec Elífazovi odpověděl: „Proti tobě a proti oběma tvým přátelům vzplanul můj hněv, protože jste o mně nemluvili správně“ (Jób 42,7). Když někdo představuje Boha jako někoho, kdo trestá něčí hřích, a ve skutečnosti tomu tak není, je to závažné obvinění proti Božímu charakteru.

Před mnoha lety, když jsem byl mladý věřící, se v mnoha církevních kruzích prohlašovalo o lidech, kteří čelili potížím, že zhřešili. Toto smýšlení u některých lidí přetrvává dodnes, ale naštěstí již není tak rozšířené, jako tomu bylo kdysi. Biblické vyučování a skvělé vedení tuto chybu v církvi do velké míry eliminovalo. To, jak se s některými lidmi zacházelo pod vlivem takového smýšlení, je extrémně ohavné a odsouzeníhodné. Je smutné, že toto vyučování některé lidi odvedlo od víry.

Na druhé straně musíme mít také na paměti, co Ježíš řekl člověku, kterého uzdravil z nemoci, jež trvala třicet osm let: „Hle, jsi uzdraven. Už nehřeš, aby se ti nepřihodilo něco horšího“ (Jan 5,14). Nelze popřít, že Ježíš potvrzuje, že hřích otevírá dveře pro těžkosti a má své důsledky. Ježíš tohoto člověka miloval tak moc, že za něj položil život. Právě kvůli své velké lásce mu také dává toto varování.

Pokud se vyhýbáme sporným a nepříjemným tématům, pak nám chybí opravdová láska. Ve své snaze vyhnout se chování, které by si lidé mohli vykládat jako tvrdé, zlé a odsuzující, se často uchýlíme k tomu, že přejdeme na druhou stranu do opačného extrému a nemluvíme o tom raději vůbec. A přesto kolem nás

všude dál vidíme to, o čem mluví Pavel. Mnozí jsou slabí, nemocní a umírají předčasně. Je to láska? Opravdu nám na nich záleží?

Máme pro ostatní rady řešení, ale nemluvíme o tom, protože nechceme, aby nás nepochopili špatně. Buďme tedy upřímní: Co je zaměřením naší lásky? Milujeme církve tak jako Ježíš a Pavel, když lidem říkali pravdu? Nebo se zaměřujeme sami na sebe, na svou vlastní pověst, abychom neztratili lidi, kteří jdou za námi, nebo aby nás někdo špatně nepochopil?

Má cesta

Na počátku své cesty jsem všechny neustále povzbuzoval a byl jsem až přemrštěně pozitivní ke každému, s kým jsem se setkal. Vyhýbal jsem se konfrontacím, seč jsem mohl. Někdy jsem dokonce i lhal, abych se jim vyhnul, a raději jsem pronesl něco povzbudivého. O Johnu Beverovi se říkalo: „Je tak laskavý. Ten má nejvíc lásky z celé církve.“ Podobné hlášky se ke mně donášely a já si v nich lebedil.

Jednoho dne ke mně Bůh promluvil, když jsem se modlil: „Lidé říkají, že máš v církvi nejvíc lásky, že?“

Odpověděl jsem: „Ano, říkají to.“ Myslel bych si, že bude mít Bůh radost, ale to, jak se mě Duch Svatý zeptal, bylo jasným signálem, že rozhovor půjde trošku jiným směrem.

Hned další výrok mé obavy potvrdil. „Synu, ty nemiluješ lidi v církvi.“

Šokovaně jsem vyhrkl: „Cože? Ale ano, a říkají to i lidé!“

Bůh pak řekl: „Víš, proč říkáš pouze pozitivní, povzbudivá a pozvedající slova, když mluvíš s lidmi?“

„Proč?“ opatrně jsem se zeptal.

„Protože se bojíš, že tě odmítnou,“ pokračoval Bůh.

To mě dostalo. Byl jsem zlomený, neměl jsem slov.

„Jestliže lidi opravdu miluješ,“ pokračoval pak, „tak jim říkáš pravdu, i když víš, že je reálná možnost, že odmítnou, co říkáš. Že možná odmítnou i tebe samotného.“

Byl to zlomový okamžik. Okamžitě jsem se změnil, ale přešel jsem do opačného extrému. Teď jsem říkal pravdu, ale chyběl mi takt a jemnost, protože jsem pořád ještě neměl tu nejdůležitější přísadu: *opravdovou lásku*. Cestoval jsem a sloužil v malých církvích a musím přiznat, že jsem ovce bičoval. Když se ohlédnu zpět, je mi líto lidí, které jsem káral bez špetky povzbuzení, i jejich pastorů, již potom museli po mém kázání dávat všechno do pořádku.

V roce 2001 jsem sloužil na velké konferenci, kterou pořádala jedna obrovská církev v Evropě. O pár měsíců později jsem se od zdrojů na třech různých kontinentech dozvěděl, že pastor tohoto sboru řekl vlivným vedoucím, že jsem byl tvrdý a bičoval ovce. A měl pravdu.

Tato zničující zpráva mě srazila na kolena. Modlil jsem se. No, spíš jsem křičel k Bohu jako nikdy předtím a prosil Ho, aby naplnil mé srdce Svou láskou a slitováním pro Boží lid. On to udělal. Poprvé v životě jsem poznal a pochopil, co to znamená opravdově milovat lidi, kterým sloužím.

Ne někteří, ale mnozí

Nezapomínejte na to, že Pavel církev v Korintu velmi miloval. Důkazem je, když píše: „Proč? Protože vás nemiluji? Bůh to ví“ (2. Korintským 11,11).

V jiné části tohoto dopisu píše: „Vždyť vám píšu ve velikém soužení, v sevření srdce a s mnohými slzami; ne proto, abyste byli zarmouceni, ale abyste poznali lásku, kterou k vám překypuji“ (2. Korintským 2,4). Tato církev jej nepochopila. Jeho napomínání a varování chápali jako nedostatek lásky. To může být zajisté pravdou o jakékoli církvi nebo skupině lidí. Je mnoho lidí, kteří jsou stejní, jako jsem byl já: tvrdí, drsní, dogmatictí, chybí jim opravdová láska, zájem a slitování. Možná jsou silní a prohlašují smělé výroky, ale jejich motivem je mít pravdu. Mnoho lidí se stalo obětí takto zneužitě autority. To však neznamená, že je tomu tak s každou nápravou a varováním. I Pavel často volí silná slova plná nápravy a napomínání, ale vždy vychází ze srdce plného opravdové lásky.

Ve stejném duchu Pavel píše: „Já velmi rád vynaložím všechno, ano sám sebe vydám pro vaše duše. Když vás více miluji, mám být za to méně milován?“ (2. Korintským 12,15) Jeho zklamání je zjevné. Oni nepochopili jeho lásku a hluboký zájem o jejich dobro a dívají se na něj jako na tvrdého vedoucího. Jako na člověka, který je chce držet v zajetí pravidel.

A tak prosím vězte, že Pavlova slova, i když zní velice tvrdě, když svým milovaným říká, že jsou mnozí slabí, nemocní a předčasně umírají, vyvěrají z jeho horlivé a upřímné lásky k nim.

Bylo by o mnoho snazší přijmout jeho nápravu, kdyby řekl „někteří“, ale konkrétně říká „mnozí“. Jak se můžeme snažit vyhnout pravdě, kterou zde Pavel předává? Pokud se to týkalo jich, týká se to i nás? Uvedl by to Bůh v Bibli, kdyby se jednalo o osamocenou událost? Copak se to netýká i nás dnes? Odpověď zní bezpochyby „ano“.

A poslední postřeh: Pavel nemluví jen o večeri Páně v církevním prostředí. V jeho výroku je toho mnohem víc. Mnozí lidé, včetně mě po dlouhé roky, míjejí celistvost jeho poselství. Do jeho slov se ponoříme hlouběji v příští kapitole.

Začněte jednat

Vraťte se na začátek kapitoly a přečtěte si jej znovu a připomeňte si, co je možné. Nezapomeňte, že o vás prohlásil: „jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě“ (1. Janův 4,17). Bůh vás povolal, abyste žili jako Ježíš už teď v životě na zemi, ne někdy v příštím životě.

Jak to změní způsob, kterým přemýšlíte o svém každodenním životě? Možná vás ani nenapadlo, že jste slabí, než jste zjistili, jaký máte potenciál v Kristu. Takže nyní, když to víte, připadáte si slabí nebo silní? Pokud jste řekli slabí, zhodnotili jste to moudře. Neboť Bůh říká, že Jeho moc se projevuje nejlépe právě v našich slabostech (viz 2. Korintským 12,9).

Bůh naše slabosti změní v silné stránky jedině tehdy, když se před Ním pokoříme (viz 1. Petrův 5,5). Poproste Boha, aby k vám mluvil a ukázal vám důvody pro slabosti, které ve vašem životě jsou. Zapište si je a pak Boha poproste o klíč ke svobodě u každé z nich. Udělejte si čas a sepište si Boží návod na to, jak každou slabost změnit v silnou stránku.

JEDNO

Pojďme se znovu podívat na Pavlova slova církvi, kterou miluje:

Ať člověk zkoumá sám sebe, a takto ať z toho chleba jí a z toho kalicha pije. Neboť kdo jí a pije nehodně, jí a pije sobě odsouzení, *neboť nerozsuzuje (nemá v úctě – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)* tělo Páně. Proto jsou mezi vámi mnozí slabí a neduživí a mnozí usínají. Kdybychom rozsuzovali sami sebe, nebyli bychom souzeni.

(1. Korintským 11,28-31)

V této kapitole se zaměříme na to, že Pavel říká „neboť nerozsuzuje (nemá v úctě) tělo Páně“. Okamžitě bych chtěl poukázat na dvě věci. Zaprvé nemluví k jednotlivcům, ale ke všem v církvi, takže k celé komunitě věřících ve městě Korint.

V několika minulých desetiletích byl kladen velký důraz na náš osobní vztah s Ježíšem Kristem. Je to samozřejmě velmi důležitý a skutečný aspekt křesťanství. Nicméně se stejným způsobem nezdůrazňovala skutečnost, že jsme dohromady jedním tělem. Jednoduše řečeno, všichni jsme jedno v Kristu. Je velmi důležité mít na mysli obě tyto pravdy, aniž bychom jednu z nich zanedbávali.

Zadruhé některé překlady Bible překládají Pavlova slova trochu jinak. Píše se v nich, že příčina, proč jsou mnozí slabí, nemocní

a umírají předčasně, je to, že „nerozsuzují (nerozpoznávají) tělo Páně“ (verš 29). Když prostudujeme obě verze překladu, vnese to do celé záležitosti více světla.

Abychom to pochopili, musíme se o jednu kapitolu v 1. listu Korintským vrátit. Tam Pavel mluví o tom, jak byl Izrael vysvobozen z Egypta a o čase, který strávili na poušti. Uprostřed svého vyprávění vysvětluje, proč jim tento příběh znovu připomíná. „Tyto všechny věci se jim staly jako příklady pro nás a bylo to zapsáno *k napomenutí* nám, které zastihlo dokonání věků“ (1. Korintským 10,11). Pavel nečiní jen dějepisnou přednášku. Vydává aktuální varování, aby je uchránil od konkrétního soudu.

Když apoštol mluví o tom, jak Izrael putoval po poušti, začíná tím, že ukazuje jejich smluvní vztah s Bohem. Uvádí, že *všechny* vedl Duch Boží (oblak), *všichni* byli vyvedeni z Egypta (prototyp světa), *všichni* byli pokřtěni (my jsme pokřtěni do jednoho těla), *všichni* jedli tentýž duchovní pokrm a *všichni* pili tutěž duchovní vodu (Boží Slovo). Je zjevné, že zdůrazňuje slovo *všichni*. Pak vše zakončí tím, že řekne, že skála, jež s nimi putovala, byl Kristus. Jasně chce poukázat na to, že byli jedno tělo a že *všichni* patřili jednomu Bohu, jenž dodržuje smlouvu. To viditelně souhlasí s tím, kým jsme my jako tělo Kristovo.

A pak Pavel vynese šokující výrok: „Ale ve většině z nich neměl Bůh zalíbení; vždyť byli pobiti v té pustině“ (10,5). Bůh nás hluboce miluje, víc, než vůbec dokážeme pochopit. Nemůžeme udělat vůbec nic, abychom Jej přiměli milovat nás víc nebo míň. S tímto na mysli je však důležité poukázat na to, že my jsme zodpovědní za to, *jestli* má v nás *zalíbení* a *jaké* to zalíbení je. Proto Pavel v jiném verši říká, že „Proto se i horlivě snažíme, abychom se mu líbili“ (2. Korintským 5,9). To by mělo být vrcholným cílem pro vás, pro mne i pro každého věřícího.

Proč tito starozákonní lidé zemřeli, aniž by viděli naplnění příslibů, které Bůh učinil? Pavel uvádí pět hříchů, které způsobily jejich pád: žádostivost (záměrná touha po něčem, co není od Boha nebo je mimo Jeho zaopatření), uctívání model, sexuální nemravnost, pochybování o Bohu a reptání. O několik veršů dál Pavel píše:

Mluvím jako k rozumným; sami rozsudíte, co říkám. Což není kalich požehnání, který žehnáme, společenstvím krve Kristovy? A což není chléb, který lámeme, společenstvím těla Kristova? Protože je jeden chléb, *jsme jedno tělo, ač jsme mnozí*, neboť všichni jsme toho jednoho chleba účastni. Hleďte na Izrael podle těla: nejsou ti, kdo jedí oběti, účastníky oltáře?

(1. Korintským 10,15-18)

Opět zde Pavel mluví o večeři Páně a podává více informací o konkrétním problému, který zmiňuje v 11. kapitole 1. listu Korintským. Tím bylo *nerozpoznávání těla Páně*. Uznává, že jsme *mnozí*, mnoho různých jednotlivců a každý máme osobní vztah s Bohem skrze Ježíše Krista. Ale v Božích očích jsme také na jiné úrovni všichni *jedno*. To je to hlavní, o čem Pavel mluví. My jsme *jedno tělo* Kristovo; jsme *sjednoci*, jako byl i Izrael.

A tak se nyní musíme zeptat: „Padl soud, který přinesl slabost, nemoc a předčasnou smrt na jednotlivce, který hřešil, nebo trpělo následkem chování některých členů celé tělo Kristovo v Korintu?“ Nechci, abyste mě pochopili špatně. Chci rázně říct, že pokud člověk vědomě praktikuje hřích, sklízí za to osobně následky. Musíme však zůstat zaměřeni na pravdu, kterou zde Pavel odhaluje. Mluví k věřícím jako k celému tělu, jako k církvi, ke sjednocenému lidu.

A v tomto případě to byla církev v Korintu.

Skutek žádostivost jednoho člověka

Vraťme se k Izraelcům, kteří nám mají být příkladem. Posuneme se však k další generaci, kterou vedl Jozue. Toto tělo věřících směle překročilo řeku Jordán a mířilo do své zaslíbené země. Prvním úkolem pro ně bylo zničit ohromné město Jericho. Bez pochyb to byl děsivý úkol, ale Bůh se zajistě opět ukáže v celé své síle! Dal Jozuemu konkrétní pokyny. Jeden je uveden zde:

A to město bude zasvěceno zkáze pro Hospodina, ono i každý, kdo je v něm. ... nevezmete z klatby A veškeré stříbro, zlato a bronzové a železné nádoby jsou svaté pro Hospodina. Půjde to na Hospodinův poklad.

(Jozue 6,17-19)

Veškerá kořist z Jericha měla být snesena do Hospodinovy pokladnice. Bylo to jen Jeho. Nic nemělo být k osobnímu zisku jednotlivce.

Došlo k bitvě a Izraelci byli nepřemožitelní. Všechno ve městě zničili svými meči – všechny muže, ženy, staré i mladé, dobytek, ovce, kozy a osly. Pak město vypálili a spálili všechno v něm, kromě zlata, stříbra, bronzu a železa, které odvezli do Hospodinovy pokladnice. Je to nepředstavitelné, ale nedošlo k zabití nebo poranění ani jednoho Izraelce.

Musíme mít na paměti, že je to jedno z měst, které prozkoumala předchozí generace zvědů tajné služby Mojžíše. „Nicméně lid, který sídlí v zemi, je silný a města jsou opevněná a velmi velká“ (4. Mojžíšova 13,28). A nyní děti této generace zaútočily na jedno z opevněných měst a zničily je, aniž by byl kdokoli zraněn. Izrael měl nadpřirozené zmocnění. Nicméně dále čteme:

Synové Izraele se však zpronevěřili věrolomností při klatbě.
Akán, syn Karmího, syna Zabdího, syna Zeracha

z pokolení Judova, vzal z toho, co bylo zasvěceno zkáze, a Hospodinův hněv vzplanul proti *synům Izraele*.
(Jozue 7,1)

Všimněte si, že Bible neříká: „Muž jménem Akán však zpronevřil věrolomností při klatbě.“ Ne, píše se tam „*synové Izraele* se však zpronevřili!“! Tedy Izrael porušil pokyny! Je zajímavé, že se tam také uvádí „a Hospodinův hněv vzplanul proti *synům Izraele*“. Nepíše se „a Hospodinův hněv vzplanul proti *Akánovi*“. Izrael byl sjednocen jako jedno a když zhřešil jeden člověk tím, že porušil Boží příkazy ohledně žádostivosti, byla zodpovědnost připsána celému Izraeli.

O tragických důsledcích čteme hned v zápětí. Dalším městem, které měli dobýt, bylo město Aj. Bylo o mnoho menší, a tak si důstojníci řekli: „Když se vrátili k Jozuovi, řekli mu: Ať netáhne všechen lid. Asi dva tisíce nebo tři tisíce mužů ať vytáhnou a pobijí Aj. Nevyčerpávej všechen lid, vždyť je jich tam málo. Tehdy tam vytáhly asi tři tisíce mužů z lidu“ (Jozue 7,3-4).

V bitvě o Jericho se zapojilo asi šest set tisíc vojáků. To nám ukazuje, jak bezvýznamné vedle Jericha bylo město Aj. Nicméně se dočteme toto:

Tehdy tam vytáhly asi tři tisíce mužů z lidu, před muži z Aje však utekli. A muži z Aje z nich pobili asi třicet šest mužů; pronásledovali je před branou až k Šebárimu a pobili je na svahu.
(Jozue 7,4-5)

Je to stejný národ, který před chvílí bez jediného zranění porazil o mnoho významnější a silnější město Jericho? Nyní jsou však bojovníci slabí, utíkají a jsou krutě poraženi. Byli vystaveni účinku kryptonitu.

Je to smutné, ale bylo zabito třicet šest mužů. U Jericha nebyli slabí, neustoupili a nikdo nebyl ani zabit ani poraněn!

Přemýšlejme tedy. Akán zhřešil, ale jemu nebo jeho rodině se nic nestalo. Na druhé straně v bitvě o Aj se sedmdesáti dvěma rodičům nevrátil jejich syn domů z bitvy, třiceti šesti manželkám se nevrátil manžel a hromadě dětí se nevrátil tatínek. Nebylo to kvůli tomu, co by jejich syn, manžel nebo táta udělal. Oni nezhřešili. Bylo to kvůli tomu, co udělal jiný muž a jiná rodina!

Izrael byl nyní svázán strachem. Jozue a ostatní vedoucí padli na tvář před Hospodinem. Dokážete si to představit? Jsou zmatení, bezradní a volají: „proč jsi vlastně převedl tento lid přes Jordán? Abyš nás vydal do ruky Emorejců k naší záhubě?“ (Jozue 7,7).

Poslechněte si, jaká byla Boží odpověď: „Vstaň, proč takhle ležíš na tváři? Izrael zhřešil a přestoupili také mou smlouvu, kterou jsem jim dal!“ (Jozue 7,10-11)

Bůh neřekl: „Uprostřed vás je jeden muž, který zhřešil!“ Ne. Prohlásil: „Izrael zhřešil“. Nikdo nevěděl, že Akán zhřešil. Nikdo mu při jeho chamtivosti nebyl svědkem. Přesto kvůli duchovnímu kryptonitu trpělo celé tělo. Jozue zjistil, kdo to byl, a konfrontuje Akána. Ten reaguje slovy:

Proti Hospodinu, Bohu Izraele, jsem opravdu zhřešil já a udělal jsem to a to. Uviděl jsem mezi kořistí jeden hezký šineárský plášť, dvě stě šekelů stříbra a jeden zlatý jazyk o váze padesáti šekelů. Dychtil jsem po těch věcech a vzal jsem je. Hle, je to ukryto v zemi uprostřed mého stanu a to stříbro je pod tím.

(Jozue 7,20-21)

Jozue se s vedoucími s Akánovým přestupkem rychle vypořádají a jakmile k tomu dojde, Bible říká: „Hospodin se odvrátil od svého planoucího hněvu“ (Jozue 7,26).

Příklad

Tato událost ze Starého zákona ilustruje Pavlovo poselství církvi do Korintu. Pavel jim píše: „Proto jsou mnozí slabí, nemocní a předčasně umírají“. V další kapitole zjistíme, že hřích, který způsobí nějaký člověk, ovlivňuje celou církev, ne jen jednotlivce, který jej spáchal.

Ptali jste se někdy sami sebe, proč je dnes u nás v církvích tolik věřících, kteří jsou slabí a trpí nejrůznějšími nemocemi a chorobami? Zdá se, že těmto drahým lidem nepomáhají žádné léky a někteří dokonce předčasně zemřou. Proč je u nás tolik svobodných matek, které jsou závislé na sociální podpoře, aby měly kde bydlet a co jíst? Proč je tolik věřících nezaměstnaných nebo jen přežívá s nataženým rozpočtem a díky pomocí státních sociálních dávek?

Seznam toho, s čím se lidé potýkají a co, jak se zdá, nemohou překonat kvůli naší slabosti, je téměř bez konce.

Za dnů Šalomouna neexistoval jediný člověk, který by byl závislý na státní podpoře nebo dávkách v nezaměstnanosti. V knize Skutků vidíme, že neměli nedostatek a lidé byli okamžitě uzdraveni z nemocí, problémů, chorob i strastí. Proč to nevidíme i dnes? Mohlo by to být kvůli tomu, že pravidelný hřích některých lidí ovlivňuje život mnoha dalších? Může to být tím, že jsme svědky toho, co Izraelci prožili při dobytí města Aj?

Opět znovu zdůrazňuji, že existují osobní důsledky a dopady toho, když člověk vědomě hřeší. Akánovi se nakonec dostalo soudu, ale Izrael jako celek také utrpěl kvůli jeho hříchu a pocítil moc kryptonitu. Mám naději, že když budeme toto téma dál studovat, poroste vaše uvědomění, že jste součástí těla, a bude tak silné, jako je silný váš osobní vztah s Ježíšem. Věřím, že si uvědomíte, že vaše skutky jednotlivce mohou přinést buď požehnání, nebo špatné důsledky na další části těla.

Než skončím, rád bych opět zdůraznil, že když se setkáme s pravdou, jež má osvobodit, zdá se zprvu často negativní a snadno nás napadne: „Proč o tom vůbec mluvit?“ Když je však tato pravda nakonec zjevená, přinese svobodu a vysvobození tam, kde byly předtím nejrůznější překážky.

Ježíš řekl: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“
(Jan 8,32)

Začněte jednat

Možná jste viděli film *Gladiátor* a vzpomínáte si, jak generál Maximus vykřikl: „Zůstaňte u sebe! Jako jeden muž!“ To byla jejich vítězná strategie. Není žádným tajemstvím, že nejefektivnější vojenská strategie velí rozdělit a dobýt.

Ježíš to dobře věděl a vyučoval, že dům, který je rozdělený, neobstojí (viz Matouš 12,25). Když je tělo Kristovo rozděleno ve své věrnosti Kristu, je jako celek oslabeno. To znamená, že to nejlepší, co můžete pro církev celosvětově udělat, je žít svůj vlastní život odevzdaný Ježíši Kristu. To znamená odevzdat své pravidelné, každodenní aktivity Bohu jako oběť uctívání.

Bůh chce celý váš život, ne jen nedělní rána. Jestliže nežijete celý život v práci, v rodině, v oblasti svých zájmů, atd. jako oběť pro Hospodina, učíňte pokání ještě dnes. Poproste Ježíše, aby vám dal vizi toho, jak vypadá životní styl uctívání pro vás osobně. Napište si, co vám ukáže nebo řekne, a poproste Ducha Svatého, aby vás znovu čerstvě naplnil. Odevzdejte se Mu znova a plně.

NAKAŽLIVÝ KRYPTONIT

To, jak Bůh stvořil naše tělo, je vzorem, který nám má pomoci pochopit, jak máme jako církev společně žít.
(1. Korintským 12,25 The Message)

Zamyslete se, jak funguje naše tělo. Jak jsou všechny části navzájem propojené, i když se třeba nenacházejí v naprosté blízkosti. Malíček je propojen s nosem, játra s kolenem, ústa s páteří, a tak dále. Neexistuje žádná část, která by dokázala přežít odděleně od ostatních. Už by to totiž nebyla část těla.

Když mě bolí jedna část, netrpí bolestí i celé tělo? Jestliže někdo chytne chřipku nebo jiný virus, nemoc se postupně rozšíří do celého těla a projeví se ztrátou chuti k jídlu, poklesem energie, chmurnými myšlenkami, bolestí. Když je na druhou stranu jedna část těla nějak poctěna, radují se i ostatní části. Jestliže si člověk zajde na masáž zad nebo vlasové pokožky, celé tělo pocítí uvolnění a slast. Celému tělu se líbí, co právě probíhá.

My jsme církev a jsme jedno. Izrael, náš příklad, byl jedno. Akánův vědomý hřích neovlivnil jen jeho samotného, ale celou komunitu. Izrael byl při dobývání Jericha neporazitelný. Ale jen o pár dnů později byla tatáž armáda slabá, prožila zdrcující porážku

a utekla před svým nepřítelem. Utrpěla veliké ztráty. Když použiji metaforu, můžu říct, že byla pod vlivem kryptonitu. Nezakoušela církev v Korintu totéž? Podívejme se na to podrobněji.

Již jsem letmo dříve zmínil, že večeře Páně byla v prvotní církvi jiná než v moderní době. Pro ně to bylo společné jídlo. Pro nás je to spíše obřad. Takže v tomto kontextu je chování, o kterém k nim Pavel mluví, odlišné, než s čím se setkáváme my dnes. Nicméně velmi důležitý je právě kořen jejich chování.

V této konkrétní situaci šlo o to, že jistí lidé v církvi v Korintu nečekali, až se shromáždí všichni členové. Ti, kteří přijeli dřív, hodovali a pili a pravděpodobně vyjídali nejlepší jídlo a víno, zatímco ti, kteří přijeli později, sbírali už jen drobky. Mnoho biblických učenců a historiků je přesvědčeno, že docházelo k zanedbávání chudých či nižších společenských tříd. Přečtěme si tedy Pavlova slova:

Někteří z vás totiž spěchají, aby si vzali svou vlastní večeři, aniž by se podělili s ostatními. Výsledkem je, že jeden má hlad a druhý je opilý. ... Neboť kdo jí a pije nehodně, jí a pije sobě odsouzení, neboť nemá v úctě tělo Páně. Proto jsou mezi vámi mnozí slabí a neduživí a mnozí umírají. (1. Korintským 11,21; 29,30; dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)

Podívejte se na slova, která jsem v tomto verši zvýraznil. Někteří a mnozí. Je jasné, že Pavel mluví o hříchu *některých* lidí (verš 21), přesto je výsledkem to, že jsou *mnozí* nemocní, slabí a předčasně umírají (verš 30). Je to naprosto stejné, jako v případě Akána. Několik lidí, kteří se neprovinili tím, že by vědomě porušili Boží příkaz, zakoušelo důsledky soudu neposlušnosti jednoho člověka.

Biblický komentář k Novému zákonu *The Pillar New Testament Commentary* uvádí:

Neměli bychom si myslet, že tito slabí, nemocní a umírající byli nutně vinni hříchem. Spíše je to tak, jako ve Starém zákoně, kdy pohroma Božího soudu padala na celý národ. Tak i zde padá soužení a pohroma na celou komunitu bez rozdílu.

Podobná událost

Ve svém dopise se Pavel už dříve dotýká jiného druhu hříchu, který také ovlivňoval celou komunitu. Začíná slovy: „Skutečně je slyšet o smilstvu mezi vámi, a to o takovém smilstvu, jaké není ani mezi pohany ... (Jen těžko mohu uvěřit zprávám o smilstvu mezi vámi – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) (1. Korintským 5,1). Šlo o to, že jeden člověk, který se prohlašoval za následovníka Ježíše Krista, za Boží dítě, bratra v Kristu a člena těla Kristova, žil vědomě ve smilstvu.

Pavlova náprava není nasměrována pouze k tomuto muži, který hřích smilstva páchal. Církevní komunita jej brala jako bratra a člena církve, a přesto vedení nejednalo s jeho hříchem, ale odvracelo zrak na druhou stranu.

Proč ignorovali jeho chování? Nejspíše jej nechtěli urazit tím, že by ho konfrontovali a poukázali na jeho hřích. Je možné, že to byl vlivný člověk, někdo ve vedení komunity, oblíbený atlet nebo člověk, jenž dával velké desátky. Korint byl v té době veliké, vlivné město a centrum umění. Je možné, že to byl obdivovaný herec tehdejšího Hollywoodu nebo populární hudebník, který byl na vrcholu všech hitparád. Možná to byl zpěvák, jenž byl klíčový pro jejich tým chval a uctívání. Z textu se to nedozvíme, ale můžeme předpokládat, že kdyby z církve odešel, ovlivnilo by to jejich další vývoj.

Důvody, proč s jeho chováním vedoucí nejednali, mohly být i jiné. Možná si mysleli, že kdyby odešel, už by nemohl naslouchat Božímu Slovu. Možná si říkali: „Je lepší, aby byl v našem

společenství a slyšel evangelium, než aby žil ve světě bez Božího Slova.“ Také je možné, že pro ně jako pro církev bylo prvořadé, aby měli na setkání hodně lidí, a kdyby jej konfrontovali, tak by to jejich záměru ublížilo. Další možností je, že si říkali: „Je to nově obrácený křesťan. Dejme mu čas.“ Jsem si jistý, že doufali, že mu to nakonec „dojde“ a od svého hříchu se odvrátí.

Pavel vedoucím korintské církve neoblomně říká, že mají tohoto člověka odstranit. Ukážu vám, kolikrát to uvádí:

- Měli byste toho muže odstranit ze svého společenství. (1. Korintským 5,2)
- Musíte tohoto muže vyhodit. (1. Korintským 5,5)
- Zbavte se starého „kvasu“ a odstraňte toho zkaženého člověka, jenž je uprostřed vás. (1. Korintským 5,7)
- „Odstraňte toho zlého ze svého středu!“ (1. Korintským 5,13)

Pavel s touto pochmurnou záležitostí jedná hned čtyřikrát během jediné kratičké kapitoly! Přemýšlejte o tom. V pouhých třinácti verších přikazuje apoštol skupině vedoucích hned čtyřikrát, aby tohoto člověka odstranili z církve. Jednou dokonce na rovinu napíše: „Musíte toho člověka vyhodit“. To je síla! Pamatujte na to, že Pavel tuto církev miloval a že také miloval toho člověka.

Možná namítnete: „Opravdu jej miloval? No to ani náhodou!“ Víme, že jej miloval, protože v Bibli není zapsáno nic, co by nebylo motivováno láskou. Bůh je ten, který inspiroval veškeré Písmo a Bůh je láska (viz 2. Timoteovi 3,16 a 1. Janův 4,8).

Pamatujte prosím na to, že toto nebylo adresováno pouze vedoucím v Korintu, ale celé církvi. Pavel neustále připomíná, že mají být jeho dopisy čteny všem sborům. Proč je Pavel v této záležitosti tak neoblomný a přímý? Odpověď nám nabízí jeho výrok: „Nevíte, že trocha kvasu prokvasí celé těsto?“

(1. Korintským 5,6). Opět vidíme, že by byla ovlivněná celá komunita, ne jen jednotlivci. Přečtěme si, co následuje:

Vyčistěte proto starý kvas, abyste byli novým těstem, neboť jste nekvašení. Vždyť Kristus, náš velikonoční Beránek, byl za nás obětován. Slavme tedy svátek ne se starým kvasem, ani s kvasem špatnosti a zloby, ale s nekvašenými chleby upřímnosti a pravdy.

(1. Korintským 5,7-8)

Pavel se opět vrací k ústřednímu tématu večere Páně. Středem svátku velikonočního beránka v Izraeli byl obětní beránek. Stejným způsobem je naším obětním beránkem bez poskvrny Ježíš. První slavnost velikonočního beránka označovala vysvobození Izraele z egyptského otroctví. Smrt Krista, jež je ústředním bodem večere Páně, označuje naše vysvobození z otroctví hříchu.

Izraelci měli i další svátky: svátek prvotin, letnic, polnic, smíření a stánků. Tyto svátky byly předzvěstí dalších aspektů našeho vyzrálého křesťanského života. Hod beránka byl zkrátka svátkem spasení, záchrany. Proto když toto Pavel píše, mluví o našem vstupu do království. Zdůrazňuje, že nemůžeme slavit hod beránka se „starým kvasem špatnosti a zloby“. Takže když si říkáme, že je někdo přece ještě „křesťanské miminko“, je to chybné jak pro něj, tak pro nás. Častokrát je to zdůvodnění, proč přehlížet člověka, který se „vydal hříchu“. Je to zavádějící a chybné, protože v církvi nemá mít známý a vědomý hřích žádný prostor. (O tom, jaký je rozdíl mezi „známým a vědomým hříchem“ a tím, když někdo „zhřeší“, budu mluvit později v této knize.)

Všimněte si také, že Pavel uvádí, že hříšné chování tohoto člověka je jako kvas (nebo kvasnice). Kvas je látka, která se šíří těstem a způsobí, že celé těsto nakyne. Když mluvíme o svátku hodu beránka, měl Izrael velice přísný příkaz: „Hned první den odstraníte kvas ze svých domů, protože každý, kdo by jedl něco kvašeného od prvního dne až do sedmého dne, takový člověk

bude vyhlazen z Izraele.“ (2. Mojžíšova 12,15) I výraz „vyhlazen“ je velice tvrdý, stejně jako Pavlovy příkazy. Bůh tím chtěl Izraeli i nám ukázat, že jakmile s Ním vstoupíme do smlouvy, nemůže být v naší komunitě nikdo, kdo by se „vydal hříchu“. Všichni lidé musí z vědomé neposlušnosti Božím Slovu činit pokání, jinak vnesou kvas hříchu a jeho důsledky do své komunity.

Biblický komentář *The Pillar New Testament Commentary* uvádí:

Pavel zdůrazňuje (slovním pořádkem, který řečtina používá při velkém důrazu), že i jen kvůli „malinké“ části církve, byť i jen kvůli jednomu člověku, se do celé společnosti nevyhnutelně vplíží zlo a pokud tam bude ponecháno, pomalu ale jistě se rozšíří. Příklad vědomého hříchu v církvi může mít katastrofické důsledky. Jako kvas v chlebu, pokud se s takovým hříchem v církvi nejedná, rozšíří se v celém společenství a nenavratitelně je změní.

S jednou věcí v tomto komentáři bych si dovolil nesouhlasit. Když jsem studoval kvas, zjistil jsem, že se nešíří *pomalu*, ale velice *rychle*. Nicméně je tento komentář pravdivý v tom, že se docela *jistě* rozšíří do celého společenství.

Znamená to tedy, že bychom měli zabránit přicházet na naše shromáždění každému, kdo hřeší? V žádném případě! V našem shromáždění by měly být zástupy nevěřících. Neměly by ale být *členy církve*, ani *by si neměly myslet, že jsou členy církve*, dokud neučiní pokání z jim známého hříchu a dokud neodevzdají celý svůj život Ježíši Kristu. Pavel to říká zcela jasně:

Napsal jsem vám v dopise, abyste se nesměšovali se smilníky; nemíním však všeobecně se smilníky *tohoto světa* nebo s chamtivci, lupiči a modláři, neboť to byste museli z tohoto světa vyjít.

(1. Korintským 5,9-10)

My, již následujeme Krista, máme příkaz jít do světa a zasahovat lidi v něm. Zvát je do našich shromáždění, aby slyšeli Boží Slovo. Boží Slovo, ne zkompromitovanou nebo omezenou verzi pravdy o duchovním stavu, ve kterém se nacházejí. Máme neustále zasahovat nevěřící, jíst s nimi, přátelit se s nimi, milovat je a sloužit jim stejně, jako to dělal Ježíš.

A přesto Pavel říká něco naprosto odlišného o člověku, který o sobě tvrdí, že je věřící:

Napsal jsem vám však, abyste se nesměšovali s tím, kdo si říká bratr, a přitom je smilník nebo modlár nebo utrhač nebo opilec nebo lupič; s takovým ani nejezte.

(1. Korintským 5,11)

Je jasné, že zde Pavel nemá na mysli věřícího, který „zhřeší“, ale člověka, který se nazývá věřícím, a přesto neustále „páchá hřích“. Proč je v této oblasti tento církevní otec tak tvrdý? Je to jednoduché. Je to důkaz, že církev opravdově miluje. Nechce, aby musel sledovat, jak celá církev trpí, zatímco *domněle ochraňuje* „věřícího“, jenž nadále hřeší.

Zamyslete se nad tím takto. Jestliže má někdo extrémně nakažlivou nemoc, takovou, která se přenáší vzduchem na všechny v okolí nemocného, co udělá celá komunita? Pošlou takového člověka do karantény. To ochrání celou komunitu, aby se jeho nemocí nenakazila. Pokud to neudělají, rozšíří se nemoc jako oheň a onemocní celá společnost. Všichni ponесou důsledky. Jaké mohou tyto důsledky být? Prázdná pracovní místa, ztráta produktivity, přerušení služeb pro celou společnost, ekonomické ztráty a mnoho dalších.

Pavel o člověku, který páchá hřích, pak říká:

Vydejte takového člověka Satanu k záhubě těla, aby duch byl zachráněn v den Pána Ježíše.

(1. Korintským 5,5)

Tento bratr je v nebezpečí, že bude navěky zatracen, pokud se nezmění. Proto jsem použil slova „domněle ochraňuje“. Celou pravdou je, že člověk, který vědomě páchá hřích, je ve větším nebezpečí pokud bude moct ve společenství zůstat, protože si bude myslet, že je vše před Bohem v pořádku. O svém opravdovém stavu zatracení se dozví až příliš pozdě v den soudu.

Těžkosti, kterým bude muset čelit, pokud bude mimo Boží ochranu a mimo společenství, jej pravděpodobně přimějí uvědomit si to a vrátit se k Ježíši celým srdcem i duší, což je přesně to, co se nakonec tomuto muži stalo. (Pavel o tom píše ve svém druhém dopise Korintským.) Problémy nás umí probudit. Jen si vzpomeňme na příklad marnotratného syna. Vrátil se domů poté, co viděl ovoce svého hříšného chování. Kdyby je jeho otec schvaloval a posílal mu stále peníze, syn by si nikdy neuvědomil svoji vzpouru.

Jako je i v nebi ...

Pojďme se ale vrátit k tomu hlavnímu. V posledních dvou kapitolách jsme zcela zjevně viděli, že jsme jedno tělo Kristovo a že jako tělo můžeme mít všichni užitek díky úspěchům jednotlivců nebo že můžeme všichni trpět kvůli vědomému hříchu jednoho člověka.

Je to pravda, kterou nemůžeme ignorovat. Výsledky toho, že jsme se o tom zdráhali mluvit, vznášejí se v těle Kristově už příliš dlouho. A samy od sebe nezmizí, pokud tyto věci budeme dále ignorovat.

Budme tedy odvážní a pojďme je konfrontovat tváří v tvář. Celé nebe nám fandí! Máme být vítěznou církví, tělem Kristovým, které je k nezastavení, stejně jako byl Ježíš. Nemoc, choroba, chudoba, nedostatek zdrojů a ostatní skutky nepřítele by se před církví Pána Ježíše měly sklonit.

Jsme povolání k tomu, abychom v autoritě vládli a abychom byli plní nadpřirozené moci, pomocí které budeme šlapat po nepřátelích nebes. A to také uděláme, pokud se nebudeme bát a budeme konfrontovat věci, které nás ubíjejí.

Musíme se odvážit věřit tomu, že to může být na zemi takové, jako je tomu v nebi!

Začněte jednat

Toto téma je velice důležité. Bohužel je těžké najít moderní církve, která tyto pravdy zdůrazňuje. Přemýšlejte o tom. Zaprvé: Bůh vás povolává, abyste žili svobodní bez hříchu, naprosto vydaní Jemu. Zadruhé: když v tom věřící selžou, neovlivní to jen život jich samotných, ale také celé tělo Kristovo.

Je nejvyšší čas začít o tom vážně přemýšlet. Nedovolte, aby se tato pravda stala jen dobrou myšlenkou, kterou opustíte a půjdete dál. Uchopte ji. Přemýšlejte o ní. Rozjímejte nad ní. Modlete se a sami se na to ptejte Boha. Ať do vás prosákne a stane se pro vás stejně důležitou, jako byla pro Pavla.

VY SE STAŇTE TOU ZMĚNOU

Jsem ve své generaci jedním z mnoha, kdo byl vyučován mnohem více o tom, jak kráčet s Ježíšem jako jednotlivec, než o tom, že jsme jako věřící jedno tělo. Tato pravda o církvi se pro mě stala realitou teprve nedávno. Nechci vás nijak zmást. Do určité míry jsem tuto pravdu chápal i dřív, ale ne do takové, jako nyní.

Duch Svatý mě vůči této pravdě probudil. Častokrát jsem musel přemýšlet o námořních jednotkách SEAL (Naval Sea, Air, and Land – námořní jednotky na moři, ve vzduchu a pozemní jednotky). Hovorově se jim říká SEALáci.

Mám přítele, jenž je členem těchto elitních bojových jednotek. Slouží u nich už patnáct let a v současné době je u nich instruktorem. Poté, co jsem už nějakou dobu o těchto pravdách o těle Kristově přemýšlel, rozhodl jsem se ho zkontaktovat. Věděl jsem, že si jsou v SEAL blízcí jako bratři, a tak jsem chtěl vědět víc. Zavolał jsem mu a hned jsem se ho zeptal: „Jak se lidé u SEAL na sebe dívají a jak se berou? Jak to, že tvoří tak úzce spjatou komunitu? Co všechno jejich trénink zahrnuje?“

Jeho první odpověď zněla: „Ten poslední, na koho myslíš, jsi ty sám.“

Moc se mi líbilo, jak byl jasný a stručný. Věděl jsem, že mi tento telefonát otevře oči. Mlčel jsem a nechal jsem ho mluvit dál. „Svého bratra si ceníme víc než sama sebe. Nikdy si nemusíme krýt vlastní záda, protože víme, že to pro nás udělá jiný bratr ze SEAL.“

V tu chvíli mi začal „kázat“: „Když se podíváš do 6. kapitoly Efezským, zjistíš, že veškerá Boží zbroj směřuje dopředu. Není tam nic, co by ti krylo záda. Důvodem je, že Bůh chce, abychom pro sebe dělali to, co dělá každý člen jednotky SEAL. Abychom si navzájem kryli záda. Abychom přemýšleli jako jedna jednotka, jedno tělo. Pokud tak nefungujeme, mám jen jednoho člověka, který mi kryje záda: sebe samého. Jestliže ale fungujeme jako tým, pak mi kryjí záda všichni kluci z mé jednotky.“

Pak pokračoval: „Jsem člen námořní jednotky SEAL a vše, co dělám, dělám pro svého bratra, který je vedle mě. Toto je to nejdůležitější. To je středem našeho bytí. Jsme vycvičeni nepřemýšlet o sobě jako o jednotlivcích, ale jako o jednotce. Přestože jsme vycvičeni jako experti v různých oblastech – jeden na výbušniny, druhý na komunikaci, další je odstřelovač, lékař, odborník na zbraně a tak dále – fungujeme jako jedna jednotka. Nikdy nejdeme do mise s tím, že si říkáme: „Někteří se možná nevrátí“ nebo „Jen čtyřicet procent se nás vrátí zpět“. Ne, náš postoj je: „Sto procent nás jde do mise a sto procent se nás z ní vrátí.“

Žasl jsem nad tím, co mi odhaloval. Nakonec jsem se zeptal: „Jak tento postoj dostaneš do svých rekrutů?“

„To nejde!“ odpověděl. „Základní výcvikový trénink SEAL pod vodou se považuje za ten nejnáročnější a nejtvrdší vojenský výcvik. Právě proto asi devadesát procent těch, kteří se do programu SEAL zapíší, skončí nebo odpadnou. To, co zbude, je jednotka vysoce trénovaných, plně vybavených jednotlivců. Každý z nich si cení muže vedle sebe víc než sebe sama a je ochoten zemřít za věc, která je mnohem vyšší než on sám.“

Pak řekl: „Johne, kdyby se takto chovala církev, víš, co by se mohlo dít?“

Je to smutné, ale musel jsem s ním souhlasit. Nicméně je pravdou, že k tomu máme potenciál! Je to velmi skutečnou součástí boží přirozenosti, kterou do nás Bůh vložil, když jsme se znovuzrodili. Vyučování a kázání, které se nám dostává, jež jsou náš výcvik, by měly tento postoj lokalizovat a přinést na povrch. Ale jestliže uslyšíme pouze konzumní verzi evangelia, bude se rozvíjet něco špatného, a tím je naše nevykoupené tělo. Právě proto se většina dnešní církve nachází v takovém stavu. Mnozí toužíme být povzbuzováni a ne vybízeni. Naprosto to míváme.

Můj přítel je voják a přesto dokáže vidět slabinu dnešní moderní církve. On ví, že kdyby byl jeden člen jednotky SEAL slabý, kdyby jeden člen učinil kompromis nebo opustil svou pozici, všichni ostatní členové týmu by jako skupina trpěli a zemřeli kvůli lenosti nebo neschopnosti toho jednoho člověka. To, co je do nich vryto, je potřeba vyřít i do duše všech členů těla Kristova.

Staňte se vy tím, kdo to změní

Je něco pozitivního na tom, o čem se tu spolu bavíme? Samozřejmě! U Boha to tak je vždy!

Uvědomuji si, že na pravdy, které jsem přinesl v předchozích kapitolách, se dá dívat negativně a být z nich odražený a bez iluzí. Pokud se budete zabývat jenom tím, jak mohou skutky druhých lidí ovlivnit váš život, tak je to opravdu deprimující. Důvodem, proč ale tuto pravdu přináším na světlo, je to, abychom viděli, jak společně rosteme a dosahujeme plné míry Boží velikosti a moci, jakou jsme v naší generaci ještě nezakusili. Nic se nezmění, pokud nebudeme věřit a nezačneme dělat věci jinak. Podtrženo a sečteno: *Vy můžete být tím, kdo to změní.* Jestliže to nezačne u vás či u mne, jak by to vůbec mohlo začít? Bůh nás povolal, abychom byli těmi, kdo mění věci!

Všimli jste si, co se stane s člověkem, který má jemné svědomí, ale navenek působí poněkud divoce a neukázněně, poté, co převezme zodpovědnost za život druhých lidí? Častokrát to vynese na povrch to nejlepší, co v něm je! Přemýšlejte například o mladé matce. Někdy byla nezkrotná, chvílemi se chovala dost bláznivě, možná až hloupě, když byla svobodná. Co dělala, ovlivňovalo jen ji samotnou, nikoho jiného. Ale pak se zamilovala, vdala a nyní má dítě. Nyní se tato kdysi nezkrotná a divoká dívka změní. Pokud bude nadále bláznivá, pošetilá a neurvalá a bude žít nebezpečným způsobem, moc dobře ví, že to nebude ovlivňovat jen ji, ale také jejího manžela a dítě, které miluje.

A to se musí stát s každým z nás ve vztahu k církvi. Musíme se navzájem hluboce milovat. Musíme si uvědomit, že je téměř jisté, že když neposlechneme Boží Slovo, neovlivňuje to jenom nás samotné. Jsme součástí téhož těla! Možná právě proto píše Pavel své přikázání uprostřed proslovu o večeři Páně církvi do Korintu:

Všechno je dovoleno, ale ne všechno prospívá. Všechno je dovoleno, ale ne všechno buduje. Ať nikdo nehledá vlastní zájmy, nýbrž zájmy (dobro) toho druhého.
(1. Korintským 10,23-24)

A církvi ve Filipech Pavel píše:

Pokládejte druhé za lepší a cennější než sami sebe / smýšlejte o druhých výše a pokládejte je za přednější než sami sebe/ ... Ať je ve vás stejný postoj a záměr a /pokorné/ smýšlení jako bylo v Kristu Ježíši.
(Filipským 2,3; 5 – dosl. překlad z angl. originálu AMPC; pozn. překladatele)

Takové smýšlení měl Ježíš. To Jej přimělo přijít a položit svůj život za nás. On se mohl zachránit. Mohl povolat legii andělů, aby Ho zachránili před rukama popravčích, ale měl na mysli nás. Na našem dobru Mu záleželo víc než na Jeho.

A dobrá zpráva: Když jako jednotlivci kráčíme v poslušnosti Božímu Slovu, budeme nakonec požehnání. Je možné, že budeme procházet nepříjemným nebo těžkým obdobím kvůli neposlušnosti některých lidí v těle, ale nakonec se nám bude dobře dařit.

Eliáš je příkladem člověka, který musel procházet mnohým utrpením kvůli chování jiných lidí. Kvůli neustálému hříchu Achaba a Jezábel a kvůli lhostejnosti izraelského lidu k hříchu po celá léta na zemi nepršelo. Eliáš se nemohl najíst do plnosti tak, jako jídávali lidé za dnů krále Davida a krále Šalomouna. Celá léta musel jíst chléb a maso, které mu nosili krkavci. To není moc fajn! Byla to jednotvárná strava bez zeleniny, medu, vína a jiných delikates, které byly v časech hojnosti dostupné. Zakoušel strádání kvůli skutkům jiných lidí. Eliáš byl však součástí jednoho národa, jednoho lidu a jednoho těla. Jeho poslušnost nakonec přinesla změnu a ... déšť. To bylo pro národ požehnáním a nakonec byl požehnan i on samotný.

Smlouva pokoje

Podíváme-li se na další příběh, který se stal před dobou, kdy žil Eliáš, uvidíme opět mnoho utrpení, které způsobily skutky několika lidí. Izrael se nacházel na poušti a utábořil se v akáciovém háji.

Když pobýval Izrael v Šitímu, začal lid (*někteří z mužů* – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) smilnit s moábskými ženami. Ty volaly lid k obětem svým bohům a lid jedl a klaněl se jejich bohům. Izrael se spřáhl s Baal-peórem a Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem.

(4. Mojžíšova 25,1-3)

Všimněte si opět slova „*někteří*“. Bůh řekl svému lidu, aby neuctívali jiné bohy a neoddávali se cizím ženám a nesmilnili. Skutek neposlušnosti některých však přinesl soud na celé shromáždění (národ). Opět vidíme, že nejen *někteří*, ale *mnoho* lidí bylo ovlivněno soudem.

Hospodin řekl Mojžíšovi: Vezmi všechny předáky lidu a pověs je před Hospodinem na slunci, aby se od Izraele odvrátil Hospodinův planoucí hněv.

(4. Mojžíšova 25,4)

Opět vidíme, že skutky předáků (některých lidí) způsobily planoucí hněv Hospodinův proti celému Izraeli. Byli jeden národ, jeden lid a jedno tělo.

V tutéž dobu, kdy vydal Mojžíš příkaz popravít předáky lidu, vzal si jeden muž jménem Simeon midjánskou ženu jménem Kozbi a přivedl ji do svého stanu před očima Mojžíše a všeho lidu. To byla zjevná a nepřijatelná neposlušnost vůči Pánovu Slovu. Pinchas, syn Eleazara, vnuk Árona, vzal okamžitě kopí a běžel do jeho stanu a kopím probodl nejen Simeona, ale také Kozbi. Oba tak jednou ranou zabil. A poté čteme: „Tak zadržel tu ránu od synů Izraele. Mrtvých při té ráně bylo dvacet čtyři tisíc“ (4. Mojžíšova 25,8-9). Opět jich zemřelo mnoho. Mnoho jich trpělo. Mnoho lidí ovlivnily skutky *některých*. Národ byl v Božích očích *jedno*.

Bůh pak prohlásil: „Kněz Pinchas, syn Eleazara, syna Áronova, odvrátil můj hněv od synů Izraele, když uprostřed nich horlil mou horlivostí, takže jsem ve své žárlivosti neskoncoval se syny Izraele“ (4. Mojžíšova 25,11). Pinchasova horlivost byla i Boží horlivostí – dobro celého národa. Pinchas byl tím, kdo přinesl změnu k lepšímu. Nebylo k tomu potřeba všech. Stačil jeden člověk.

Pavel byl člověk, jenž horlil Boží horlivostí po církvi v Korintu. On byl tím, kdo přinesl změnu, protože směle konfrontoval církve s pravdou. Vzal Boží Slovo, meč Ducha, a probodl jím aktivity jednoho muže, jenž žil ve smilstvu. Ve Starém zákoně to bylo skutečné kopí, v Novém zákoně se dnes „kopí“ objeví ve chvíli, kdy se směle postavíme za pravdu a říkáme pravdu, i když se ostatní tváří, že ji neslyší a přivírají před hříchem jednoho či některých lidí ve společenství oči.

Ten poslední, koho měl Pavel na mysli, byl on sám. Choval se stejně jako můj přítel z jednotky SEAL. Dobro druhých pro něj bylo důležitější než jeho vlastní pohodlí a popularita. Dokonce riskoval, že jej církev v Korintu nadobro odmítne. On pro ně horlil. A jak vyšlo najevo, čím víc je on miloval, tím méně milovali oni jej.

Pinchas se nestaral sám o sebe. Věděl, že by jej mohli popravít za to, že byl tvrdý, krutý, neměl soucit, že byl zpátečnický a ve svém chování zastaralý extremist. Byl to jediný člověk. Nikdo jiný nic neudělal. Co si budou lidé myslet? Co budou říkat? Co udělají? Bylo mu to jedno. Žalmista uvádí, že měl „odvahu zasáhnout“ (Žalm 106,30 – dosl. překlad z angl. originálu; pozn. překladatele). Horlil pro Boha a pro to, na čem Bohu záleželo – pro Boží lid. Miloval své společenství. Pinchas byl tím, kdo přinesl změnu!

Nyní se podívejme, co o něm říká Bůh:

Proto řekni: Hle, ustanovuji s ním smlouvu pokoje. Jemu a jeho potomstvu po něm bude věčnou smlouvou kněžství, protože horlil pro svého Boha a vykonal obřad smíření za syny Izraele.

(4. Mojžíšova 25,12-13)

Tento výrok mě uchvacoval po mnoho let, když jsem studoval Bibli. Nejenže o tom psal Mojžíš. Jeho odměnu zdůraznil o mnoho později i žalmista:

I povstal Pinchas, vykonal soud a rána byla zastavena. Bylo mu to přičteno k spravedlnosti od pokolení do pokolení -- až navěky.

(Žalm 106,30-31)

Vzpomínám si, v jakém úžasu jsem byl, když jsem si poprvé uvědomil, jak velká je odměna pro tohoto mladíka, který riskoval, když se postavil za to, co se líbí Bohu. Nebyla to jen dočasná odměna, ale i odměna věčná, zapečetěná smlouvou. Pamatujte

na to, že Bůh své smlouvy nikdy neruší. A Pinchasova odměna byla tak veliká, že neovlivnila pouze jeho, ale i všechny jeho děti a děti jeho dětí po všechny generace po něm – *včetně naší generace!* Všechny následující generace budou odměněny za jeho ochotu postavit se za to, co bylo v Božích očích správné.

Když jsem pochopil Pinchasův příběh, rozhodl jsem se, že budu vždy mluvit pravdu, i když by to znamenalo, že mohu ztratit něčí lásku, jako to zakusil Pavel. Dokázal jsem uvidět velikou odměnu nejen pro sebe, ale také pro Lisu, pro naše syny a pro jejich děti po všechny další generace, které přijdou. Bude to smlouva pokoje, smlouva, kterou nemůže nikdo zrušit. Požehnání, které bude trvat z generace na generaci.

Proto je pro mě naprosto úžasné, když můžu sledovat, jak horlivě naši synové slouží Bohu. Když vyrůstali, tak jsem byl pryč na cestách a sloužil jsem Bohu minimálně polovinu roku každý rok. A přesto to vypadá, že smlouva pokoje, kterou Bůh zaslíbujícím, kdo budou ochotní přinášet změnu, zabezpečí ochranu pro naše děti. A totéž požehnání očekávám i pro naše vnoučata.

Je v pravdě, kterou jsme dosud rozkryli, skryto nějaké požehnání? Ano. Je to smlouva pokoje, která je přislíbena nejen vám, ale i vašim potomkům, dokud budete hlasem změny a dokud budete horliví pro Boha a Jeho cesty, i když ostatní takoví nebudou.

Vidíte, proč je lepší promluvit v lásce pomocí meče Ducha raději než zůstat potichu a sledovat, jak se rozmnožuje hřích v našem společenství věřících?

Pro mne je odpověď zřejmá, ale rozhodnutí nechám na vás.

Začněte jednat

Mám pro vás dobrou zprávu, na kterou čekáte: když se pevně postavíte za pravdu, která je přinesena v lásce k Bohu a Jeho lidu, ocitnete se ve společnosti lidí, kteří získali věčné smluvní přísliby požehnání od Boha, jenž rozhodl nejen o jejich budoucnosti, ale také o budoucnosti jejich potomků.

Napadá vás něco lepšího, co byste mohli pro své potomky udělat? Takový příslib nemá žádné světské, pozemské dědictví. Peníze lze během jedné nebo dvou generací promrhat. Ani poznání nebo moudrost není možné předat tolika generacím. Takový dlouhodobý dopad může mít jedině dědictví založené na příslibu Boží věrnosti.

Jaký odkaz chcete příštím generacím zanechat? Za co chcete, aby si vás na zemi pamatovali? Čím chcete být známí v nebi? Klíč k tomu, aby se tyto touhy naplnily, je to, jak pevně budete stát za láskou a pravdou během těchto několika krátkých let na zemi.

MOTIVACE

Nedávno jsem měl problémy odesílat zprávy na svém iPhoneu. Vyzkoušel jsem všechno možné, abych ten problém vyřešil. Zavíral jsem otevřené aplikace, restartoval jsem telefon, zkoušel jsem ho aktualizovat, až jsem došel k poslední možnosti nuceného vypnutí, ke které se člověk uchýlí, když už nic jiného nefunguje. Zkoušel jsem všechno možné, ale nedokázal jsem ten otravný problém vyřešit.

Tento zážitek mě utvrdil v tom, jak moc se na své smartphony každý den v životě spoléháme a jak důležité pro nás jsou. Shodou okolností byl náš nejmladší syn zrovna v Indii a mluvil tam na konferenci, kde také rozdával knihy pastorům a vedoucím. Měl nějaké potíže a napsal mi „smsku“, ale já jsem mu nedokázal kvůli problému se svým telefonem odpovédět. Trvalo mi víc než patnáct minut, než jsem naťukal větu či dvě, a pak se mi telefon vypnul. Přišel jsem o všechno, co jsem napsal, a musel jsem začínat stále znovu. Za čtyři dlouhé hodiny se mi podařilo poslat mu jednu krátkou zprávu. Chtěl jsem toho napsat víc, ale nešlo to. Asi nemusím dodávat, že mě to hrozně štválo.

Nakonec jsem telefon odnesl odborníkům, kteří toho věděli o tom, jak funguje, mnohem víc než já. Celé dny jsem se snažil vyřešit ten problém, ale oni se dostali k jádru problému dřív než za

patnáct minut. Během pár hodin jsem už zase vesele bez problémů „smskoval“. Přišli na to, že jsem tam něco náhodou nastavil a totálně jsem zaplnil celý operační systém telefonu.

Co kdybych nehledal řešení? Co kdybych si neudělal čas a neodnesl svůj telefon k odborníkům? Stále bych ho používal jen omezeně ve srovnání s tím, jak byl schopen fungovat, a promrhal bych spoustu času. Nemohl bych komunikovat se svou rodinou, se svým týmem ani se svými přáteli.

Pojďme o kousek dál. Řekněme, že bych si nikdy nevyzkoušel posílat „smsku“. Před třiceti lety jsem ani netušil, co to „smska“ je, natož nějaký smartphone. Před sto lety neexistovalo ani mezikontinentální telefonní spojení. V té době by pro mě byl luxus, kdybych během několika hodin mohl poslat zprávu synovi do Indie. Jakákoli komunikace by byla lepší než žádná.

Kdybych nevěděl, co mám k dispozici, nebyl bych tak pilný a nesnažil se přijít na řešení a odstranit tak potíže, které mi stály v cestě. U svého iPhone jsem si však již vyzkoušel, jaké má užitky, a protože jsem to znal a věděl, byla má frustrace tak veliká.

Když nebudeme znát svůj potenciál, nebude přítomná ani touha, která by nás poháněla něčeho dosáhnout. Většina z nás netuší, jak mocná je jednotná vojenská jednotka. Můj přítel ze SEAL to ví. Dovedete si představit, kdyby v jeho jednotce bylo něco, co způsobuje selhání? Nebyl by jen naštvaný byl by nejspíš mrtvý.

Vrátím se teď zpět k příběhu ze Starého zákona. Dokážete si představit, jak byli Izraelci na Akána naštvaní? V bitvě u Jericha zažili ohromný úspěch. Po bitvě u Aj však pohřbívali třicet šest blízkých přátel a utěšovali rodiny mrtvých vojáků.

Dokážete si představit, jak byl Pavel frustrovaný, když viděl, jak jeho milovaní Korinťané trpí příšernými následky duchovního

kryptonitu? Jak jsou slabí, nemocní a předčasně umírají? On si byl vědom toho, jaký mají potenciál, ale oni byli vůči tomu slepí. Jejich osobní preference převážily vyšší zájmy a dobro celé komunity.

A co vy? A co křesťanské společenství, jehož jste součástí? Myslím, že důvod, proč čtete tuto knihu, je to, že kdesi hluboko uvnitř víte, že být křesťanem přece musí být *něco víc*. Tu touhu vám do srdce vložil Bůh. Žít plný život v Jeho přítomnosti a zakoušet dynamickou duchovní proměnu svého společenství je pro vás důležitější než to, že byste se vyhnuli dočasnému nepohodlí, které by pravda přinesla.

Tvé světlo přišlo

Studium této knihy přinese dva hlavní užitky: zaprvé se značně zvýší efektivita vašeho společenství a zadruhé vy sami budete osobně obohaceni větší plodností, naplněním a důvěrností s Bohem. (Až dosud jsme se zaměřovali na společenství, ale posléze přesuneme zaměření zpět na vás jako jednotlivce.)

Jaká by měla být naše vize pro naše společenství? Je to jako s mým mobilem. Odpověď na tuto otázku bude pohánět touhu a motivaci dál hledat a odstraňovat vše, co nám brání a brzdí náš potenciál.

Izajáš prorokoval:

Povstaň, rozjasni se, protože přišlo tvé světlo a vzešla nad tebou Hospodinova sláva. Neboť hle, tma přikryje zemi a hustá temnota národy, ale nad tebou zazáří Hospodin a bude nad tebou vidět jeho sláva.

(Izajáš 60,1-2)

Ze všeho nejdřív chci vyjasnit, že zde Izajáš nemluví o nebi. A nemluví ani o tisíciletém Kristově království, o době, kdy bude na této zemi po tisíc let vládnout Ježíš tak, jak je popsáno v knize

Zjevení. Prorok zde nemluví ani o novém nebi a nové zemi, o které píše Petr a další pisatelé. Ne. Popisuje zde časové období, kdy temnota pokryje celou zemi. A tak jsem přesvědčen, že toto proroctví mluví o naší době.

Podle proroka zahalí lidi na celé zemi, nejen v určitých zeměpisných oblastech, nesmírná temnota. My žijeme v době, kdy je temnota stále větší. Stále se vzdalujeme víc a víc od toho, co má na srdci náš Stvořitel. Nemluvíme o ateistech, agnosticích a dalších lidech zapletených do různých kultů, ale o mnoha lidech, kteří tvrdí, že jsou křesťané. Je to doba, o které Pavel řekl: „Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, nýbrž si podle vlastních žádostí budou shromažďovat učitele, aby jim říkali, co je jim příjemné“ (2.Timoteovi 4,3). A pak nařiká: „odvrátí sluch od pravdy“ (verš 4).

Izajáš říká, že v této době bude opravdový věřící zářit, bude vyčnívat. Zkuste si to představit. Když vejdete do temné místnosti a zapnete vypínač, temnota je okamžitě pryč. Temnota nemůže přemoci světlo. Slyšeli jste někdy o kapesní temnilce? Ne. Máme jen kapesní svítilnu. Nehledě na to, jak je velká tma, světlo ji vždy přemůže a vyžene.

Ježíš prohlašuje, že my jsme světlo světa. Měli bychom zářit a měli bychom být silnější než temnota. Jak to ale udělat? Jak to vypadá? Podle Izajáše bychom měli zářit takovým způsobem, že nevěřící uvidí Boží *slávu*.

Hebrejské slovo pro „slávu“ je *kabod*, což znamená jas, velikost, bohatství, moc, hojnost, úctu, velkolepost a tíži. Přemýšlejte na okamžik o tom, co bylo řečeno. Když Bible mluví o Boží slávě, mluví o Božím jasu, o Boží velikosti, o Božím bohatství, o Boží moci, o Boží hojnosti, o Boží úctě a o Boží velkoleposti. Posledním popisným slovem je „tíže“ nebo „váha“. To naznačuje, že se všech těchto vlastností nedostává jen v malém množství, ale v plné síle a hojnosti. Jednoduše shrnuto sláva je tíže Jeho velkoleposti.

Pavel píše, že Bůh vložil toto poznání „do našeho srdce, abychom osvětili lidi poznáním Boží slávy“ (2. Korintským 4,6). A pokračuje dál:

Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby
přemíra té moci byla z Boha, a ne z nás.
(2. Korintským 4,7)

Všimněte si výrazu „*přemíra té moci*“. Boží jas, velikost, bohatství, hojnost, úcta a Boží velkolepost jsou v našem srdci v plné síle. Proto také říká, že „*přemíra té moci je z Boha, a ne z nás.*“ Mluví se zde o moci. O moci, která přemůže každou temnotu, jež by se chtěla stavět do cesty našemu poslání.

Když vyráží na misi jednotka SEAL, neplánují, že by se vrátili poražení. A obvykle to tak dopadá. My máme o mnoho jistější příslib než jednotka SEAL! A stojí za ním mnohem větší síla a moc, díky které uspějeme!

Abych byl po zbytek knihy co nejjasnější, budu mluvit o Boží slávě nebo Boží velikosti, ale mějte prosím na mysli i ta ostatní popisná slova, která jsem uvedl v předchozím odstavci.

Izajáš říká, že realita Jeho velikosti v nás vzejde, *povstane*, ne že na nás *sestoupí*. Odkud povstane? Z našeho srdce! Pamatujte, že „tento poklad máme však v hliněných nádobách“ (verš 7).

A tak se ptám: „Proč skrze nás není Boží velkolepá velikost zjevena naší společnosti? Proč je tolik lidí slabých, nemocných a dokonce předčasně umírají? Není to kvůli tomu, že tolerujeme duchovní kryptonit?“

Potenciál komunity

Jaký by v dnešní době mohl být pozitivní potenciál komunity? Přemýšlejte o počátku církve. V den letnic se učedníci, jichž

bylo 120, skrývali v horní místnosti. Dočítáme se, že zůstávali „jednomyslně“ oddáni modlitbě. Co tuto jednotu umožnilo? Když Ježíš vstal z mrtvých, řekl přinejmenším pěti stům věřícím, aby šli do horní místnosti a očekávali na zaslíbení Otce (viz 1. Korintským 15,6, Lukáš 24,33-53). Proč jich tam potom jen o deset dní později bylo jen 120? Proč tam nečekali všichni? Co se stalo s těmi 380? Už o nich není ani zmínka kromě toho, že někteří z nich byli stále ještě naživu v roce 56, kdy psal Pavel dopis do Korintu. Co však víme jistě, je to, že nečekali na Otcovo zaslíbení v Jeruzalémě, což jim Ježíš přikázal (viz Skutky 1,1-15).

Je možné, že si těch 380 řeklo, že mají ohledně Jeho příkazu na výběr? Že je to jen doporučení? Anebo si snad říkali, že naplnit Jeho příkaz je až příliš těžké? Možná si mysleli, že mohou Ježíši sloužit tak, jak jim to bude vyhovovat. Jsem přesvědčen, že někteří dokonce šli a kázali o Jeho vzkříšení.

Nicméně je Duch Svatý, který je také nazýván Duchem slávy (viz 1. Petrův 4,14), nenaplnil. Duchem Boží velikosti bylo pokřtěno těch 120. Co z nich učinilo jedno? Nedrželi se každý svého vlastního názoru, což se dá říct o těch zbývajících 380. Jsem přesvědčen, že to byla jejich rezolutní poslušnost Božímu Slovu. Ani je nenapadlo, že by měli na výběr a mohli se rozhodnout, co udělají.

A v den, kdy je naplnila Boží sláva (což zahrnuje i Boží moc), byly spaseny tři tisíce lidí! Nerozdávali žádné letáčky, neměli reklamu v židovských časopisech, nespřádali plány a strategie jak ovládnout média, ani jak zaplnit reklamou vzdušný vysílací prostor. Ve skutečnosti neměli v plánu ani žádné setkání. Přesto celé město uvidělo Boží velikost.

O malinko později bylo znovuzrozeno dalších pět tisíc mužů, ženy a děti nepočítaje. Stalo se to poté, co člověk, který se narodil chromý, vyskočil a běžel do chrámu. Je úžasné, že když se obrátil

tento veliký dav, neměl Petr s Janem ani čas dát výzvu ke spasení! Než to stihli udělat, byli zatčeni.

Celé město Jeruzalém bylo vzhůru nohama a všude zavládlo pozdvižení nad tím, co se dělo. Všichni slyšeli zvuk mocného větru. Obyvatelé města slyšeli, jak učedníci prohlašují přenádherné skutky Boží a mluví o Jeho velikosti cizími jazyky a dialekty, kterým se předtím nikdy neučili. Všichni viděli významné zázraky, které se děly ve jménu Ježíš.

O několik dní později se společně modlili a celá budova, ve které se shromáždili, se otrásla. Bible nikdy nepřehání. Pokud se v ní píše, že se budova otrásla, můžete si být jistí, že se trásla. Z těchto věřících proudila nesmírná moc, hojnost a uzdravení.

Zprávy říkají, že mezi nimi „nebyl nikdo, kdo by měl nedostatek“ (viz Skutky 4,34). Vidíme, jak Petr kráčí ulicemi, ne jednou ulicí, ale ulicemi a o všech nemocných a chromých, kteří na těchto ulicích leželi a dostali se k němu blízko nebo se jich dotkl jeho stín, říká Bible, že „všichni byli uzdraveni“ (Skutky 5,16). Taková je Boží velikost! V dnešní době by to bylo, jako kdyby věřící procházel chodbami nemocnice a všichni by tam byli uzdraveni!

Bible nám také říká, že se jedni manželé chovali neuctivě tím, že lhali během služby pastorovi, a padli na zem mrtví. Zpráva o jejich smrti se rozšířila po celém městě a pak „přišla velká bázeň“ na všechny, kdo se o tom doslechli, ale lidé měli učedníky v úctě (Skutky 5,1-13). Tato zdravá bázeň lidi neodháněla; naopak, přicházely velké zástupy: „A ještě více věřících bylo přidáváno Pánu, množství mužů i žen“ (Skutky 5,14).

A nebylo to omezeno pouze na Jeruzalém. Následovníci Ježíše směle svědčili a celá města docházela spasení a uzdravení. Filip, muž, který sloužil v restauraci u stolů vdovám, šel do města jménem Samaří. Můžeme se dočíst: „ Neboť z mnoha těch, kteří

měli nečisté duchy, tito duchové s velikým křikem vycházeli a mnoho ochrnutých a chromých bylo uzdraveno. A v onom městě nastala veliká radost.“ (Skutky 8,7-8). Velice známý kouzelník „Když viděl, jak se dějí veliká znamení a mocné činy, velmi nad tím žasl“ (verš 13). Celé město o Ježíši buď vědělo, nebo přímo došlo ke spasení.

Dočítáme se i o další události, kdy Petr okamžitě uzdravil chromého, který byl už osm let upoutaný na lůžko. Bible uvádí, že po této události, když lidé viděli Eneáše, jak chodí, „všichni obyvatelé Lyddy a Sáronu obrátili se k Pánu“ (Skutky 9,35). Nešlo jen o jedno město, ale rovnou o dvě města. Také přesně víme, že byli spaseni „všichni obyvatelé“ těchto měst.

V Joppě byla jedna žena jménem Tabita vzkříšena z mrtvých. Zpráva o tom se rozšířila po celém městě. Další město bylo naprosto celé zasaženo.

Zázraky, velká moc a lidé, kteří docházeli spasení, se začali šířit i do pohanských komunit a měst. Ve skutečnosti se dočítáme, že v jednu chvíli „všichni obyvatelé provincie Asie uslyšeli Pánovo slovo, Židé i Řekové“ (Skutky 19,10). To nebylo jen několik městeček nebo měst, ale celá oblast. A všichni slyšeli! A to neměli žádná sociální média jako Facebook, Instagram nebo Twitter. Neexistovaly webové stránky, satelitní komunikace, televize ani rádio. Neměli automobily ani kola, aby se tak mohli snadno shromáždit! A přesto všichni v této oblasti slyšeli Pánovo slovo! To se děje, když se církev sjednotí, když v našich křesťanských komunitách dostane Boží Slovo první místo.

Taková Boží velikost se projevovala v prvotní církvi. V další kapitole se však podíváme na to, že Boží plán pro naši generaci je ještě větší. To, co zakoušeli v prvotní církvi, se ani zdaleka nepřibližuje Boží velikosti a moci, která bude předcházet návratu našeho Pána a Krále Ježíše Krista!

Začněte jednat

Když v Novém zákoně vidíme neuvěřitelné zázraky, je snadné si začít říkat: „No, to bylo jen tenkrát pro ně, ale člověk, jako jsem já, by takové věci nikdy dělat nemohl.“ Proto je tato kapitola tak velmi důležitá. Zázraky a divy se neděly kvůli tomu, že by ti lidé byli něčím zvláštní. Děly se, protože obyčejní lidé jednoduše uvěřili a poslechli. To vedlo k tomu, že v nich povstala Boží velikost.

Jestliže mohla Boží velikost povstat v nich, v neurvalých, neučených, mladých, nezkušených a předpojatých lidech, kteří pracovali manuálně v rutinních zaměstnáních, tak si můžeme být jistí, že neexistuje světský standard, který by rozhodoval o tom, kdo ponese nebeskou velikost a kdo ne. Jde jen o to, jestli uvěříme a jak věrně budeme poslouchat Boží Slovo.

Věříte, že je možné tyto zázraky opět vidět? A mnohem víc zázraků? Kdyby se tyto věci začaly dít ve vaší církvi, skákali byste radostí? Chcete přijmout vše, co vám Bůh chce dát? Vyjádřete svou odpověď v modlitbě k Bohu. Pak číňte pokání ze všeho, kdy jste se pokládali za nekvalifikované či diskvalifikované pro takovýto život. Své starosti odevzdejte Bohu a nabídněte Mu, že chcete být vším, co pro vás má On.

MOC JEDNOTY

Ježíš měl před ukřižováním ještě jednu příležitost naposledy se modlit a to nejen za svůj tým, ale za nás všechny. Svou žádost začíná slovy: „ Neprosím jenom za ně, ale i za ty, kteří budou skrze jejich slovo věřit ve mne“ (Jan 17,20). Není pochyb, že do toho zahrnuje i vás a mne. My jsme přišli k Ježíši skrze jejich slovo, ať už jsme je přímo četli nebo nám někdo nepřímou řečí, co tito učedníci zvěstovali.

Ježíš je Synem člověka; proto má autoritu žádat, aby se na zemi děla Otcova vůle tak, jako je tomu v nebi. Poslyšte, za co se modlí:

aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno, aby svět věřil, že jsi mne poslal ty.
Slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno.
(Jan 17,21-22)

Ježíš se modlí, abychom byli *jedno*, aby tak svět uvěřil, že je Ježíš Kristus Spasitelem všeho lidstva. Co ponese toto poselství našemu světu? Odpověď je jediná: *Boží sláva*. Ta je pro naše poslání životně důležitá. On určil svou slávu (Boží zjevenou velikost) těm, kdo jsou jedno. Klíčové je však toto: *musíme být jedno v Něm tak, jako je On jedno s Otcem*.

Jak byl Ježíš jedno s Otcem? Opakovaně pronesl výroky, které vyjadřovaly: „...nehledám svou vůli, ale vůli toho, kdo mne poslal“ (Jan 5,30). A také: „ Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil svou vůli, ale vůli toho, který mne poslal“ (Jan 6,38). Nebo: „Hle, tu jsem - v svitku knihy je napsáno o mně -, abych vykonal, Bože, tvou vůli“ (Židům 10,7). Byl s Otcem jedno, protože vyhledával to, po čem toužil Jeho Otec, a dělal to, i když to nebylo příjemné nebo populární.

Totéž platilo o prvních učednících. V den, kdy Bůh skrze ně zjevil svou velikost známému světu, byli všichni jednomyslní. Bylo jich 120 následovníků, ne desítky tisíc lidí, kteří Ježíši po tři roky Jeho služby naslouchali. Nebylo to ani těch 380, již Jej viděli vzkříšeného, ale mysleli si, že si ohledně Jeho příkazu mohou vybrat, zda poslechnou či nikoli. Byli to pouze ti, již byli sjednoceni ve víře.

Pavel nás všechny prosí, ba dokonce přímo žadoní: „a usilovali zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje“ (Efezským 4,3). Pak mluví o darech, které dal Ježíš osobně církvi – apoštoly, proroky, evangelisty, pastory a učitele. Ti mají zodpovědnost budovat církev s cílovým posláním:

... dokud nedospějeme všichni k *jednotě* víry a plného poznání Syna Božího, v dospělého muže, v míru postavy Kristovy plnosti.
(Efezským 4,13)

Naše poslání a cíl nejsou o nic jiné, než cíl prvotní církve: být jedno a následně se stát nositeli Boží velikosti (slávy). Nejde to jinak! Naše generace se musí sjednotit! Sjednotit ve víře a poznání. Jediná cesta k jednotě je totožná s tou, kterou šel Ježíš nebo učedníci: poslušnost Božímu Slovu.

Zamyslete se. Když byl Izrael jednotný, hravě porazili Jericho. Za vlády krále Šalomouna byli Izraelci jako národ neporazitelní

a jeho jednotlivci žili spokojeně a úspěšně do takové míry, kterou zakusilo jen pár generací. Mohl bych uvést i další příklady, ale myslím, že je to jasné.

Podívejme se však na opak. Když Pavel oslovil problém duchovního kryptonitu v Korintu, začal výrokem: „Především slyším, že jsou mezi vámi roztržky, když se scházíte ve sboru“ (1. Korintským 11,18). Je zjevné, že nebyli v *jednotě*! Vystává tedy otázka: Co jim bránilo být v jednotě? Bylo to jejich zahrávání si s kryptonitem; jejich neposlušnost Božímu Slovu. V ničem se to nelišilo od situace, kdy Boží Slovo neposlechl Akán, což způsobilo, že už Izrael nebyl jedním a nebyl neporazitelný, když zaútočil na Aj.

Pavel pak vyřkne něco, co zní protichůdně:

... a zčásti tomu věřím. Neboť musí být mezi vámi i různé skupiny, aby se ti osvědčení stali mezi vámi známými.
(1. Korintským 11,18-19)

Proč je důležité, aby byli ti, již mají Boží osvědčení, známými? Odpověď je nezbytná, chceme-li proklesit cestu jednotě ve víře a poznání. Je to stejně důležité, jako bylo to, aby byla kvůli celému národu Izrael a jejich poslání tenkrát zjevena poslušnost většiny Izraelců a neposlušnost Akána. Stejně, jako bylo pro těch 120 neochvějných, poslušných věřících důležité oddělit se od těch 380, kteří si to chtěli dělat po svém. Naprosto stejně to bylo důležité i pro církve v Korintu. Bylo potřeba, aby byla jasně viditelná poslušná většina a ti, kteří byli neposlušní. Pokud by tomu tak nebylo, byla by zablokována cesta k jednotě a pak by v Korintu nemohla být zjevena Boží sláva (velikost). Bylo také potřeba přinést lék nevinným přihlížejícím, kteří nebyli vůči Pánově večeři neuctiví, ale přitom osobně trpěli (těm slabým, nemocným a předčasně umírajícím) kvůli tomu, že někteří byli neuctiví.

Pavel dobře věděl, že zachovávat jednotu je priorita. Věděl, co se stalo v Jeruzalémě, v Samaří, v Antiochii i dalších městech, která byla naprosto celá zasažena Boží velikostí. Proto neprosil o jednotu pouze v církvi v Korintu, ale totéž žádal po věřících v Efezu, ve Filipech a Kolosech. Totéž žádá i dnes po nás. Z příkladu Ježíše víme, že neexistuje jiná cesta k jednotě než skrze poslušnost Božímu Slovu.

Větší

A co dnes? Je stále naším cílem jednotu víry? Rád bych se podělil o něco, co jsem prožil jednou v modlitbě. Nikdy na to nezapomenu. Zcela jasně jsem slyšel: „Synu, kniha Skutků bude lidem připadat jako nic ve srovnání s tím, co se chystám udělat ve své církvi a skrze svou církev předtím, než se vrátí Můj Syn.“

Byl jsem v šoku. Vlastně jsem ani nevěřil tomu, co jsem právě slyšel. Reagoval jsem slovy: „Otče, potřebuji tři různé odkazy v Bibli, abych tomu uvěřil.“ Je zajímavé, že když jsem o to požádal, nevnímám žádné pohoršení. Máme *všechno prověřovat* (viz 1. Tesalonickým 5,21) a také nám Bible říká, že „Ústy dvou nebo tří svědků bude potvrzena každá věc“ (2. Korintským 13,1).

Zde je jeden odkaz, ke kterému mě Bůh vedl:

Neboť toto praví Hospodin zástupů: Ještě jednou zakrátko zatřesu nebem i zemí, mořem i souší. Zatřesu všemi národy, přijde to, po čem touží všechny národy, a naplním tento dům slávou, praví Hospodin zástupů. Větší bude budoucí sláva tohoto domu nežli první, praví Hospodin zástupů.“

(Ageus 2,6-7; 9)

Trošku z historie: Izrael byl po mnoho let v zajetí. Nejprve u Babylóňanů, poté u Peršanů. Bůh vložil do srdce perského krále Kýra, aby propustil ty Židy, kteří se toužili vrátit do své rodné země

a vystavět znovu chrám, jenž Nabukadenzor se svou armádou rozbořil. Do své rodné země se jich vrátilo mnoho. S nadšením začali stavbu, ale potom jejich nadšení a zájem kvůli nejrůznějším potyčkám a odporu ze strany místních lidí opadly. K tomu, aby se jejich touha sjednotit se a znovu stavět Boží dům opět rozhořela, bylo potřeba prorocství Agea, Zacharjáše a dalších vedoucích.

Stěžejní otázkou však zůstává: Mluví zde prorok o chrámu, který nakonec opravdu dostavěli, nebo o jiném chrámu? Později v dějinách Ježíš řekl, že „tento chrám zničí a za tři dny jej opět vystaví“ (viz Jan 2,19). I když v tu chvíli stál na nádvoří skutečného chrámu, nemluvil o něm, ale měl na mysli své tělo. Není to i zde stejný případ?

Biblické komentáře a historikové Bible uvádí, že skutečný chrám, který byl vystavěn poté, co byl Izrael sedmdesát let v zajetí, svým vzhledem ani projevem Boží přítomnosti nepředčil velikost Šalomounova chrámu. Co se týče vzhledu, chrám dokonce ani poté, co jej o stovky let později vyzdobil Herodes, nebyl slavnější a krásnější než původní Šalomounův chrám. O Boží přítomnosti Bible říká, že když Šalomoun světil svůj chrám, byla Boží sláva hustá jako oblak a naplnila celou budovu, takže kněží ani nemohli pokračovat ve své službě. Nic tak dramatického se v tomto obnoveném chrámu podle dochovaných zdrojů nikdy nestalo.

Farizeové nepochopili Ježíšův výrok o zničení chrámu a jeho znovu vystavění za tři dny, protože předpokládali, že mluví o skutečném fyzickém chrámu. Stejným způsobem mineme správný význam Ageova výroku, pokud jej omezíme pouze na skutečný chrám.

O jakém chrámu tedy mluví? A o jaké době? Pavel říká: „Nevíte, že jste Boží svatyně a že ve vás bydlí Duch Boží?“ (1. Korintským 3,16). Stejný Duch Boží, který tenkrát naplnil Šalomounův chrám, žije plně v nás, v nás všech společně. Jsem přesvědčen, že to je

chrám, o kterém mluví Ageus. Církev je ten druhý chrám. Jeho sláva (velikost Boží přítomnosti a moci) je větší, než toho prvního skutečného chrámu. Pavel píše: „Neboť jestliže skrze slávu přišlo už to, co pomíjí, oč slavnější je to, co zůstává“ (2. Korintským 3,11).

Přemýšlejte o slávě (velikosti a moci) zjevené ve Starém zákoně. Mojžíšova tvář zářila Boží slávou tak moc, že si přes ni musel dávat závoj, aby ji zastínil. Když vystavěli stánek, projevila se Boží přítomnost tak mocně, že se nikdo nemohl ani přiblížit. Když Šalomoun vystavěl Hospodinu chrám a zasvěcoval jej, Boží přítomnost byla opět tak mocná, že kněží ani nemohli sloužit. Boží přeslavná přítomnost byla naprosto úžasná. Vskutku bázeň budící. Přesto podle Pavla byla „Neboť jestliže skrze slávu přišlo už to, co pomíjí, oč slavnější je to, co zůstává (co je nové – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) (2. Korintským 3,10).

A co časové období? Mluví Ageus o církvi od počátku až do konce? Jedná se o dobu mezi tím, kdy Ježíš vystoupil na nebesa a Jeho druhým příchodem?

Podívejme se opět na Boží Slovo, jak je zapsal Ageus:

Ještě jednou zakrátko zatřesu nebem i zemí, mořem i souší.
Zatřesu všemi národy, přijde to, po čem touží všechny
národy, a naplním tento dům slávou, praví Hospodin
zástupů.

(Ageus 2,6-7)

Sláva, o které mluví, se zjeví v okamžiku, kdy dojde i k zatřesení. Pisatel listu Židům to potvrzuje: „ Jeho hlas tehdy zatřásl zemí, a nyní zaslíbil říka: ‚Já ještě jednou zatřesu‘ nejenom ‚zemí, ale i ‚nebem‘. Ono ‚ještě jednou‘ ukazuje na proměnu těch věcí, jimiž lze otrást, neboť jsou učiněné, aby zůstaly ty věci, jež jsou neotřesitelné“ (Židům 12,26-27).

Kniha Židům byla sepsána v roce 68, dlouho po událostech, jež jsem citoval v minulé kapitole, když jsem mluvil o tom, že na ulice Jeruzaléma přinášeli nemocné, že celá města přicházela k Pánu a celé oblasti slyšely, jak je kázáno Boží Slovo. Proto tedy zaslíbení z listu Židům neodkazuje na dobu knihy Skutků, ale spíš na nějaké budoucí období, na období konce, kdy bude otřeseno vším stvořením. To je určitě ta pozdější generace, která uvidí návrat Pána Ježíše Krista.

V Bibli vidíme pevně zavedenou strukturu: *Bůh si to nejlepší vždy nechává až na konec*. Můžeme číst: „Je lepší konec jednání než jeho počátek“ (Kazatel 7,8). Ježíš ukazuje tentýž princip, když na svatbě v Káně uchová nejlepší víno až na konec. Později také prohlašuje: „Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které činím já, a bude činit *ještě větší skutky* než tyto“ (Jan 14,12). Proč ty „větší“ skutky mají přijít, až vystoupí na nebe? Protože si vždy nechává to nejlepší až na konec.

Totéž platí o církvi. Její konec bude lepší než začátek. Kniha Skutků ukazuje, jak úžasný byl začátek. Mohli bychom se tedy snad domnívat, že bude konec církve na zemi méně slavný, méně mocný a méně průlomový než její začátek? Pamatujte, že Pavel důrazně říká: „aby vaše víra nebyla založena na lidské moudrosti, ale na Boží moci“ a také „Neboť Boží království nespočívá v řeči, ale v moci“ (1. Korintským 2,5; 4,20). Moc důležitým aspektem je, když se Boží království projevuje na zemi.

Obnovení

Ten den mě Duch Svatý vedl i k dalším veršům, ale z toho, o co jsem se podělil, je víc než jasné, že my, věřící, musíme rozšířit svou vizi. Ve skutečnosti musí být větší, než o čem se dočítáme v knize Skutků. Je zajímavé, co prohlašuje apoštol Petr, když je naplněn Duchem Svatým:

a aby poslal určeného vám Mesiáše, Ježíše. Nebe ho musí přijmout až do časů obnovy všech věcí, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy všech svých svatých proroků.

(Skutky 3,20-21)

Podívejme se podrobně na tato slova. Ježíš musí zůstat v nebi, dokud se něco nestane. To znamená, že se nemůže vrátit zpět, dokud se nenaplní, co náš Otec přislíbil. Co to přislíbil? O čem mluvili i proroci? Je to obnovení chrámu. Jinými slovy na zemi už nebude jen málo Boží záře, velikosti, bohatství, hojnosti, úcty a velkoleposti, ale to vše bude zjeveno v plné síle skrze Jeho chrám.

Děje se to již nyní? Je církev tak mocná, že celá města a oblasti přicházejí ke spasení? Vyprázdnily se nám nemocnice? Otevírají se oči slepým? Jsou lidé, kteří jsou od narození chromí, uzdraveni, takže vstávají a skáčou a oslavují Boha? Otřásají se mocí našich modliteb celé budovy? Máme takovou hojnost, že v křesťanských službách a církvích neexistuje nedostatek zdrojů, aby mohly zasahovat ztracené v každém národě? Je tomu tak, že žádný jednotlivec v církvi nemá žádnou potřebu? Je možné, že právě proto se prorok Ageus ptá:

Kdo z vás, kteří jste zůstali, viděl tento dům v jeho první slávě? A jaký jej vidíte nyní? Není ve vašich očích jen *pouhé nic*?

(Ageus 2,3)

Ageus se táže lidí, kteří stáli kolem něj. Bůh se ale dnes totéž ptá nás. Buďme upřímní. Není Boží projevená přítomnost, kterou nyní zakoušíme, jen *pouhé nic* ve srovnání s knihou Skutků? Pokud to jasně neuvidíme, nebudeme nikdy horlivě usilovat o to, aby byla Jeho moc v církvi znovuobnovena. Místo toho se uspokojíme s tím, že jsme církev bez moci.

Můžeme si dovolit tolerovat nedostatek jednoty, jenž je zapříčiněn kryptonitem, který nás sužuje? Prosím, slyšte! Musíme

usilovat a tlačít se vpřed k cíli, kde budeme jedno v Bohu. A může k tomu dojít jedině, když uvěříme Božímu Slovu a budeme Mu poslušní.

Nyní je jasná vize toho, kam musíme dojít. Pojďme se teď vrátit k tomu, že zkusíme identifikovat kryptonit, jenž brání našemu růstu a pokroku, a to jak jednotlivcům, tak celým společenstvím věřících.

Začněte jednat

Dokud nevíme, co vše je možné, nemůžeme být nespokojení s málem, které považujeme za normální. Když jste si ale nyní přečetli tuto kapitolu, víte, co je možné. Stojíte před rozhodnutím: Přijmete slabý a bezmocný život s omezeným vlivem tak, jak jej zná většina církve, nebo začnete usilovat o mocný život, který odráží plnou velikost Ježíše Krista, a dlouhodobě jej hledat?

Dokud si nebudete jistí, že je to možné, nezačnete jednat. Bez jednání budete žít relativně bezmocný život. To znamená, že první krok k jednání je rozhodnout se vložit důvěru v Boží Slovo a Boží vizi pro váš život.

V Efezském se píše, že nás Ježíš obmyl svým Slovem. V tomto procesu můžeme použít naše slova a spojit se s Ním. Napište si prohlášení o mocném životě, ke kterému vás Bůh volá. Například: „Ježíš mě naplnil svým Duchem moci, abych změnil svět kolem sebe“, nebo: „Bůh je ten, kdo do mně vložil svou velikost, abych dosahoval ztracené“, či: „Jsem pomazaný ovlivňovat své vrstevníky a proměnit své pracoviště“. Začněte tyto pravdy prohlašovat každý den. Pak sledujte, jak ve vás pomalu roste důvěra jednat.

ROZPOZNÁNÍ KRYPTONITU

2. ČÁST

MANŽELSKÁ SMLOUVA

Během několika dalších kapitol můžete mít pocit, že jsme odbočili z cesty, ale ujišťuji vás, že poté, co si ujasníme několik důležitých věcí, budeme pokračovat v tom, že budeme jednat s duchovním kryptonitem, jenž sužuje církev.

Typické manželství?

Zamysleme se spolu nad příběhem, o kterém jsem přesvědčen, že ukazuje na svatou výjimečnost našeho vztahu s Bohem lépe, než cokoli jiného.

Mladík jménem Justin už rok chodí s dívkou Angelou. Je podle něj překrásná a má i úžasnou osobnost. Je do ní hluboce zamilovaný a ví, že je to ta pravá, se kterou chce strávit zbytek svého života.

Naplánuje zvláštní večer. V dokonalém okamžiku si klekne a otevře malinkatou krabičku, aby jí nabídl diamantový zásnubní prstýnek.

Angela je naprosto dojatá. Překvapením si zakryje tvář rukama a po tvářích jí začnou stékat slzy radosti. Plná emocí potichu ale horlivě přikyvuje. Když se z překvapení trošku sebere, vydechne radostně: „Ano, ano, ano. Vezmu si tě!“

O několik měsíců později proběhne pohádková svatba. Líbánky, které následují, jsou plné lásky, smíchu, dobrodružství a snění o společné budoucnosti. Mají vše, co by si mladý muž a žena dokázali přát. Ba mnohem víc.

Jak plyne čas, Justin s radostí zjišťuje, že je Angela úžasnější, než si myslel. Má ráda dobrodružství, miluje zábavu, má skvělý smysl pro humor. Je rodinný typ a vychází dobře snad s každým. Je chytrá, vtipná, vždy o krok před ním. Je také tvořivá, umělecká a nápaditá. Justin jen žasne nad tím, jak neustále zkrášluje jejich domov. Je mnohem lepší ve vaření než on. Bonusem je, že je spořádaná a čistotná. Asi nemusím ani říkat, že si užívá toho, čím ona přispívá do jejich nového svazku. Jejich budoucnost vypadá opravdu zářivě.

O pár měsíců později, když už zapadli do rutiny manželského života, se jednou večer vrátí Justin domů z práce. Myslí si, že najde Angelu, jak už čeká na jejich klasické objetí a polibek na přivítanou. Angela nikde není. Hledá ji nejdřív v obýváku, potom v kuchyni, vzadu na dvorku, a nakonec i v ložnici, kde ji najde.

Vypadá to, že se chystá jít ven. V pokoji hraje romantická hudba a on cítí vůni známého parfému. Je překvapený, protože je namalovaná a oblékla si krásné šaty. Ty, které nosívala, když spolu chodili do jejich oblíbené restaurace.

Je k němu otočená zády, takže nevidí, že do místnosti vešel její manžel. Justin začne panikařit: *To snad ne! Copak jsme si dnes domluvili večeri, na kterou jsem zapomněl? To jsem se měl cestou zastavit v květinářství a koupit kytici!*

Přeruší ticho radostným, ale nervózním pozdravem: „Ahoj, miláčku.“

Malinko překvapeně mu s lehkostí odpoví: „Ahoj, lásko.“

Justin začne s přiznáním: „Ok, asi jsem na něco zapomněl. Naplánovali jsme si na dnešek něco?“

Okamžitě mu odpoví: „Ale ne, lásko.“

Je trochu zmatený, ale rychle se snaží odhadnout, co se děje. Dojde k závěru, že ho chtěla překvapit. Pomyslí si: *Asi mě chce překvapit pěkným večerem u nás doma nebo někde zamluvila restauraci.* V tuto chvíli je už oblečená a ukončuje poslední přípravy. Polichotí jí: „No teda! Dneska vypadáš skvěle!“

„Díky, miláčku,“ odpoví.

Justin pořád neví, co se vlastně děje, a tak se zeptá: „Chceš, abych se také převlékl?“

Nyní je Angela trochu zmatená: „Můžeš, jestli chceš.“

Justin se stále snaží celou situaci pochopit, a proto řekne: „No, měl bych vypadat tak dobře, jako ty. Nechci zůstat v oblečení do práce, když ty jsi tak nastrojená.“

Nakonec Angela pochopí celou tuto podivnou konverzaci a řekne: „Aha, lásko. Jdu dnes večer ven.“

„Vím, proto nabízím, že se kvůli tobě také pěkně obléknu.“ Teď je Justin opravdu pořádně zmatený.

Angela se pokusí všechno vyjasnit a odpoví mu: „Ne, lásko. Jdu ven s Tonym. Jdeme spolu na večeři, pak do kina a nakonec se mrkneme do toho slavného hotelu Fairmont. Do rána budu zpět.“

„Kdo je Tony?“ vystartuje Justin

„Je to kluk, se kterým jsem chodila na střední“, odpoví Angela, jako by se nic nedělo.

„Cože? S ním přece nemůžeš někam jít!“

„Proč ne?“

„Protože jsme oddáni. Jsme si navzájem odevzdání. Nerandíme s jinými lidmi!“

„To myslíš vážně?“ namítne podrážděně. „Je spousta mužů, ke kterým mám stále blízko. To si myslíš, že se všech těchto vztahů vzdám jen proto, že jsme manželé?“

„Ano, protože přesně to manželé dělají! Odevzdávají se naprosto a úplně jen tomu, koho si vzali!“ odpoví Justin zraněně a rozhněvaným hlasem.

„No tak počkej, lásko!“ namítne Angela ve snaze uklidnit jejich první větší nedorozumění a vnést do situace jasno. „Ty jsi můj oblíbenec. Většinu času trávím s tebou. Miluji tě mnohem víc, než všechny své ostatní staré známosti. Ale nemůžeš očekávat, že už se s nimi nebudu dál vídat. Jsem s nimi už léta a stále je miluji a chci si užívat i s nimi. Co je na tom špatného?“

Asi už víte, že tento příběh nedopadl dobře.

Srovnání

Vím, že to zní absurdně, ale abych se Angely zastal, zeptám se několik otázek: Copak není Justin její oblíbenec? Copak ho nemiluje víc, než všechny ostatní? Copak není ve vztahu s ním vášnivá? Netráví s ním většinu svého času? Copak není v mnoha ohledech skvělá manželka?

Přemýšlejte o tom: Justin si mohl vzít nějakou špindíru, které na domácnosti vůbec nezáleží a která ani neumí vařit. Někoho, kdo nemá motivaci a nic důležitého by do jejich společného života nepřinesl. Copak očekává, že bude Angela dokonalá ve všem? Jediné, co sem tam musí udělat, je podělit se o ni s jinými muži. Devadesát procent jejího času patří jemu. Proč je tak našťvaný?

Samozřejmě jsou to pro většinu lidí směšné otázky.

Vypadá to, že Angela nikdy neslyšela o principech, na kterých manželství stojí. Nikdo jí neřekl, že je to smlouva mezi mužem a ženou, ve které se zavazují, že si budou výhradně a naprosto oddaní. Vstoupila do manželství a myslela si něco jiného než Justin. Podle Angely to bylo zábavné, praktické a přinášelo své výhody. Myslela si, že bude mít skvělý rodinný život a stále si bude užívat svých dalších vztahů. Nicméně je tento přístup naprosto zničující pro smlouvu svatého manželství.

Rád bych tuto pravdu posunul ještě dál. Když si žena oblékne nádherné bílé šaty a kráčí uličkou v kostele nebo ve svatební místnosti, předává všem něco důležitého: Rozhodla se říct sbohem každému důvěrnému vztahu s jiným mužem na povrchu této země. Rozhodla se ukončit všechny vztahy z minulosti a zároveň prohlašuje, že už od tohoto dne nikdy nebude mít žádný vztah s jiným milencem. Muž, který na ni čeká vpředu na konci uličky, říká totéž.

Pojďme to malinko zosobnit. Jak byste se tvářili vy, kdybyste se ocitli v situaci, ve které byl Justin? A co kdyby vám člověk, kterého si chystáte vzít, předem během zasnub oznámil, že se bude poté, co si vás vezme, chovat jako Angela? Pokračovali byste s přípravami a vzali si ho?

Nemyslím si. Asi byste vyhrkli: „V žádném případě!“

Proč byste reagovali tak neoblomně? Odpovědí je to, že byste zkrátka nechtěli vstoupit do smlouvy za jiných podmínek. Raději byste to vzdali, než byste se celý život trápili tím, že investujete do vztahu, kterému není druhá strana plně oddaná.

Takže za těchto podmínek byste si nikoho nevzali. Ani byste nechtěli takové chování přehlížet, až budete jednou svoji. Budme upřímní a zeptejme se: „Dokážeme opravdu věřit tomu, že se Ježíš vrátí pro nevěstu, která se chová jako Angela?“ Na chvíli se zastavte a přemýšlejte o tom. Náš vztah s Ním se přirovnává ke vztahu manžela a manželky. Pavel píše:

„Proto opustí člověk otce i matku a přilne ke své ženě, a budou ti dva jedno tělo.“ Toto tajemství je veliké; vztahují je však na Krista a na církev.

(Efezským 5,31-32)

Už od počátku ustanovil Bůh manželskou smlouvu, aby zobrazil náš vztah s Ním. V Novém Zákoně je Ježíš představen jako ženich a církev je nevěstou Kristovou. Proč ve vztahu se svým ženichem nejen omlouváme, ale někdy dokonce podporujeme chování Angely? Apoštol Jakub je v této věci velice přímý. V následujících verších mluví přímo a jen k těm, kteří se prohlašují za křesťany:

Žádáte, a nedostáváte, protože žádáte špatně, abyste to vynaložili na své rozkoše. *Cizoložníci a cizoložnice!* Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím. Či myslíte, že nadarmo praví Písmo: „Žárlivě touží Duch, který v nás přebývá“? Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám. Očistte ruce, hříšníci, a očistte srdce, lidé dvojí mysli. Pociťte svou ubohost, naříkejte a plačte. Váš smích ať se obrátí v nářek a vaše radost v sklíčenost.

(Jakubův 4,3-5; 8-9)

To jsou velice silná slova. Ve skutečnosti nám v době, kdy je nevěra ve vztazích docela běžná, připadají poněkud drastická, možná až přehnaná. Když jsem byl mladší, měl jsem ve zvyku přehánět. Pronášel jsem výroky extrémních důsledků, velikého dopadu a přílišné horlivosti, které nebyly reálné. Následek byl hodně zlý. Má rodina i přátelé mě přestali brát vážně.

Myslím si, že do určité míry jsme touto věcí vinní všichni. Mladí rodiče dětem často říkají: „Jestli to ještě jednou uděláš, tak ti naplácám.“ Možná to funguje jednou nebo dvakrát, ale nakonec to dítě zkusí pořád a zjistí, že se nic nestalo. V tu chvíli přestane brát slova svého rodiče vážně. Ke stejné věci dochází ve škole, v práci, ve vládě, v tisku a mezi přáteli a členy rodiny. Až příliš často bereme varování, která nás mají chránit, na lehkou váhu.

Je smutné, ale tentýž přístup přebíráme také, co se týče poslušnosti Bible. Musíme mít na paměti, že Bůh říká to, co opravdu myslí, a že myslí vážně to, co říká. Je důležité pamatovat na to, že je veškeré Písmo vdechnuté Bohem (viz 2. Timoteovi 3,16). Takže když si čteme, co napsal Jakub, ten, kdo k nám promlouvá, je samotný Bůh.

Pokud si opravdu vezmeme k srdci slova, která jsem zde vyjádřil, budeme se zdravým způsobem chvět. Křesťan, jehož oddanost je rozdělena mezi Boha a svět, je cizoložník. To je silné slovo. Je mnoho hříchů, kterými se partner může vůči svému protějšku provinít – pomluvy, lhaní, krádež, křik, hrubost a tak dále. Všechny jejich vztahu škodí a neměly by se brát na lehkou váhu, ale nic z toho není tak hrozné jako cizoložství. Proto byl Justin v šoku a byl na Angelu tak nazlobený. Zradila ho nejvyšší možnou mírou a neviděla na své nevěře nic špatného.

Apoštol Jakub pak dále říká, že když jsme duchovním cizoložníkem, stáváme se Božím nepřitelem. To je velice závažné. A my jsme ti, kdo to způsobí. Bůh nechce, abychom byli Jeho nepřáteli, protože nás hluboce miluje. Když však svou lásku

a náklonnost věnujeme věcem světa a cestám světa, zapisujeme se do řad Božích nepřátel.

Je možné brát tato slova na lehkou váhu? Můžeme předstírat, že se tento Jakubův výrok v Novém zákoně nenachází? Můžeme jej ignorovat? Jakub nebyl jediný, kdo o této záležitosti psal. Zjistíme, že i Pavel, který měl ze všech pisatelů Nového zákona největší zjevení Boží milosti, psal o téže věci, stejně jako i apoštol lásky Jan. Psali o ní i Petr a Juda. Nejdůležitější však je, že to samé říká Ježíš církvím v Asii po svém vzkříšení.

V nadcházejících kapitolách rozkryjeme podrobně význam toho, jak se kvůli duchovnímu cizoložství stáváme Božími nepřáteli. Zjistíme, že je tento přístup a chování vskutku kryptonitem, o kterém se bavíme.

Začněte jednat

Bůh je žárlivým Bohem. Mnozí dávno víme, že o tom Bible mluví, přesto si mnoho křesťanů neudělá čas, aby o tom přemýšlelo. Nebo jsou přesvědčeni, že se to týkalo pouze Starého zákona. Nic nemůže být pravdě vzdálenější. Když nic jiného, tak nám oběť Ježíše ukazuje, že Jeho láska je láskou toho nejméně spolehlivého ženicha.

A tak je zjevné, že bychom měli chtít, aby byl Bůh ve své lásce žárlivý, ne jen lehkovážný. A my bychom Ho měli prosit o milost milovat Ho stejně horlivě a odevzdaně. Jedině tak může mezi námi být důvěra.

Prozkoumejte dnes své srdce. Milujete výhradně jen Ježíše? Jaká je vaše láska k Němu? Poproste Ducha Svatého, aby vám ukázal, jestli je ve vašem životě nějaká jiná láska, která hrozí tím, že by přerostla v cizoložství vůči Bohu. Pokud vám něco ukáže, učinite potřebné změny. Ať je váš vztah s Bohem znovu čerstvý a znovu se Mu plně odevzdejte. Udělejte to tak, jako byste obnovovali svůj manželský slib se svým protějškem.

CIZOLOŽSTVÍ VŮČI BOHU

Slova apoštola Jakuba, kdy píše „Cizoložníci a cizoložnice! Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem?“, jsou silná. Dokonce tak silná, že je sotva kdy slyšíme během kázání v církvi, na konferencích nebo v rozhovorech jednotlivců. Můžeme je proto však přehlížet? A jeho výroky nejsou v Bibli ojedinělé. I toto téma se v Bibli často opakuje.

Prozkoumejte tedy slova Jakuba a poslechněte jejich varování. Vyjasní to všechen zmatek a strach, který mohou vyvolávat. Zde opět uvádím celý výrok:

Cizoložníci a cizoložnice! Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím.
(Jakubův 4,4)

Zaprvé, Bůh se nestane naším nepřítelem. Je to tak, že my jsme ti, kdo se staneme nepřítelem Božím. Obě dvě situace jsou děsivé, mám-li být upřímný. Je v nich však velký rozdíl.

Všichni jsme určitě zažili konflikty, které začaly jednostranně. Jinými slovy jedna strana vyhlásí boj a ta druhá, i když je nyní

v bitvě zapojená, by raději nebyla. Japonsko se například v roce 1941 rozhodlo zaútočit na Pearl Harbor. Tím se stalo nepřitelem Spojených států. Američané po tomto konfliktu netoužili, ani se pro něj nerozhodli, ale kvůli své provokaci zakusilo Japonsko hněv mnohem mocnějšího národa.

Přesně toto nám chce Jakub říct. Bůh netouží být proti lidem. A už vůbec ne proti svým dětem. Nezůstane ale od konfliktu stranou, pokud se budeme stále spolčovat se světem. Řecké slovo pro „nepřítele“, které se používá v této situaci, je *echthra* a *echthros*. Jejich význam je stejný. Jediný rozdíl je v tom, že první je podstatným jménem, kdežto druhé je přídavné jméno.

Nepoužili překladatelé Bible až příliš silné slovo? Není slovo „nepřítel“ v původním jazyce mírnější? Ne. Vůbec ne. Jeden řecký slovník popisuje jako definice tato slova: nepřítel, nenávist, konflikt (Complete Word Study Bible). Jiný slovník uvádí: „žít v nepřátelství s někým“ (BDAG – řecko-anglický lexikon). Další definice říká: „stav nepřátelství a nenávisti k někomu“ (LOUWNIDA – řecký lexikon). Uvádím definice ze tří uznávaných slovníků, abych podpořil skutečnost, že není žádný důvod k tomu použít v tomto verši jiné slovo než „nepřítel“. Je velmi důležité, abychom si uvědomili, jak závažné je to, o čem se v něm mluví.

Je zde ještě jeden ukazatel toho, jak závažný je tento výrok. Je to skutečnost, že poté, co Jakub napíše své varování, znovu jej opakuje. To znamená, že je to velmi důležité. Opakování stejného výroku je zavedenou formou literární praxe, která byla v době starých hebrejských učenců běžná. I když byla většina rukopisů Nového zákona psána řecky, přece jen ji psali hebrejští apoštolové.

Když chceme zdůraznit nějaké slovo nebo frázi v angličtině, máme na výběr několik možností. Můžeme použít tučné písmo, velká písmena, podtržení nebo můžeme na znamení důrazu za větou použít vykřičník. Jsou to způsoby, kterými upozorňujeme,

že jsou slovo nebo výrok velmi důležité. Hebrejští pisatelé v takovém případě zapsali slovo nebo frázi dvakrát. Vždy svá slova volili opatrně a dávali pozor na přehnané výroky.

Takže Jakubovo varování není jen závažné a silné. Důraz je kladen na to, že je nezbytné. Zkrátka je nelze přehlížet.

Cizoložnice

Co přesně Jakub míní, když používá slovo „cizoložníci“? Zaprvé zde nepromlouvá k celému lidstvu, ale pouze k věřícím. To víme, protože ve svém listu neustále opakuje „milovaní bratři a sestry“. Zadruhé je nemožné, aby byl nevěřící vinen *vůči* Bohu cizoložstvím, protože nevěřící nemá s Bohem žádný smluvní vztah.

Podívejte se na to takto: Jsem ženatý s Lisou Bevere, proto bych nemohl spáchat cizoložství *vůči* Jane Smithové, protože s ní nemám žádnou manželskou smlouvu.

Jediní lidé, kteří mohou *vůči* Bohu páchat cizoložství, jsou ti, kteří přijali Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele. Všichni ostatní jsou Bohu vzdálení a cizí, jsou od Něj daleko a nemají s Ním smluvní vztah.

Řecké slovo pro „cizoložníci“ je *moichos*. Toto slovo je v řečtině v ženském rodě, nicméně v angličtině je v rodě mužském. Překlady Bible KJV a NKJV (i české překlady Bible – pozn. překladatele) se tuto nesrovnalost snaží vyřešit tím, že použily při překladu výraz „cizoložníci a cizoložnice“. Vypadá to, že se překladatelé těchto překladů i jiných oblíbených překladů obávali použít ženský rod. Možná nechtěli, aby si čtenáři mysleli, že Jakub oslovuje pouze ženy. Když však jeho dopis čteme v celém kontextu, je zcela jasné, že Jakub mluví ke všem věřícím. Bibličtí učenci se shodují, že Jakub neoslovuje pouze ženy, takže proč při překladu nepoužili překladatelé slovo *cizoložnice*, je záhadou nejen pro mne, ale také pro biblické komentáře.

Je to o to větší záhada, protože ženské slovo cizoložnice lépe ladí s celistvou kontinuitou Bible. Bůh se ke svému lidu často vztahuje a používá přitom obraz manželství. On je manželem a my Jeho manželkou.

Starozákonní proroci to používali velice často. Izajáš napsal: „Vždyť tvým manželem je tvůj Tvůrce, jeho jméno je Hospodin zástupů“ (Izajáš 54,5). Když svou věrnost Bohu Izraelci porušili modloslužbou, byli obviněni ze spáchaného cizoložství. Ezechiel napsal: „Budu tě soudit podle právních nařízení pro cizoložnice ...“ (Ezechiel 16,38). Bůh mluví skrze Jeremjáše: „Avšak tak jako žena nevěrně opouští svého druha, tak jste se nevěrně zachovali ke mně, dome izraelský, je Hospodinův výrok“ (Jeremjáš 3,20).

Celá služba proroka Ozeáše zobrazuje nevěru manželky vůči manželovi. Je mu řečeno, že si má vzít nevěstku. V tomto skutečném kázání životem představuje Ozeáš Boha a jeho žena, Goméra, představuje Boží lid. Stalo se to, aby Izrael jasně uviděl, že se jeho modloslužba vůbec neliší od ženy, která spáchá cizoložství vůči svému manželovi. A to nejen s jedním milencem, ale mnoha milenci. Izrael byl *cizoložnicí*.

Jan Křtitel pokračuje v tomto podobenství o manželství, když říká: „Ženich je ten, kdo má nevěstu. Přítel ženicha, který stojí a slyší ho, velmi se raduje z ženichova hlasu“ (Jan 3,29). Opět je zde Ježíš ženichem a Boží lid je nevěstou.

Ježíš učinil totéž, když nazval Boží lid „pokolení zlé a cizoložné“ (viz Matouš 12,39; 16,4). Slovo, které používá pro „cizoložné“, je opět podstatné jméno ženského rodu, ne mužského.

Apoštol Pavel mluví o tom, že my jsme nevěsta a Ježíš je ženich (viz Efezským 5,31-32). Takže v Bibli opakovaně vidíme, ať už ve Starém či Novém zákoně, že je Boží lid ve vztahu k Bohu představován jako manželka. Proto, když Jakub používá podstatné

jméno v ženském rodě „cizoložnice“, drží se shodně zavedeného vzoru celé Bible.

Modloslužba je cizoložství

Když se ve Starém zákoně dopustil Juda nebo Izrael cizoložství, šlo o modloslužbu. Řečeno jednoduše, lidé byli nevěrní Bohu. Když přemýšlíme o modloslužbě, představíme si budovy, sochy, oltáře a chrámy jiných bohů. Když ale Ježíš nazývá lid cizoložníky, nebylo to v situaci, kdy by uctívali vytesané sochy jiných bohů. Ne, oni Jej žádali, aby dokázal, že je Mesiáš nějakým zvláštním znamením.

Podíváme-li se na to, kdy nazývá Boží lid cizoložníky Jakub, zjistíme, že to nebylo v souvislosti se stavěním soch, oltářů či chrámů. Je zajímavé, že Jakub mluví o stejné činnosti, se kterou musel Pavel jednat v Korintu. Bylo to povyšování se nad bratry a sestry (Jakubův 2,1-13), pomlouvání druhých (Jakubův 3,1-12), projevy závisti, žárlivosti a sobeckých ambicí (Jakubův 3,13-18) a touha po naplnění vlastních potěšení (Jakubův 4,1-3). Všechny tyto činnosti jsou cizoložstvím.

Je v tuto chvíli něčím narušena kontinuita Bible? Je Boží lid obviněn z cizoložství kvůli něčemu jinému než modloslužbě? Ne. Vůbec ne. Vše spolu souvisí a vše je navzájem propojeno.

V tuto dobu moderní církev zdánlivě ignoruje varování Ježíše, Pavla, Jakuba i dalších pisatelů Nového zákona. Zjednodušili jsme to a myslíme si, že modloslužba se týká pouze soch, oltářů a uctívání cizích bohů v chrámech. Pravdou je, že je pro moderní západní křesťanství modloslužba velice aktuální téma. Naše modloslužba je možná rozšířená mnohem více než v národech, kde se staví chrámy, sochy a oltáře.

Mým záměrem je ukázat nejen to, že je v naší kultuře přítomná modloslužba, ale také to, že je to tentýž kryptonit, který zabránil úspěchu Judy a Izraele. Je to tentýž kryptonit, o kterém mluvil

Pavel v Korintu, tentýž kryptonit, o kterém píše Jakub a další novozákonní pisatelé. V současné době je to tentýž kryptonit, který brání jednotlivcům i církevním společenstvím být úspěšní v projevu Boží velikosti pro tento ztracený a umírající svět.

Lákadla světa

Než se budeme zabývat přímo modloslužbou, podívejme se podrobně na Jakubův smělý výrok. Důrazně uvádí, že „žádáte ... abyste to vynaložili na své rozkoše“. Pak tuto touhu spojuje s „přátelstvím se světem“. Je vyznačena jasná hranice, která je v souladu s celým Novým zákonem. Je to jednoduché. Svět je poháněn sobeckou touhou. Apoštol Jan to vyjádřil takto:

Neboť všechno, co je ve světě - žádost těla, žádost očí a prázdná chloubka života - není z Otce, ale ze světa.
(1. Janův 2,16)

Slova apoštola Jana v tomto citátu zahrnují vše. Definuje zde všechno, co je ve světě. Je mnoho model, ale všechny spadají do jedné ze tří kategorií, které jsou v tomto verši uvedeny. Spáchat cizoložství se světem znamená *nechat se pohánět silnou touhou*, která přinese rozkoš našim pěti smyslům nebo která bude vyživovat naši hodnotu nezávisle na Bohu, tedy naši *pýchu*.

Překlad The Message říká, že je to „touha, aby šlo všechno podle mě, touha mít všechno pro sebe a touha být důležitý“. To je síla, která pohání svět. V základu zní takto: „Vím, co je pro mě nejlepší, a chci to.“

Ironií je, že Bůh horlivě touží po tom, co je pro vás nejlepší. Tuto pravdu si musíme všichni pevně uložit do srdce. Je to životně důležité, protože svět je extrémně svůdný milenec, který nás odvádí od Boha. Svět nás svádí tím, že si začneme myslet, že to, co nám nabízí on, je mnohem lepší než to, co pro nás má Bůh. Proto Jakub důrazně říká:

Nemylte se, moji milovaní bratři. Každé dobré dání a každý dokonalý dar je shůry, sestupuje od Otce světél, u něhož není proměny ani zatmění z odvrácení. (Jakubův 1,16-17)

Jakub začíná tím, že nám říká, abychom se nenechali svést nebo odvést z cesty lákadly světa. Jeho kázání je prosté: *Bez Boha pro vás není nikde nic dobrého*. Když tuto pravdu přijmeme a upevníme si ji v srdci, zabrání nám to nechat se strhnout. Je jedno, jak dobré se to může zdát, kolik užitků mi to zdánlivě přinese, jak šťastní budete, jak zábavné, humorné a přijatelné to je pro naši společnost. Je jedno, jak rozumně to zní. Je jedno, jak oblíbení nebo bohatí pak budete. Jestliže je to v rozporu s psaným Božím Slovem, pak to pro vás není dobré. Nakonec vás to totiž dovede do místa, kde se nechcete ocitnout, protože tím místem je cesta smrti. „Některá cesta *připadá* člověku *správná*, avšak nakonec je cestou smrti,“ (Příslaví 14,12).

Každý člověk má různé cesty a je mnoho cest, které vedou k cizoložství se světem. Jedno však mají společné: *Vypadají* dobré, *správné*, *užitečné*, *přijatelné* a *moudré*. Pokud jsou však v rozporu s ustanoveními Bible, všechny skončí smrtí.

Jsem zcela přesvědčen, že právě proto nás Bůh varuje:

Nyní mě, synové, slyšte, věnujte pozornost řečem mých úst. Ať se tvé srdce neobrátil k cestám světa, ať nezabloudíš na stezky světa, neboť je mnoho pobitých, které nechal *svět* padnout, všech, které svět zabil, je bezpočet. Dům *světa* - toť cesty do podsvětí, vedoucí dolů do kobek smrti. (Příslaví 7,24-27; slovo „ona“ a „její“ jsem nahradil slovem „svět“)

Šalomoun to napsal, aby varoval před sexuální nemorálností, ale je to hlubší, prorocký výrok: Dávejte si pozor na lákavé svody světa. Mají velkou sílu a moc. Proč tolik národů, včetně Judy a Izraele, upadlo tak snadno do kobek smrti? Můžeme být tak

naivní a domnívat se, že už tyto svody neexistují? Na začátku další kapitoly zjistíme, jak jsou skutečné a že jsou zde stále přítomné.

Začněte jednat

Nikdo nevstupuje do manželství s tím, že by už měl v plánu cizoložství. Přestože mohou sliby, které si vyměňují, vyvolávat strach, ženich i nevěsta je myslí naprosto vážně ve chvíli, kdy spolu vstupují do smlouvy. Proč se tedy tolik manželství rozpadá? Některá dokonce právě kvůli cizoložství. Odpověď je složitá, ale kořenem všeho je to, že člověk nezůstane dostatečně ostražitý vůči svodům, které jejich pouto zničí.

Váš vztah s Bohem je vaším životem, a to doslova. Bez Boha to není život. Přesto se svět snaží nalákat vás a svést k cizoložství. Nejlepší způsob, jak zůstat bdělý, je jít naplno za Bohem.

Co můžete udělat, abyste se ujistili, že dáváte Bohu úplně všechno?

Jaký máte denní plán? Chráníte si během dne čas s Bohem? Chráníte si čas číst Slovo, modlit se a postit? Vyhledáváte příležitosti sloužit Bohu v církvi, na pracovišti nebo ve své komunitě? Pracujete v práci tak, že je to uctívání Boha? Určete si jednu věc, ve které chcete růst, abyste zlepšili svou odolnost proti cizoložství vůči Bohu. Učiňte plán, napište si ho a pak jej začněte plnit.

CO SE SKRÝVÁ ZA MODLOSLUŽBOU?

Je potřeba rozkrýt tajemství modloslužby. Nebude to snadné ani rychlé, ale přinese to zjevení a mnoho dobrého. Největším užitekem bude poznání, které potřebujeme, abychom ji odhalili ve svém vlastním životě. To nám poskytne nad duchovním kryptonitem převahu. Začneme tedy s tím, kde má vlastně kořeny.

Vzpomínáte na to, že jsem v první kapitole této knihy zmínil, že Bůh vložil „věčnosti do srdce člověka“ (Kazatel 3,11)? Každý člověk na povrchu této planety se narodil s touto vrozenou vlastností. Pavel to stvrzuje, když píše: „Když totiž pohané, kteří nemají Zákon, přirozeným způsobem činí to, co Zákon požaduje, pak jsou sami sobě Zákonem, ač Zákon nemají. Ukazují, že mají dílo Zákona napsané ve svých srdcích. Jejich svědomí bude svědčit spolu s myšlenkami, jež se navzájem obviňují nebo také obhajují“ (Římanům 2,14-15).

Každý instinktivně zná Boží cesty, protože jsou od narození vepsány do našeho svědomí. Já s Lisou jsme to plně pochopili, když jsme vychovávali naše syny. Když byli malíci, ještě předtím, než jsme je učili „to nesmíš“, měli vždy na tváři provinilý výraz, když uhodili svého bratra, rozházeli jídlo, začali se vztekat nebo něco podobného.

Nejenže je v srdci každého člověka poznání, že Bůh je, ale je to také zřejmé ze všeho, co stvořil:

... protože to, co lze o Bohu poznat, je jim *zřejmé*; Bůh jim to zjevil. Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa *jasně vidět*, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou *bez výmluvy*.
(Římanům 1,19-20)

Přemýšlejte o slovech, která jsou v těchto dvou verších zvýrazněna kurzívou: „*zřejmé*“ a „*jasně vidět*“, což vede k tomu, že jsou „*bez výmluvy*“. Je to takto: Člověk nemá žádné ospravedlnění za to, že neznal Boha. Bůh se dal poznat každému, kdo je upřímný a touží po pravdě.

Už jste někdy slyšeli, jak se někdo zeptal: „A co třeba nevědomý člověk někde v odlehlých částech Afriky, který o Bohu nikdy neslyšel? Jak by mohl být spasen? Jak by ho Bůh mohl odsoudit?“

Tyto otázky, velmi často znamenají protestu, jsou jen zbabělým útekem před tím, co už dávno ví nebo co se odmítá naučit. Ve svém svědomí takový člověk ví, že Bůh existuje, ale odmítá pravdu. Není ochoten pochopit, že poznání Boha je dostupné pro všechny, kteří hledají pravdu. Kdyby byl naprosto upřímný, musel by přiznat, že Boha popírá a odmítá. I žalmista potvrzuje, že stvoření neustále vydává svůj hlas a vyhlašuje, že Bůh je:

Nebesa vypravují o Boží slávě; obloha vypovídá o díle jeho rukou.

Den dni vylévá řeč, noc noci sděluje poznání. Není to řeč, nejsou to slova, jejich hlas není slyšet. Do celé země proniká jejich zvuk a jejich výroky do končin světa.
(Žalm 19,2-5)

Poznání Boží skvělé velikosti je neustále hlásáno po celém světě každou sekundu každé minuty každé hodiny, dvacet čtyři hodin denně a 365 dní v roce. Nemyslíte, že tím je pokryt i ten „nevědomý“ člověk ve vzdálené Africe? Je možné nasadit si masku a tvářit se, že Bůh není, ale pravdou je, že je to nejen vloženo do srdce člověka při narození, ale že to k němu neustále den za dnem a noc za nocí promlouvá. Této skutečnosti nelze utéct, jedině pokud si to člověk dostatečně dobře nevyloží rozumem, přesvědčí sám sebe, že tomu tak není, a nakonec sežehne své svědomí do takové míry, že se stane pošetilcem.

Rozhodující okamžik

K rozhodujícímu okamžiku dojde ve chvíli, kdy se člověk rozhodne buď následovat živého Boha, nebo tuto touhu „uspokoj“ tím, že se obrátí k jiným bohům a tím uleví svému svědomí. Nyní si možná říkáte: *Žiju na západě. Bohové nejsou součástí naší kultury. Nemáme tu žádné sochy, ikony, chrámy, ani nic podobného.* Prosím, mějte se mnou trpělivost. Ukážu vám, že i na západě máme různé bohy a ničím se od ostatních kultur neliší.

Jak tito bohové vznikají? Musíme mít na paměti, že lidstvo stvořilo všechny bohy a modly. Lidská bytost musí uspokojit svou vrozenou touhu po Bohu. A nejen touhu po NĚm, ale také touhu po správném postavení před Bohem. Pokud je stvořena alternativní podoba božstva, pak ten, kdo ji stvořil, rozhoduje o tom, co je nezbytné, abychom se tomuto bohu zalíbili, a tento bůh pro nás udělá to, po čem jeho stvořitel touží. A tím vším dojde k uspokojení vrozené touhy uctívat. Poslechněte si, co říká Pavel:

Ačkoli poznali Boha, neoslavili ho jako Boha, ani mu neprojevili vděčnost, nýbrž upadli ve svých myšlenkách do marnosti a jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale stali se blázny. Zaměnili slávu neporušitelného Boha za zpodobení obrazu porušitelného člověka, ptáků, čtvernožců a plazů.

(Římanům 1,21-23)

Vytváření obrazů (model) zde není hlavním zaměřením, ale je to jen důsledkem hlubšího problému – *neuctívali Jej jako Boha*. V tuto chvíli je nesmírně důležité ujasnit si, co je to opravdové „uctívání“. Pokud si myslíme, že je to chvíle, kdy tým chval a uctívání hraje v církvi velmi pomalou píseň, pak míváme to, o co zde jde. Nejpravdivější definice opravdového uctívání není ani hudba, ani zpěv, ale poslušnost.

Protože jsem už napsal několik knih, vím, že když začnu v knize hovořit o poněkud neznámém termínu, musím nejprve podat jeho hlavní definici a vysvětlit jeho význam. Dělam to tak, že jej buď přímo definuji, nebo použiji způsob, který dokonale vykreslí, co to slovo znamená. Totéž platí o každém autorovi. Ani Bůh to nedělá jinak.

Pokud se podíváte na nejrozšířenější překlady Bible (NKJV, ESV, NASB, NIV – jen několik příkladů z anglických překladů), pak se slovo „uctívat“ poprvé objevuje v 1. Mojžíšově 22,5. Abraham mluví ke svým služebníkům a oznamuje jim, co se spolu s Izákem chystají na hoře udělat. Abraham říká: „já s chlapcem půjdeme až tam. *Pokloníme se Bohu (budeme tam uctívat* – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) a vrátíme se k vám“. Co tam šel udělat? Chystal se zpívat Bohu pomalou píseň? Nebo shromáždit tam hudebníky a zpěváky, aby vedli službu uctívání v církvi? Ne. V žádném případě. Šel tam, aby *poslechl* Boha a udělal, co mu řekl, že má udělat před třemi dny – obětovat svého jediného syna.

Překlad NTL používá slovo „uctívat“ v Římanům 1,21. Jiné překlady však používají slovo „oslavovat“ nebo „pocít“. Všechna tato slova spolu souvisí. Slavíme Boha a vzdáváme Mu poctu stejně, jako to činíme v případě každé jiné autority, kterou posloucháme. Pohrdáme a nectíme, když neposloucháme. Můžeme chválit svými ústy, skládat písně, zpívat a hrát atd., ale pokud neděláme, po čem touží Bůh, pak Jej urážíme, což je opakem a protikladem k uctívání (neboli úctě).

Jednoho dne Bůh svému lidu řekl: „Nenávidím a zavrhuji ... Odstraň ode mě hluk svých písní, zvuk tvých harf nechci slyšet. Ale ať se valí právo jako voda a spravedlnost jako stále proudící potok“ (Amos 5,21; 23-24). Spravedlnost je poslušnost vůči Boží autoritě, ne to, když si člověk určuje, co je zbožný život.

Ve Starém zákoně Bůh přikázal Mojžíšovi řád přijatelných obětí. Existovalo několik různých obětí, které Mu lidé mohli přinášet jako formu uctívání: beránek (viz 2. Mojžíšova 29,39-41), býček (viz 2. Mojžíšova 29,10-14), zrno (viz 2. Mojžíšova 29,41), a mnoho dalších. Mohli také ve stánku a v chrámu pálit svaté kadidlo. I to byla forma uctívání (viz 3. Mojžíšova 2,2). Přesto Bůh řekl:

Ale k tomu shlédnu: Ke zkroušenému a ubitému v duchu a k tomu, kdo se třese při mém slovu. (Ale oběť těch, kdo si činí, co chtějí, nepřijmu. - dosl překlad z angl.; v českém překladu se nachází až na konci verše - pozn. překladatele)
Těch, kdo poráží k oběti býka, také ubíjí člověka, kdo obětuje ovci, také láme vaz psu, kdo přináší přídavnou oběť, také obětuje vepřovou krev, kdo přináší kadidlo k připomínce, také dobrořečí modle. Jak si oni vyvolili své cesty a jejich duše našla zálibu v ohavnostech ...
(Izajáš 66,2-3)

Nejdříve mluví o tom, kdo nalezne Boží požehnání. Jsou to ti, kdo se třesou při Jeho slovu. Označuje to někoho, pro koho je poslušnost prvořadou věcí. To jsou ti, kterým Bůh věnuje svou pozornost.

Pak mluví o těch, kteří si vyvolili své cesty uctívání (poslušnosti). Nejen, že nepřijme jejich uctívání, ale navíc jejich oběti přirovnává k lidským obětem (chladnokrevným vraždám), obětem psů, prasat a uctívání model. Tyto skutky jsou v Božích očích ohavností. Kdyby někdo opravdu obětoval tyto ohavné věci nebo spáchal vraždu, byl by odříznut od společenství Izraele nebo potrestán smrtí. To je velmi tvrdé a rázné! Je tedy zřejmé, že jejich uctívání nebylo vůbec

uctíváním, i když bylo přesně podle pokynů uctívání a obětí, které byly zapsány v 2. a 3. knize Mojžíšově.

Překlad The Message parafrázuje tuto pasáž takto: „*Tvé skutky uctívání jsou skutkem hříchu.*“

Pamatujte na to, že jde o Boží smluvní lid, který dostal Jeho zaslíbení. Proč nyní uslyšeli tak zlověstná slova? Protože uctívali podle sebe a neposlouchali Boha. Totéž platí i o nás. Můžeme zpívat Bohu písně, chodit na církevní služby, přísahat Bohu věrnost a to vše dokonce v souladu s tím, jak o tom hovoří Nový zákon. Jestliže však nebude poslušnost naším základem, naše uctívání nebude vůbec uctíváním. Copak nečteme: „Jako poslušné děti se nepřizpůsobujte ...“ (1. Petrův 1,14)?

Další základní problém, o kterém Pavel hovoří, je to, že nevzdali díky Bohu, tedy nevděk. Pokud jsme přesvědčení, že si zasloužíme určitý životní styl, máme právo na určité materiální věci a očekáváme určitý status, pak jsme zaměřeni sami na sebe a v konečném výsledku jsme nevděční. Koneckonců jsme přece těžce pracovali, připravovali jsme se, stanovili jsme si své cíle a snili o tom, čeho dosáhneme či co vytvoříme, takže na svou práci můžeme být pyšní, nebo ne?

Výsledné chování

Tyto přístupy, kdy obracíme svou vnitřní touhu poslouchat, ctít a vzdávat díky k něčemu jinému než k samotnému Bohu, spouštějí v člověku, společenství i národě modloslužbu. Pavel pak říká:

Proto je Bůh skrze žádosti jejich srdcí vydal do nečistoty, aby navzájem zneuctivali svá těla; vyměnili *Boží pravdu za lež*, kořili se a sloužili tvorstvu více než Stvořiteli, jenž je požehnaný na věky. Amen.

(Římanům 1,24-25)

Mějte na mysli, že kořenem toho všeho je nedostatek poslušnosti vůči Bohu a vděčnosti Jemu. Pak uctíváme (jsme poslušní) touhy naší padlé přirozenosti. Podřizujeme se tomu, co bylo stvořeno, ale je nyní chybné a prokleté. Náš morální kompas je zkompromitovaný a pravdu *jsme vyměnili za lež*. To, co je podle nás moudrost, je ve skutečnosti bláznovství. Co je podle měřítek světa normální, ve skutečnosti normální vůbec není. To neustále pokračuje až nakonec to, co je opravdu *dobré*, označíme za *zlé*, a co je vskutku *zlé*, označíme jako *dobré*. Pak čteme:

Proto je Bůh vydal do potupných vášní...
(Římanům 1,26)

Po tomto výroku Pavel několik dalších veršů vyjmenovává 137 slov a uvádí 22 přestupků proti Bohu. Některé z nich jsou vražda, nenávisť, chamtivost, neposlušnost rodičům a homosexualita. Zajímavé je, že Pavel používá padesát devět z těch 137 slov (což je asi 40%) a mluví o homosexualitě, ale k dalším 21 přestupkům použije vždy jen několik slov a neuvádí žádný další komentář. Proč je tomu tak? Copak Bůh izoluje homosexualitu a dává nám právo chovat se k homosexuálům, jako by byli horší hříšníci než ti, již jsou zapleteni do těch dalších hříchů? V žádném případě! Chce, aby bylo naprosto jasné, že sklony k homosexualitě jsou nejbezpečnějším znakem, že se společnost řítí po hlavě přímo do modloslužby. Pojdme se vrátit k tomu, co říká Pavel:

Proto je Bůh vydal do potupných vášní. Jejich ženy vyměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženou a ve své touze se rozpálili jeden k druhému, muži s muži páchají hanebnost a sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svoje poblouzení.
(Římanům 1,26-27)

Společnost, která přestane uznávat Boha, přestane Mu vzdávat díky a poslouchat Ho, bude tíhnout k uznání, pak ke schvalování a

nakonec bude tleskat (a podporovat) sexuální zvrácenost, obzvláště homosexualitu. Pavel takové chování označuje za hanebné a nepřirozené.

Pravdu pak vymění za lež, což nakonec vede ke zmatku, co se týče pohlaví.

V lednu roku 2017 věnoval časopis *National Geographic* své měsíční vydání tématu, které nazval „Revoluce pohlaví“. Jeho editoři dali dohromady skupinu jednotlivců, kteří měli představovat různé sexuální orientace, jež si smrtelný člověk jen dokázal vytvořit. Časopis vše konzultoval s předními znalci lidské sexuality z univerzit a vysokých škol. Některé termíny, které byly použity při popisu sexuálních preferencí a orientací, byly: bezpohlavní, zvláštní, oboupohlavní, transsexuální, pohlavně odlišný, intersexuální, vzpřímený, hermafroditní, intersexuálně nebinární, transboy, transgirl a mnoho dalších. Zní to velmi sofistikovaně, ale spadá do kategorie poblouznění a podvodu.

Lidé, kteří takovéto termíny vymýšlejí, svět pokládá za moudré, vzdělané, za odborníky dnešní doby. Jak dopadne naše společnost, pokud toto bude naše hlavní smýšlení? Průzkumy ukazují, že vláda Spojených Států utratila víc než dvě miliardy dolarů na záležitosti týkající se sexuální identity a homosexuality.¹ Dovedete si představit, co vše by se za ty peníze mohlo udělat? Tyto finance se mohly použít ke zlepšení státních škol, posílení policejních jednotek, renovace na letištích a dalších veřejných místech, a hlavně by se mohlo pomoci bezdomovcům, svobodným matkám a postiženým. Přesto se tato enormní částka peněz vynaložila na záměry, kdy si člověk vybírá sexuální orientaci, jež je v rozporu s tím, jak Bůh lidstvo stvořil. Hned od začátku Bible prohlašuje: „Bůh stvořil člověka ... stvořil je jako muže a ženu“ (1. Mojžíšova 1,27). On je tím, kdo rozhoduje o našem pohlaví. On ví, co je pro nás nejlepší, protože nás miluje.

1 Mat Staver: *Homosexuality Costs The Government Tens of Billions of Dollars Brain Tashman*, 16. dubna 2015, 12:40 – <http://www.rightwingwatch.org/post/mat-staver-homosexuality-costs-the-governemt-tens-of-billions-of-dollars/>

A přesto se to vše děje a tváří se to jako moudrost, když je to ve skutečnosti bláznivé mrhání zdrojů. A co je nejhorší, jen to vybízí ke špatnému chování a udržuje lidi v zajetí životního stylu, ke kterému nebyli stvořeni.

Jako společnost jsme se nechali polapit do lži, že je to věc „lidských práv“, a proto tedy dovolujeme velmi malému procentu jednotlivců, aby tuto lež spojili s diskriminací na základě rasy nebo pohlaví. Samozřejmě že bychom měli stát za ochranou lidských práv, ale ne těch, kteří se ztotožňují s něčím jiným, než jak byli stvořeni.

Pavel prorokuje, že dojde právě k tomuto absurdnímu chování, když přestaneme opravdově uctívat (poslouchat) Boha a když přestaneme být vděční. Proč tedy vedoucí nevystoupí a nevystaví tyto mylné domněnky a skutky na světlo? Začali jsme se bát pravdy a chopili jsme se lži a klamu. Přesunuli jsme se k modloslužbě a ta se následně pevně chopila našeho národa.

Společnost to možná nazývá pokrokem, ale ve skutečnosti je to pokles směrem k bláznovství. Pavlova před dávnou dobou sepsaná slova odhalují, jak silně je sexuální perverze a homosexualita zakořeněna v modloslužbě. Potom uvádí další následky:

Právě tak, jako neuznali za dobré poznávat Boha, vydal je Bůh jejich neosvědčené mysli, aby dělali, co se nesluší: Jsou naplněni veškerou nepravostí, smilstvem, ničemností, chamtivostí, špatností, jsou plni závisti, vraždy, sváru, lsti, zlomyslnosti, jsou donašeči, pomlouvači, Bohu odporní, zpupní, domýšliví, chlubití. Vymýšlejí zlé věci, neposlušají rodiče, jsou nerozumní, věrolomní, bezcitní a nemilosrdní.

(Římanům 1,28-31)

Není třeba usilovně hledat v naší společnosti, provádět výzkumy a sociální průzkumy, abychom dnes takovéto chování našli. Je velice

rozšířené, nekontrolovaně bují a ničí životy, rodiny i národy. Toto zvrácené chování a to, že je přijímáno, stojí za úpadkem společnosti, za zničenými vztahy a za válečnými konflikty nejrůznějšího druhu.

Pokud to ještě nestačí a není dost smutné, tak Pavel pokračuje:

Ačkoliv poznali Boží ustanovení, že ti, kdo dělají takové věci, jsou hodni smrti, nejenže je sami činí, ale dokonce to schvalují i jiným, kteří je dělají.

(Římanům 1,32)

Vlády, média, televizní a filmoví producenti, sociální pracovníci, vedoucí, ti vlivní a celé společnosti si jsou velice dobře vědomi, že je toto chování proti našemu Stvořiteli. Přesto ignorují, co jim říká svědomí, i to, co vyhláší celé stvoření. A aby ulevili svému svědomí, vybízejí druhé, aby činili totéž, a doufají, že to utiší pravdu, která jim zní v srdci.

Veškeré výše uvedené chování je důsledkem základního problému modloslužby. Toho, že lidé nevzdali Bohu uctívání (čest a poslušnost) a vděčnost, kterou si zaslouží. Boha ctíme svým chováním vůči Němu, ne jen svými ústy. To se týká celého lidstva. Nyní se ale podívejme na to, jaký to má vliv na člověka, který už má s Bohem vztah.

Začněte jednat

Uctívání je rozhodnutí poslouchat, ctít a vzdávat díky Bohu. Když opomeneme nějakou část tohoto opravdového uctívání, vystavujeme se klamu, jenž vede k modloslužbě. To platí jak pro nás jednotlivce, tak pro celou společnost.

První zaznamenaný skutek uctívání v Bibli je událost, kdy Abraham poslechl Boha a chystal se obětovat Izáka. Co vám Bůh řekl, že máte udělat? Může to být něco, k čemu vás vybízí Duch Svatý, když čtete Bibli. Nebo něco, co vám vnukl a je to velice konkrétní a jen pro vás.

Změnila tato kapitola to, jak se na tento úkol od Boha díváte? Udělejte si nyní na chvíli čas a zeptejte se Boha, jaké kroky vstříc naplnění tohoto úkolu můžete udělat už dnes. Ujistěte se, že mu poděkujete za to, že si pro něj vybral vás. Vyjádřete vděčnost za to, že s vámi mluví a že s vámi bude po celou dobu, kdy budete kráčet v poslušnosti a uctívání.

MODLOSLUŽBA VĚŘÍCÍCH

Modloslužba lidí ve světě je dost zlá, ale je naprosto příšerné, když se vyskytuje mezi lidmi, již mají smlouvu s živým Bohem.

Jakub o takovém typu modlářství mluví jako o cizoložství. Označuje ho takto, protože máme smlouvu s Bohem. A jako když je manžel nebo manželka svému partneru nevěrný, když se my oddáme modloslužbě, jsme nevěrní svému Manželovi, Pánu Ježíši Kristu.

Král Saul a Amálekovci

Začneme ve Starém zákonu a přesuneme se do Nového. Izrael měl smlouvu s Bohem, kterou započal jejich otec, Abraham. Bůh dal izraelskému králi Saulovi skrze proroka Samuela přímý příkaz: „Nyní tedy uposlechni Hospodinova slova“ (1. Samuelova 15,1). Boží vůli nešlo nepochopit. Bylo to přímé a naprosto jasné. Králi bylo řečeno, aby Amálekovce do jednoho vyhladil – každého muže, ženu, dítě i zvíře. Byla to Boží pomsta za to, jak se Amálekovci postavili proti Izraelcům, když prchali z Egypta a byli tudíž nejzranitelnější. Král Saul okamžitě svolal svou armádu, aby na Amáleka zaútočil. Nicméně se dočítáme:

Saul pak pobíjel Amálekovce od Chavíly až do Šúru, který je směrem k Egyptu. Amáleckého krále Agaga chytil živého, ale

všechn lid zasvětil zkáze ostřím meče. Saul a lid měl soucit s Agagem, s nejlepšími kusy ovcí a vykrmenými býky, s jehnaty a se vším, co bylo hodnotné, a nechtěli je zasvětit zkáze; zasvětili zkáze všechno opovržené a bezcenné. (1. Samuelova 15,7-9)

Mnohým lidem v Izraeli se mohlo zdát, že Saul uposlechl Hospodinovo slovo, přesto se hned poté dočteme: „I stalo se Hospodinovo slovo k Samuelovi: Lituji, že jsem ustanovil Saula za krále, neboť se ode mě odvrátil a nenaplnil mé slovo“ (1. Samuelova 15,10-11). Saul nepřinesl Bohu uctívání, poslušnost, kterou si zasloužil. Nebyl Bohu věrný.

Vzpomínám si, jak se mi jednou jeden ztrápený otec svěřoval o problémech se svým dospívajícím synem. Tento mladík částečně udělal, co mu řekl, ale pak vždy odešel a dělal si, co chtěl. Obvykle byl někde venku s kamarády. Když s ním o tom jeho otec mluvil, rozzlobil se a odpovídal: „No tak, tati. Proč jsi na mě tak tvrdý? Proč jsi takový puntičkář? Proč se nedíváš na těch devadesát procent, která jsem udělal, místo na těch deset, která jsem nedodělal?“ Ten muž byl vážně frustrovaný.

Odpověděl jsem mu: „Pak je puntičkář i Bůh.“ Připomenul jsem mu právě tuto událost s Amálekovci. Řekl jsem mu, že Saul nechal zabít přinejmenším sto tisíc mužů, žen a dětí. Jsem si také jistý, že pobili mnohem více ovcí, koz a dobytka, než co zanechali při životě. Takže bychom vlastně mohli říct, že Saul vykonal dokonce víc, než devadesát procent toho, co mu Bůh přikázal. Přesto Bůh řekl, že ho Saul neposlechl a později dokonce používá slovo „vzpouřa“, když mluví o chování Saula (verš 23).

Tento biblický příběh onomu otci pomohl pochopit, že nesprávné chování svého syna vnímá správně.

Dokonce si myslím, že se Saul blížil tomu, že vykonal devadesát devět procent toho, co mu Bůh řekl. Proč se Bůh nezaměřil na

to, co Saul udělal, místo na to jediné procento, které neudělal? Pro většinu lidí by to bylo neuvěřitelné puntičkářství, ale pro Boha částečná poslušnost, i když téměř skoro úplná, není žádnou poslušností, ale vzpourou. Znamená to, že Mu nedáme čest a uctívání, které Mu patří.

Samuel pak Saula konfrontuje. Saul oklamán okamžitě odmítá své obvinění, ale Samuel mu ukáže na zvířata, která právě obětují. Pak se Saul snaží svést vinu na ostatní lidi, ale Samuel jej napravuje: „Ne, ty jsi ten, který tu velí. Ty jsi ten, kdo neposlechl Boha“ (parafráze). Jakmile tato prorocká konfrontace zažene Saula do kouta, vysloví Samuel velikou pravdu, co se týče modlářství:

Protože vzpoura je jako hřích věštby a vzdor je jako zlo domácích bůžků. Protože jsi zavrhl Hospodinovo slovo, on zavrhl tebe, abys nebyl králem.

(1. Samuelova 15,23)

Od této chvíle bych se rád zaměřil na ten druhý výrok: „vzdor je jako ... zlo domácích bůžků“ (modlářství). Slovo vzdor znamená tvrdohlavost, „tlačit“ nebo „tisknout“. Saul se odtáhl od pravdy, „odtlačil“ se od úplné poslušnosti.

Další slova tohoto verše „je jako“ jsou kurzívou, což znamená, že nejsou součástí původního textu. V hebrejštině žádná slova nebyla a překladatelé je tam přidali, aby se text lépe četl. Lepším překladem by bylo: „vzpoura je ... modlářství“.

Skutečností je, že když někdo zná pravdu, zná Boží vůli, ví, co Bůh promluvil, a přesto se odvrátí a neposlechne, je to modloslužba. Proč? Protože jeho vlastní vůle, jeho nápady, jeho přání a touhy postavil nad ty Boží. Všechno toto je důležitější než Bůh. Modla je přesně to, čemu dáme první místo před Bohem.

Saul byl přesvědčen a dokonce to i vyznává, že poslechl Boha. Ale protože neposlechl úplně, ale rozhodl se dát touhy lidí (přesněji

řečeno své vlastní touhy) před slovo Hospodinovo, bylo to modlářství. Oslepilo jej, takže neviděl své opovržení Hospodinem.

V knize Římanům jsme viděli, co se týče celého lidstva, a pro Saula to platí také, že jejich modlářství se netýkalo soch, oltářů či chrámů. Šlo spíš o to, že nevzdali Bohu opravdové uctívání, poslušnost tomu, co jim ukázal. Toto chování vede k tomu, že člověk nevědomky vymění pravdu za lež, takže i Saula začal ovládat klam. Dovedl jej k „pošetilému smýšlení“ a k „věcem, které se nikdy neměly stát“. Smutným důsledkem Saulovy modloslužby bylo to, že byl jeho život stále více plný zla. Začal žárlit, byl náročný, neracionální, plný zloby a hněvu, nenávistně útočil na Boží služebníky, stal se vrahem a dokonce se chodil radit s čarodějnicí, místo aby chodil za Bohem. Toto jsou některé ze Saulových pozdějších charakterových vlastností. Všechny byly výsledkem jeho modlářství.

Častokrát jsou ti, již mají vztah s Bohem, ale přesto se rozhodli pro své vlastní touhy raději než pro to, co Bůh jasně zjevil v Bibli, slepí před svou vlastní neposlušností. Modlářství nás oslepuje, takže nevidíme pravdu. Stejně tomu bylo i u Saula. Pak vyměníme pravdu za klam a věříme, že je Bůh na naší straně. Myslíme si, že nás chápe a že tudíž přimhouří oko nad naším chováním, nebo že bude schvalovat náš životní styl. Ve skutečnosti však stojíme před Bohem v opozici a naším přičiněním jsme se stali Božím nepřítelem.

Spokojenost

Další aspekt modlářství uvedu definicí dvou klíčových slov. Prvním je „spokojenost“. Slovník *Merriam-Webster* jej definuje jako „pocit či projev uspokojení s něčím majetkem, postavením nebo situací“. Řecké slovo, které se pro spokojenost nejčastěji používá, je *arkeo* a definuje se jako „být dostatečný, stačit, uspokojit, být silný a schopný někomu pomoci“ (WSNT dictionary).

Nemůžeme správně sloužit, dokud nejsme spokojeni. Pokud nám tato ctnost chybí, máme sklony nahlížet na situace s přístupem „*a co z toho budu mít já?*“ Vnější skutky a slova nám mohou připadat nesobecká nebo dokonce jako sebezapření, ale pokud nevycházejí ze spokojenosti, budou vždy motivována sobectvím.

Pavel řekl jedné církvi: „Neříkám to proto, že bych měl nedostatek; vždyť jsem se naučil být spokojen s tím, co mám“ (Filipským 4,11). On měl různé potřeby. Zde však informuje ty, kterým slouží, že neusiluje o jejich dar pro svůj zisk, ale pro jejich užitek. Protože píše v Bibli, nemohl lhát nebo přehánět, a tak víme, jaký byl opravdu jeho motiv. Nebyl to jen „politicky správný“ výrok. Jediný způsob, jak mohly jeho motivy zůstat naprosto nesobecké, je to, že byl naprosto spokojen, i když čelil skutečným potřebám.

Z toho důvodu je nám věřícím řečeno: „ Opravdu velkým pramenem zisku je totiž zbožnost, která se spokojí s tím, co má. Máme-li však jídlo a oděv, spokojíme se s tím“ (1. Timoteovi 6,6; 8). Spokojenost se spojuje s „velkým ziskem“. K tomu zisku však nedochází vždy podle našeho načasování. Spokojenost nám pomůže zůstat pevnými a nevzdávat se dřív, než uvidíme odpověď na svou modlitbu.

Modlil jsem se a prosil jsem Boha o Jeho definici spokojenosti. Ve svém srdci jsem uslyšel: Naprostá spokojenost je Mou vůlí. Život našeho Pána Ježíše je dokonalým zobrazením spokojenosti. Neustále vidíme, jak opakuje slova: „Můj pokrm je, abych činil vůli toho, který mne poslal, a dokonal jeho dílo“ (Jan 4,34). Jeho spokojenost s Boží vůlí a odevzdání jí je zřejmé i v mesiášském žalmu, ve kterém se píše: „Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru“ (Žalm 40,9). Neexistovala pro Něj žádná jiná touha nebo vášeň, než Boží vůle. Jeho vášní bylo naplňovat touhy svého Otce.

Spokojenost bychom však neměli zaměňovat za uspokojení. Svým významem si totiž nejsou vůbec blízko. Můžeme vidět, že Ježíš „s hlasitým křikem a slzami obětoval modlitby a úpěnlivé prosby“ (Židům 5,8). Zpřevracel stoly směnárníkům, horlivě toužil večeřet s apoštoly tu noc předtím, než se začalo Jeho utrpení. Byl nespokojen, když viděl lidi ve svázanostech, nemocné a ztracené. Bojoval za utlačované. Nicméně co se týče Jeho vlastních potřeb a tužeb, byl spokojený. Svou žádost předal Otci a věřil Mu za zaopatření.

Z této spokojenosti se zrodila slova: „Žiju kvůli živému Otci“. Přinesla nadpozemskou jistotu a stabilitu, že byl schopen směle prohlásit: „Vím, odkud jsem přišel, a kam jdu“ (Jan 6,57; 8,14). A proto Jej nikdo nemohl zabrzdit ani oklamat. Proto byl dokonalým Služebníkem!

Žádostivost

Druhé klíčové slovo, které se týká definice modlářství, je „prahnout“ (žádostivost). Je to naprostý opak spokojenosti. Dnes toto slovo není až tak často v běžném rozhovoru slyšet, takže je důležité žádostivost identifikovat, abychom ji rozeznali a porozuměli jí v Bibli.

Začněme tedy anglickou definicí. Websterův slovník uvádí jako jednu definici toto: „silná touha získat a vlastnit nějaké zboží“. Když se podíváme do řečtiny, je definice mnohem více popisná. Než to uděláme, podívejme se ale nejprve na to, co říká Pavel, když žádostivost zmiňuje v Koloském:

Jestliže jste tedy s Kristem vstali, *usilujte* o to, co je nahoře, kde Kristus sedí na Boží pravici. *Myslete* na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu. A když se ukáže Kristus, *váš život*, tehdy i vy se s ním ukážete ve slávě.

(Koloským 3,1-4)

Pavel nám dává návod, jak zůstat spokojeni. Když plně pochopíme, že jsme ve smlouvě s Všemocným Bohem skrze Ježíše Krista, pak si uvědomíme, že nám nic neschází, absolutně nic. Ježíš říká, že „království je naše“ a jestliže budeme hledat nejprve, ne na druhém či třetím místě, Jeho království, vše ostatní, co potřebujeme, nám bude přidáno.

To ukazuje na první útok nepřítele na Ježíše. Během pokušení na poušti ďábel pokoušel Ježíše, aby hledal zaopatření jinde, než u svého Otce. Podmínky byly hrozné. Po čtyřicetidenním půstu byl Ježíš nesmírně hladový. Nepřítel doufal, že Ježíš přiměje přejít od spokojenosti k žádostivosti, ale Ježíš odmítl. Krátce poté přišli andělé a nakrmili Ježíše nebeským pokrmem! U Ježíše plán nepřítele selhal, ale to neznamená, že se stejnou strategií nepřijde i za námi. Snaží se nás přimět, abychom se přesunuli od spokojenosti se zaopatřením Božího království k tomu, že si zaopatření budeme shánět sami.

Pavel říká, že ti, kdo opravdu hledají Boha, ti, kdo Ježíše jen nevyužívají k tomu, aby od Něj něco získali, ale horlivě touží poznat, co má na srdci a co těší Ježíše, budou myslet na to, co je nahoře. Tak se stáváme podobnými Ježíši. Horlivě toužíme činit vůli toho, který nás poslal. Úžasným výsledkem bude, že nás nebude možné svést nebo oklamat, tak jako Ježíše. A také budeme shledáni opravdovým služebníkem Božího království! Pavel pak pokračuje:

Umrtvěte tedy své údy, které jsou na zemi: smilstvo, nečistotu, vášně, *zlou žádost a lakomství, které je modloslužbou*. Pro tyto věci přichází Boží hněv na syny neposlušnosti.
(Koloským 3,5-6)

Podívejte se na Pavlova slova „zlou žádost a lakomství, které je modloslužbou“. Zde se nachází další klíč k porozumění skutečné modloslužby. Je snadné ji rozeznat u pohanských národů, které staví sochy, oltáře a chrámy, ale abychom ji rozeznali v „civilizované

kultuře“, potřebujeme porozumění a rozlišení. Pavel říká, že když přejdeme od spokojenosti k žádostivosti, přešli jsme od důvěrného vztahu s Bohem k modloslužbě a cizoložství.

Nyní se podíváme na řecké slovo pleonexia, které se překládá v tomto verši jako „žádostivost, lakomství“. Uvedu tři různé definice z velice uznávaných zdrojů:

Pillar: *„Nepřiměřená touha po více“.*

BDAG: *„Stav, kdy člověk touží mít víc, než co mu patří“.*

CCE: *„Nese v sobě ducha, který si činí idol ze sebe sama.“*

Zaměřme se na tu poslední definici. „Duch, který činí idol ze sebe sama“. Když není naše náklonnost namířena na Boží království, protože je nehledáme na prvním místě, sklouzneme do systému přežívání a spoléhání se na sebe sama. Chopíme se toho, o čem jsme přesvědčeni, že s tím máme být spokojení. Budeme vyhledávat potěšení, bohatství a materiální zisk, slávu, postavení, status, reputaci, společnost lidí, naplnění, moc, autoritu, chtíč a mnoho dalšího, co vyplývá ze skutečnosti, že jsme sami sobě idolem. Když nejsme spokojení, ocitneme se v tomto stavu. Lopotíme se, protože nám schází pokoj a odpočinek, který dává Bůh. Zjistíme, že jsme pod tlakem ohledně Jeho plánu nebo pokroku ve svém životě.

Spokojenost a žádostivost jsou bez pochyb zcela opačné. Spokojenost nás odvede od modloslužby a přivede blíž Božímu srdci. Zatímco žádostivost nás vzdaluje od Boha a přivádí k oltáři modloslužby. Jsou to protikladná slova s opačnými významy, což dále dokresluje jejich rozdíl. Je snadné pochopit, proč je pisatel listu Židům při svém následujícím výroku tak smělý:

Žijte bez lásky k penězům (bez lakomství – Bible kralická; pozn. překladatele), *spokojeni* s tím, co máte; neboť on sám řekl: „Nezanechám tě, ani tě neopustím;“ a tak s důvěrou říkejme: „Pán je můj pomocník, nebudu se bát; co mi udělá člověk?“ (Židům 13,5-6)

V další kapitole zjistíme, že zbožná spokojenost nám přináší jistotu v každé nepříjemné situaci. Uchrání nás před různými nástrahami, které svět věřícím klade. Spokojenost s sebou přináší velký zisk a pokoj, který přesahuje naše chápání.

Naproti tomu je žádostivost neustálý nepokoj, který je poháněn neutuchající touhou a vášní po něčem. Je to stav, ve kterém jsou přítomny jak klam, tak zkáza.

Začněte jednat

Pro nás je životně důležité, abychom pochopili pravdu Božího Slova. Je zapsáno pro nás, takže jsme všichni bez výmluvy. Nikdo se nebude moct postavit před Boha a říct: „Ale Pane, já jsem to nevěděl!“ On se všem lidem dává poznat ve svém stvoření, takže nikdo nebude mít výmluvu. Svou vůli dal na vědomí v Bibli, takže ani my nebudeme mít výmluvu.

Možná je těžké přijmout, že částečná poslušnost je totéž, co modlářství, ale měli bychom být rádi, že známe pravdu. Když víme, co bude u zkoušky, můžeme jí pokaždé projít. Taková je Boží dobrota a milosrdenství!

Protože je velice snadné oslepnout a nevidět oblast, ve které posloucháme jen částečně nebo kdy jsme tvrdohlaví či žádostiví, poproste Ducha Svatého, aby vám zjevil každou oblast vašeho života, která se ocitla v nebezpečí. Čiňte pokání ze všeho, co vám ukáže, a poproste Jež, aby vás očistil. Nakonec Ho poproste, aby vás znovu naplnil a dal vám moc následovat Ho v poslušnosti celým srdcem.

ZMÍRNĚNÍ TLAKU

V předchozí kapitole jsem mluvil o dvou různých aspektech modlářství – o svéhlavosti a žádostivosti. Pojdme si je nyní propojit, protože jdou ruku v ruce. Když rozkryjeme, jak spolu fungují, posuneme se o krok blíž k porozumění, proč je věřící tak citlivý vůči kryptonitu.

Obtížná situace

Vezměme si opět krále Saula. Nebyl spokojený s tím, že má spočívat v Boží vůli. Kvůli své svéhlavosti byl snadno ovlivnitelný žádostivostí. První chyba, kterou u něj máme zaznamenanou, není ta s Amálekovci. Došlo k ní na počátku jeho vlády, když stál proti Pelištejcům. Tito nepřátelé Izraele shromáždili ohromnou armádu se třemi tisíci vozy, jež byly v té době jako dnešní tanky. Pěšáků bylo tolik, že se nedali ani spočítat a zdálo se, že je jich jako písku na mořském dně! Utábořili se v Mikmásu a chystali se zaútočit na Izrael.

Ve srovnání s nimi působila Saulova armáda jako nic. Zrovna se vytvořila a teprve se stavěla na nohy. Dočítáme se:

Když Izraelci viděli, že jsou v tísní - neboť lid byl vystaven tlaku, lid se ukryl do jeskyní, do houští, do skal, do sklepení a cisteren. Někteří Hebrejové přešli Jordán do

země Gád a Gileád. Saul byl ale ještě v Gilgálu a všechen lid, který šel za ním, se třásl strachy.

(1. Samuelova 13,6-7)

Dokážete si představit, jakému tlaku Saul čelil? Řekněme, že jste vedoucí, velitel a král, a vaše novopečená armáda stojí proti mnohem zkušenější a silnější ohromné armádě. Před Saulem se odehrává jeho nejhorší noční můra- muži z jeho armády začínají dezertovat. Nicméně je na cestě možná záchrana. Ten den má dorazit prorok Samuel, aby přinesl oběť Hospodinu. To určitě v mužích obnoví důvěru v Saulovo vedení a dodá jim odvahu čelit bitvě. Ale je tu problém:

Čekal sedm dnů, čas určený Samuelem. Samuel však do Gilgálu nepřišel a lid od něj postupně prchal pryč. Saul řekl: Přineste ke mně zápalnou a pokojnou oběť. Pak přinesl zápalnou oběť.

(1. Samuelova 13,8-9)

Pro nikoho to nebylo žádné tajemství. Saul neměl právo přinášet oběti Hospodinu. Tento skutek náležel čistě jen knězi (Samuel byl jak prorok, tak kněz). Abychom však Saulovi nekřivdili, říkal si v této obtížné situaci pravděpodobně on i jeho muži, že *zoufalá doba vyžaduje zoufalé činy*. Přesto pak v tomto zmatku Samuel jasně kárá:

Stalo se, že když dokončil přinášení zápalné oběti, tak Samuel přišel. Saul mu vyšel naproti, aby ho pozdravil. Samuel řekl: Co jsi to udělal? Saul odpověděl: Když jsem viděl, že lid ode mě postupně prchá pryč, že ty jsi nepřišel v určené dny a Pelištejci se shromažďují v Mikmásu, řekl jsem si: Teď Pelištejci sestoupí proti mně do Gilgálu a já jsem si neudobřil Hospodinovu tvář. Tak jsem se odvážil a přinesl jsem zápalnou oběť. Samuel řekl Saulovi: Jednal jsi bláznivě, že jsi nezachoval příkaz Hospodina, svého Boha, který ti dal. Vždyť tak by Hospodin upevnil tvé království

nad Izraelem navěky. Teď ale tvé království neobstojí.
 Hospodin si vyhledal muže podle svého srdce a ustanovil
 ho vévodou nad svým lidem, protože jsi nezachoval to, co
 ti Hospodin přikázal.

(1. Samuelova 13,10-14)

Právě toto je práce proroka. Přináší vyjasnění, kdykoli nastane zmatek, tím, že nás přivedou zpět k tomu, co Pán přikázal. Lidé snadno zapomenou, po čem Bůh touží, když se ocitnou v obtížné situaci. Saulovy činy nejistoty a nespokojení vyjadřovaly izraelským mužům myšlenku, že v obtížné době máme právo rozhodnout se, zda je nejlepší poslechnout Boha nebo ne. A to zkrátka není pravda! Vždy je nejdůležitější poslechnout Boha, nehledě na situaci.

Saulova nejistota byla projevem toho, že nebyl spokojen. Chtěl, aby měl vše kolem sebe pod kontrolou. Okolnosti však byly naprosto odlišné. Nelíbil se mu tlak, pod kterým se ocitl, a chtěl ho zmírnit. Jeho nespokojenost ho hnala k tomu, že žádostivě toužil po pokoji.

Všichni se musíme smířit s touto pravdou: Když sloužíme Bohu, častokrát se setkáme s protivenstvím, s těžkostmi a soužením. Ježíš nám to zaručil: „Ve světě máte soužení“ (Jan 16,33). Protivenství nám ukáže, jak silná je naše víra. Když zjistíme, že jen vrávorá, když zjistíme, že se nám jí moc nedostává, je nejvyšší čas volat k Bohu, hledat v Jeho Slově a očekávat Jeho Ducha. Pokud to uděláme, vyjdeme z této zkoušky silnější ve víře než předtím.

Naše víra je převzácná komodita. Je vzácnější, než cokoli na zemi. Zamyslete se: Kdyby vám někdo nabídl podnikatelský plán, který nemůže selhat, a kapitál, který byste do něj mohli investovat, jak byste zareagovali? Stěžovali byste si a řekli: „To je moc těžké! Je to tolik práce!“ nebo byste okamžitě využili tuto příležitost a pevně se jí chopili a začali jednat? Rozhodně bychom okamžitě začali jednat a očekávali skvělý návrat.

Když čelíte protivenství, které je větší než vy sami, je to naprosto stejné. A věřte mi. Bůh se postará, abyste takovéto příležitosti měli. Ne proto, že by vás chtěl naštvat, ale proto, abyste mohli přijmout *odměny větší víry*.

Jiná obtížná situace

Přemýšlejme o Davidovi. Byl to Saulův protiklad. Ten čelil ještě mnohem horším výzvám.

Byl svými šesti sty přáteli, posledními lidmi, kteří mu zbyli, odmítnut. Nebyl to dobrý den a mělo být ještě hůř. Když se vrátili do svého domova v Siklagu, zjistili, že když byli pryč, vpadli do něj Amálekovci a odnesli vše, co mělo nějakou hodnotu – jejich ženy, děti i majetek. Co zůstalo, pak vypálili. Nezbylo jim vůbec nic!

Dokážete si představit, jak se David cítil? Už víc než dvanáct let se skrývá v pustinách na poušti. Nemůže se vídat se svou rodinou ani přáteli z dětství. Nemůže jít na bohoslužbu, nemůže se účastnit žádné společenské události, nemůže slavit žádné svátky. Musí se skrývat a utíkat před těmi nejzkušenějšími speciálními jednotkami izraelské armády, které jej pronásledují a snaží se jej dopadnout.

Nakonec to došlo tak daleko, že se musel se svými muži a jejich rodinami uchýlit na dva roky k cizímu národu, u kterého hledal útočiště. Jak dlouho to ještě bude trvat? Kde je nějaká odměna za to, že slouží Bohu? Několikrát mohl vzít vše do vlastních rukou a zabít vévodu Izraele. To by zmírnilo tlak a ukončilo jeho soužení. Čtrnáct let však byl věrný, vytrvalý a zůstával spokojený.

Zastavme se a přemýšlejme. Už jste to někdy chtěli vzdát po třech týdnech těžkostí? A co po třech měsících nebo po třech letech?

Tři roky je dlouhá doba, když by měl člověk procházet neustálým protivenstvím. Je to však nic ve srovnání s tím, co vydržel David.

U Saula to byl sotva týden a vzdal to. Rozhodl se jít za respektem a vyšším postavením v očích svých mužů a neposlechl Boha. Rozhodl se pro skutek, který jednak zmírnil tlak a jednak jej samotného povýšil. Nečekal, až přijde povýšení od samotného Boha.

Vraťme se k Davidovu příběhu. Se svými muži se vrátil do Siklagu, kde zjistili, že vše, co jim bylo drahé a co pro ně mělo cenu, je pryč. Když to zjistili, plakal David i jeho muži až do vyčerpání sil. Možná si David myslel, že padl až na dno. Chystalo se však něco ještě horšího. Mělo přijít ještě větší protivenství. Jeho šest set mužů, poslední přátelé, kteří mu na zemi zbyli, jsou tak naštvaní, že jej chtějí popravít!

Davidovi bylo velmi úzko, protože lid řekl, že ho ukamenují. Všem lidu bylo totiž hořko v duši, každému kvůli svým synům a dcerám.

(1. Samuelova 30,6)

V krizové situaci Saula se mu rozpadala armáda. Jeho muži začali dezertovat. On se cítil sám a zoufale potřeboval přijetí, respekt a úctu. Našel je tak, že kompromitoval Boží příkaz.

Davidovi muži nezačali prchat, ale chtěli jej zabít! Davidova situace byla mnohem těžší, než Saulova. Saula dovedla nespokojenost k tomu, že zmírnil tlak, místo aby důvěřoval Bohu a čekal na Samuela. Davidova reakce byla úplně jiná:

Ale David se posilnil v Hospodinu, svém Bohu. Pak řekl David knězi Ebjátarovi, synu Achímelekovu: Přines mi efód. Ebjátar přinesl Davidovi efód. David se doptával Hospodina: Mám pronásledovat tu loupežnou hordu? Dostihnu ji? Odpověděl mu: Pronásleď, jistě ji dostihneš a jistě je vysvobodíš.

(1. Samuelova 30,6-8)

David se z toho nesnažil vymluvit. Ani nepřišel se sebevědomým plánem. Ani si neřekl: „A dost! Co dobrého mám z toho, že věrně sloužím Bohu? Obětoval jsem Mu svá nejlepší léta. On je ten, kdo nade mnou ustanovil toho tyrana. On je ten, kvůli komu procházím takovým peklem ve svém životě!“

David Boha nikdy neobviňoval. Ani nedychtil po paláci. David se mohl během svého soužení pomstít a zabít Saula a sám sebe povýšit. Mohl si vzít trůn, který mu Bůh přislíbil. Ale on čekal na Boha. Saul ne. David se držel spokojenosti a rozhodl se v prvé řadě hledat Boha.

Boží vysvobození a zaopatření přijde vždy. Nejdříve však přijde příležitost neuposlechnout Boží Slovo. Je to stejné, jako když na poušti pokoušel ďábel Ježíše. Nejprve Mu dal šanci ukončit trápení. Pak se až objevili andělé a sloužili Mu. Téměř vždy je tomu tak. Když zůstáváme ve stavu spokojenosti, uchrání nás to a nehledáme své vlastní zaopatření a povýšení.

Zpět k Amálekovcům

Budeme dál pokračovat ve studiu Saulova života a vrátíme se opět k události s Amálekovci. K této události došlo až po oné události s Pelištejci, o které jsem mluvil výše.

Co pohánělo Saulovu neposlušnost tentokrát? Proč ušetřil život krále a zachoval nejlepší kusy dobytka, když byl Boží příkaz tak jasný? Opět za tím nestojí nic jiného, než žádostivost, kterou pohání Saulova nejistota a nespokojenost s Boží vůlí.

Proč ušetřil krále? Když porazíte nějaký národ, je to velká věc. Tenkrát bylo zvykem, že když nějaký král zvítězil v bitvě, přivedl poraženého krále do svého paláce. Mít ve svém paláci krále poraženého národa bylo jako mít živoucí trofej. Pokaždé, když se na něj podíval, připomenul si své vítězství nad celým jeho národem. Pokaždé, když se na něj podívali jeho důstojníci a

služebníci, připomenuli si, jak mocného mají vůdce. Bylo to jako dobíječka vlastního ega a sebevědomí. Bylo to moc užitečné, zvláště v případě, kdy vůdce neoplýval sebevědomím a jistotou.

A proč si nenechat nejlepší kusy ovcí, koz, dobytka, telat a beránků? Měl pro to opět stejný důvod. Saul dychtil po respektu a úctě svých vojáků a lidí. Kdyby jim dal nejlepší dobytek Amálekoců, byla by to připomínka jeho skvělého vůdcovství. V nadcházejících dobách by to byl důvod vzpomínat a chlubit se jeho silou, strategií a moudrostí, díky kterým porazil celý národ. Bylo by to znamení, že je Bůh na jeho straně, a lidé by tak nezačali zpochybňovat jeho autoritu.

Žádosťivost hnala Saula k tomu, že potřeboval neustálé uznání. Po tomto vítězství si ve skutečnosti postavil pomník. Když jej prorok konfrontoval a řekl o jeho neposlušnosti, měl větší starost o to, jak se na něj bude dívat jeho tým vedoucích a co řeknou lidé, než o to, že vlastně neposlechl Boha (viz 1. Samuelova 15,30). Byl přesvědčen, že nepřítomnost Samuela, nejrespektovanějšího proroka v celém národě, by poškodila jeho reputaci, zvláště potom, co jej Samuel napravil. Saul si potřeboval zajistit uznání svého vedení a autority, jež mu obojí bylo svěřeno Bohem, což je zajímavé. Dychtil po respektu, úctě, velikosti a autoritě víc než po čemkoli jiném. Tato žádosťivost jej dovedla k svéhlavosti a neposlušnosti Božích příkazů.

Jednoduše řečeno nebyl Saul spokojen s Boží vůlí.

Zdroj

Nyní je zřejmé, že modla se nám stává zdrojem něčeho tím, že naplňuje naše žádosťivé touhy. Může k tomu dojít v každé oblasti života. Modla zabere místo, které patří Bohu. Může zajišťovat štěstí, bezpečí, pokoj, zaopatření, autoritu, respekt a mnoho dalšího. Bůh říká: „Nedělejte si nicotnosti ani tesané modly“ (3. Mojžíšova 26,1). My jsme ti, kdo si staví modly. A ne vždy je to z kamene,

dřeva nebo vzácných kovů. Moc té modly spočívá uvnitř našeho srdce.

Modlou může být cokoli, čemu ve svém životě dáme přednost před Bohem! Je to to, co milujeme víc než Boha. Co se nám víc líbí, čemu víc důvěřujeme, po čem víc toužíme nebo čemu věnujeme větší pozornost než Bohu. Bůh ukázal mé ženě Lise, že modloslužba je to, z čeho čerpáme svou sílu nebo čemu svou sílu dáváme. Věřící se nechá vtáhnout do modlářství, když dovolí, aby jeho srdce rozdmýchala nespokojenost, a když hledá uspokojení jinde než v poslušnosti Bohu. Tímto uspokojením může být člověk, majetek nebo činnost.

Snad je teď jasné, že je modloslužba mnohem víc, než jen sochy, oltáře a chrámy. Protože ji častokrát omezujeme jen na tyto věci, mnozí nepochopili životně důležitá varování v Bibli. V nadcházejících kapitolách budeme dál odkrývat pravou tvář modlářství a odhalíme, jak je rozšířená a jakou zkázu přináší v západní kultuře 21. století.

Začněte jednat

Základním prvkem modlářství je to, když člověk čerpá sílu nebo věnuje svou sílu něčemu nebo někomu jinému než Bohu. Modla se pro nás stává zdrojem něčeho. Nebudu tady tvrdit, že by všichni měli dát výpověď v práci, protože by měli raději důvěřovat Bohu za zaopatření. To je přitažené za vlasy. Musíme si však uvědomit, že nám skrze naši práci dává zaopatření Bůh.

Vidíme, že nám Bůh dává lásku skrze rodinu, a my ji pak také milujeme. Víme, že zdrojem této lásky je však Bůh a také Mu za to vzdáváme poctu. Nejdůležitější však je, že Boha ctíme jako zdroj života, a protože je tomu tak, odmítáme rozhodnutí, která nás odvádí pryč od Něj.

Snad už nyní začínáte chápat, že je modlářství víc, než jen klanění se sochám. Poproste Boha, aby vám ukázal, kde má modloslužba vliv ve vašem městě nebo společenství. Pak se za tyto oblasti přimlouvejte. Modlete se, aby Bůh do těchto míst zazářil světlem své pravdy a poslal tam své děti, aby byly Božím světlem a aby se dal poznat jako Pán nade vším.

KRYPTONIT

Shrňme si ve stručnosti, co jsme probrali během několika posledních kapitol.

Základem modloslužby nejsou sochy, oltáře nebo chrámy. Jsou to jen vedlejší produkty mnohem hlubší záležitosti. Modloslužba je to, když lidstvo dává stranou, co Bůh zjevně chce, aby uspokojilo své žádosti a touhy, které jsou v rozporu s Jeho tužbami.

Vedlejším produktem této žádostivosti je pak zdeformovaný pohled na Boha. Výsledkem je, že se Bůh stáhne a vydá každého, kdo se do modloslužby zapojí, všanc jeho padlé přirozenosti, aby činil ohavnosti poháněn svými zvrácenými přirozenými žádostmi. Rozkoše, potěšení a choutky pak neodvratně vedou k tomu, co přináší smrt a ne život.

Ani u věřícího tomu není jinak. Křesťan se oddá modlářství, přestane brát ohled na to, co Bůh jasně řekl, aby si naplnil svou velkou touhu. V podstatě je tak modloslužba *vědomá neposlušnost* Boží vůli. Je to něco jiného, než když věřící *zhřeší* a činí pokání. K modlářství dochází, když se věřící *oddá hříchu*. Takový muž či žena povýšili svou touhu nad Boží vůli a vytvořili si modlu.

Modloslužba je *duchovní kryptonit*.

Pokud se vrátíme a zamyslíme nad různými příklady, o kterých jsme mluvili v předchozích kapitolách, dojdeme k shrnutí, že všechny uvedené přestupky spadají do této kategorie. Akán měl jasný příkaz, že všechno, co v Jerichu dobydou, bude zasvěceno Hospodinu. Přesto později přiznal: „Uviděl jsem mezi kořistí ... Dychtil jsem po těch věcech a vzal jsem je“ (Jozue 7,21).

To, co Akán chtěl, bylo pro něj důležitější, než to, co žádal Bůh. Chyběla mu zbožná bázeň a vědomě neuposlechl. Jeho vědomý hřích nebyl ničím jiným než *modloslužbou* aneb tím, co jsme si pojmenovali *duchovní kryptonit*. Jeho modloslužba přinesla soud nejen na něj a jeho rodinu, ale zasáhla také celé společenství. Izrael zeslábl a už nemohl dobývat další národy.

Korintská církev často ukájela své vlastní tělesné touhy a zanedbávala, co jim Bůh ukázal. Ve skutečnosti jim Pavel píše: „neboť jste stále ještě tělesní“ (ovládání svou hříšnou přirozeností – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele; 1. Korintským 3,3). Byli žárliví, hádali se, měli mezi sebou sváry, docházelo u nich ke smilstvu, které přehlíželi, soudili se navzájem, když se scházeli k večeři Páně, nebylo to vůbec o připomínání Ježíše. Šlo jen o uspokojení jejich tělesných choutek. Protože to byl jejich hlavní záměr, vědomě tak neuposlechli Boží příkazy. Proto jim Pavel nakonec píše: „Proto, moji bratři, když se scházíte k jídlu, čekejte jeden na druhého. Je-li někdo hladový, ať jí doma, abyste se nescházeli k odsouzení“ (1. Korintským 11,33-34). Kvůli jejich žádostivosti (modloslužbě) byli mnozí slabí, nemocní a předčasně umírali. Nežili jako velvyslanci nebes.

Totéž platí o lidech, kterým psal Jakub. Hořce si navzájem záviděli, poháněla je sobecká touha, hádali se a hašteřili. Jakub zdůrazňuje, že „dychtíte, ale nemáte“ (Jakubův 4,2). I zde vidíme, že věřící hřeší, aby uspokojili své sobecké touhy. Nazývá je

„cizoložnicemi“, protože vstoupili do modloslužby. Nestalo se to tím, že by vystavěli sochy, oltáře či chrámy. I když se o tom Bible nezmiňuje, je pravděpodobné, že duchovní kryptonit, který tolerovali, jim nedovolil žít nadpřirozeně.

Modloslužbou není obyčejný hřích. Je to *záměrný* nebo *vědomý hřích*. V podstatě jde o to, že co je podle našeho soudu důležité, toho se chopíme a budeme to dělat bez ohledu na to, co o tom říká Bůh.

Tak to vše začalo i v zahradě Eden. Adam s Evou dychtili po tom, co se zdálo být dobré, užitečné a příjemné a co jim mělo přinést moudrost. Záměrně neuposlechli, co Bůh jasně prohlásil.

Jakmile se rozhodneme pro tuto cestu, vplíží se k nám klam. Pak jsme naprosto přesvědčeni, že jsme stále ve správném postavení před Bohem, i když tomu tak ve skutečnosti není. Pak nám Bůh musí poslat posla – apoštola, proroka, pastora nebo přítele, který nás miluje a záleží mu na nás tak moc, že nám řekne pravdu. V tu dobu je možné, že je klam již tak pevně zakořeněn, že i když je možné jej prolomit, je velice těžké se osvobodit. První kapitola listu Římanům uvádí, že ti, kteří se oddali takovému chování, „v nepravosti potlačují pravdu“ (verš 18). Pravda o Bohu a Jeho cestách je potlačena a je nyní těžké rozumět a chápat. Potom takoví lidé „Ačkoli poznali Boha, neoslavili ho jako Boha ani mu neprojevili vděčnost, nýbrž upadli ve svých myšlenkách do marnosti a jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale stali se blázny“ (Římanům 1,21-22). Pravda je pro ně nepolapitelná a vytváří si alternativní a pokřivená učení o Bohu. Ta pak schvalují hřích a i jejich životní styl.

S věřícím, který se oddá modloslužbě, je to stejné. Poslechněte si, co říká Jakub: „Budte však těmi, kdo slovo činí, nebudte pouze posluchači, kteří klamou sami sebe“ (Jakubův 1,22).

Když slyšíme jasně Boží Slovo, ale neposlechneme je, něco se s námi stane: naše srdce přikryje závoj jménem „klam“. Jsme pak plně přesvědčeni, že máme správný pohled na Boha, Ježíše i Boží království, ale ve skutečnosti jsme mimo. Slovo „klamat“ se definuje jako „způsobit, že se přijímá za pravdu to, co je falešné nebo neplatné“ (slovník *Merriam-Webster*). Nevím, jestli to ve vás vyvolává stejnou bázeň, jako to budí ve mně, ale doufám, že ano. Záměrná neposlušnost není něco, co můžeme brát na lehkou váhu.

Sami sobě lžeme, pokud si říkáme, že tato varování v Novém zákoně můžeme ignorovat, protože je vše přece pokryto Boží milostí, odpuštěním a láskou. Pamatujte na to, že tentýž Bůh, který zjevuje svou milost, odpuštění a lásku v Novém zákoně, ukazuje také nebezpečí života v neposlušnosti.

Nemůžeme si vybrat jen ty verše, které se nám líbí, a ignorovat či vyhodit ty, které se nám nelíbí. Toto smýšlení je samo o sobě klamné. Musíme se chopit celé rady Božího Slova. Je to smutné, ale v současné době procházíme epidemií ignorování pravdy v moderní církvi. Není to kvůli tomu, že by ji Bůh nějak zadržoval. Dochází k ní kvůli neustálé modloslužbě, která se v církvi objevuje.

Jakub dále říká:

Neboť je-li někdo posluchačem slova, a ne tím, kdo je činí, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svou přirozenou tvář; podíval se totiž na sebe a odešel, a hned zapomněl, jaký byl
(Jakubův 1,23-24)

Lidé, kteří slyší Boží Slovo, ale neposlouchají je, zapomenou, kým jsou v Kristu. V církvi, na skupince, na konferencích a tam, kde se promlouvá Boží Slovo, se chovají jinak. Když však tato místa opustí, chovají se úplně stejně jako každý jiný člověk ve světě. Boží Slovo je zrcadlo, takže když stojí před zrcadlem, chovají se podle něj. Nakonec dojde k tomu, že si musíme vymyslet pokřivené

vyučování, abychom ospravedlnili, proč je v pořádku chovat se stejně jako lidé ze světa. Říkáme například: „No, křesťané nejsou v podstatě jiní než nevěřící, jen nám bylo odpuštěno.“ Nebo: „Bůh ví, že máme padlou přirozenost a že v tomto životě nikdy nebudeme schopni kráčet ve vnější svatosti. Proto nás přece pokrývá svou milostí.“

Můžeme si najít verše v Bibli, které když v Novém zákoně izolujeme od zbytku textu, zdánlivě potvrzují výše uvedené výroky. Musíme však mnoho dalších veršů odložit, abychom takové mylné teologii opravdu uvěřili.

Musíme se rozhodnout:

- Opravdu chceme žít v zabahněném hříchu?
- Chceme, aby vliv kryptonitu rušil naši sílu nadpřirozených Božích vyslanců?
- Toužíme opravdu přebývat kdesi hluboko níž pod úrovní toho, k čemu jsme byli stvořeni, abychom se těchto klamných učeních mohli držet?
- Chceme žít tak, jako ostatní ve světě, a nakonec jen tak vyklouznout z tohoto života a jít do nebe?
- Nebo chceme vidět, jak se Boží království šíří a jak se naplňuje vize slavného druhého chrámu (církve), o které jsme četli před několika kapitolami?

Když se chytíme kryptonitu, vzdáváme se své síly, energie, vitality, nadpřirozených schopností a možnosti obrátit svět vzhůru nohama. A v podstatě potlačujeme pravdu. Zadržujeme ji a skrýváme před zbytkem světa Ježíše. Proto nakonec Pavel prosí Korintské:

Vystřízlivějte! Probudte se ke svatému životu. Už si dál se vzkříšením nezahrávejte. Ignorace Boha je luxus, který si nemůžete dovolit v době, ve které žijeme. Copak se nestydíte, že jste to nechali zajít až tak daleko?

(1. Korintským 15,34 The Message)

Této církvi říká, že mají schopnost žít tak, jak žil Ježíš. Nicméně jsou stále zapleteni do modloslužby. Stále věří, že držet se toho, co je důležité pro ně, stojí za to ignorovat zjevenou pravdu Božího Slova. Zahrávají si s Božím Slovem a ve svém životě utlačili pravdu. Výsledkem je, že jsou chromí, nemají moc a žádný vliv, aby změnili společnosti okolo sebe.

Je to smutné v mnoha ohledech. Nejhorší však je to, že lidé, kteří jsou ztraceni a obklopení těmito modláři, nemají absolutně žádný projevený obraz Ježíše. V překladu Bible NKJV se tento verš uvádí takto: „Vystřízlivějte, jak se sluší, a nehřešte. Vždyť někteří nemají ani ponětí o Bohu. Říkám to k vašemu zahanbení“. Pavel této církvi říká: „Vy jste ten jediný Ježíš, kterého ztraceni lidé v Korintu uvidí. Pokud neuvidí důkaz Jeho vzkříšené moci a přirozenosti ve vás, pak ho neuvidí vůbec. Proč zahalujete pravdu nejen sobě a církvi, ale i nespasným lidem kolem vás?“

Když jsme v souladu s Bohem, jsme v souladu se samotným životem.

Nedivili jste se někdy, proč k nám nejsou ztraceni lidé z naší blízkosti přitahováni? Anebo pokud jsou, proč je přitahují nesprávné věci? Okouzluje je náš humor, naše moudrost, to, že jsme zábavní, nebo je přitahuje naše hudba. Anebo v nás a mezi námi vidí především živého a mocného Krále? Přemýšlejte o prvotní církvi. Neustále je lidé oslavovali jako „bohy“ a pořád museli padat na zem a křičet: „Ne, my nejsme bohové! Jsme děti nejvyššího Boha!“

Petr musel důstojníkovi římské armády velice rázně říct: „Vstaň! Vždyť i já jsem jen člověk“ (Skutky 10,26).

Pavel musel před všemi občany města Lystra zvolat: „Muži, co to děláte? I my jsme lidé stejné přirozenosti jako vy“ („Nejsme bohové“ – The Message; Skutky 14,14-15).

Na Maltě lidé „změnili svůj názor a říkali, že je to bůh“ (Skutky 28,6).

Večerní deník v Tesalonice psal: „Ti, kteří pobouřili celý svět, přišli také sem“ (Skutky 17,6).

A občané Jeruzaléma uváděli: „... lid je velebil“ (Skutky 5,13).

Takové zprávy z Korintu chybí. Také chybí v naší západní společnosti. Není to kvůli tomu, že jsme se spokojili s kryptonitem? Jsem přesvědčen, že jsme se spokojili s náhražkou rozbitého iPhone, který neumí posílat smsky. Byl bych raději, kdyby mi řekli, že se ten telefon nenávratně rozbil, abychom mohli přijmout fakt, že budeme přežívat bez něj.

Nejsem z těch, kteří si zvyknou. Nejsem ochoten přijít o naši Bohem danou vitalitu, život, sílu, zdraví ani schopnost ukázat ztracenému světu živého Spasitele a Krále. Věřím, že je mnoho lidí, kteří už mají dost pouhého přežívání.

Vnímám nadpřirozenou naléhavost, poslání přímo od Boha napsat vám tyto řádky. Jsou určeny pro vás, pokud nejste spokojeni s tím, že žijeme ve špíně a odpadcích tohoto současného světa. Jsou určeny vám, pokud toužíte po vyšším životě, po vzkříšeném životě.

Váš Otec Bůh jej pro vás chce. Ne. Horlivě touží, abyste tento vyšší život žili! Touží po tom, abyste zakoušeli Jeho božskou přirozenost a moc víc, než po tom toužíte vy sami.

Bůh nás nebrzdí. Pokud nás něco brzdí, pak je to naše vlastní modloslužba.

Nyní se podíváme podrobněji na klam, který oslepil tolik lidí v moderní církvi. Uvidíme, že to, co chápeme jako normální křesťanství, není normální podle měřítek nebes.

Čeká na nás povolání, čeká na nás náš osud a cíl i schůzka s velikostí. Je načase setřást ze sebe neposlušnost a apatii a odít se velikostí, slávou, majestátem a mocí v Ježíši Kristu.

Začněte jednat

Modloslužba začíná, když zatvrdíme své srdce vůči tomu, co říká Bůh. To je kořenem modlářství. Proto řekl Bůh Izraelcům, aby roztrhli své srdce, ne svůj oděv. Netoužil po povrchním pokání, které nedokáže jednat s kořenem problému, s jejich zatvrzelým srdcem, které už nedokáže slyšet Jeho hlas.

5. Mojžíšova 8 nám říká, že to byl důvod, proč trestal Izrael. Chtěl, aby poznali, že člověk nebude živ jen chlebem, ale každým Božím Slovem vycházejícím z Božích úst. Když budeme žít Jeho Slovem, když učiníme Jeho hlas zdrojem našeho života, ochrání nás to před modloslužbou a přivede k mocnému životu, ke kterému nás On povolal.

Jakou roli má Boží hlas ve vašem životě? Kdy naposledy jste při svém rozhodování hledali Jeho názor? Když se modlíte, je to jednostranné nebo je to rozhovor? Udělejte si právě teď čas a pozvěte Boha, aby si s vámi popovídal. Ztište se a naslouchejte Jeho hlasu. Konverzujte s Ním. Když skončíte, запиšte si, co vám řekl.

HŘÍCH

Hřích. Máme odvahu začít se bavit o hříchu? Není to až příliš kontroverzní? Proč bychom neměli chtít znát svého nepřítele, abychom pak mohli být schopní učinit příslušné kroky, abychom ho ovládli?

Hřích je slovo, které se mnohokrát bere na lehkou váhu nebo se mu v rozhovorech i kázáních vyhýbáme, protože může vyvolávat bolest kvůli zákonickým obviněním, vyučováním a kázáním. Podívejme se na něj tedy z pohledu Bible.

Nýbrž vaše zvrácenosti se staly hradbou mezi vámi a vaším Bohem a vaše hříchy skryly jeho tvář před vámi, aby neslyšel.

(Izajáš 59,2)

Hebrejské slovo pro „hříchy“ je *awon*. Je to jedno ze čtyř hlavních slov, která ve Starém zákoně označují hřích. Nicméně podle slovníku WSOT toto slovo „naznačuje hřích, který je obzvláště ohavný, protože nese silnou myšlenku záměrného překroucení nebo zvrácenosti“. Je to záměrný hřích nebo, jak jsme jej pojmenovali my, duchovní kryptonit, a odděluje nás od Boha. Odcizuje nás od božských ctností, které jsou zapotřebí, abychom žili zbožný život. Když pácháme hřích bez zármutku, dopustili jsme se modloslužby a stali se cizoložnicemi. Stali jsme se Božími nepřáteli.

Novozákonní slovo pro „hřích“ je *hamartia* (odpovídající sloveso je pak *hamartano*). Tato dvě slova jsou v Novém zákoně používána často, když se mluví o hříchu. Slovník WSNT uvádí, že ten, kdo páchá *hamartia*, „míjí skutečný cíl a záměr našeho života, jímž je Bůh“.

Přestaňte na chvíli číst a přemýšlejte o tom! Když hřešíme, v podstatě scházíme z cesty, ze které (pokud při zdravém rozumu) bychom nikdy sejít neměli. Odcházíme od Zdroje všeho života a míváme radost, pokoj, moudrost, uspokojení, spokojenost, zaopatření, ... a mnohem víc ... seznam je téměř bez konce.

Mnoho učenců definuje hřích jako *minutí cíle*. Je to přesné, nicméně když vezmeme v úvahu původní definici, kterou jsem právě uvedl, myslíte si, že termín „minutí cíle“ dostatečně vystihuje závažnost hříchu?

V Novém zákoně se používají i jiné termíny jako variace hříchu. Je to například nepravost, přestoupení, nespravedlnost a porušení. Nemám však v úmyslu provádět studii všech těchto slov. Raději se budu soustředit na hlavní znaky hříchu a na jeho moc odvádět lidi od zdroje skutečného života.

Hřích útočí na naši vitalitu, lásku, sílu, zdravou mysl, horlivost a záměr. Nenechte se mýlit. Hřích je škodlivý a zákeřný. Může být vskutku příjemný, ale jen na čas. Páchat hřích je v podstatě výměna krátkodobě pozitivního za dlouhodobě negativní, protože když zábavné skončí, hřích nás bodá dlouhodobým důsledkem, jímž je smrt. Naše tělo k němu tíhne. Jsme však nové stvoření v Kristu a máme Boží přirozenost, proto po něm uvnitř netoužíme a tudíž můžeme odolat jeho vábení.

Bůh řekl Kainovi: „...ve dveřích číhá hřích. Dychtí po tobě, ale ty nad ním máš vládnout“ (1. Mojžíšova 4,7). Všimněte si, že hřích přichází do života člověka dveřmi. Ty dveře jsou „žádostivost“.

Jakub píše: „Žádostivost pak počne a rodí hřích“ (Jakubův 1,15). Tyto dveře jsou buď zavřené, nebo otevřené, podle toho, jaká rozhodnutí činíme ohledně svých žádostí. Hřích nás touží ovládat. I on má žádosti a touhy. Jeho touhou je zotročit nás. Ježíš varuje: „Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu“ (Jan 8,34).

Pavel Ježíšova slova dále rozvádí a předává nám, věřícím: „Což nevíte, že komu se propůjčujete jako otroci k poslušnosti, koho posloucháte, toho jste otroky: buď hříchu, který vede ke smrti, nebo poslušnosti, která vede ke spravedlnosti?“ (Římanům 6,16) A pokud by to stále nestačilo, pak Petr také mluví ohledně páchání hříchu: „... čemu člověk podlehne, tím je zotročen“ (2. Petrův 2,19). Otroctví není nic pěkného a hřích je krutý otrokář. Není to nic, s čím bychom si měli zahrávat. Je smrtelný. Vede jen k dalším a silnějším žádostem a žene nás vstříc tomu, co z dlouhodobého hlediska přinese zkázu.

Snaha hříchu zotročit není zjevná. Hřích klame a ovládá nás tím, že způsobí tvrdost našeho srdce (viz Židům 3,13). Pak je těžké vnímat, cítit nebo slyšet vedení Božího Ducha. Hřích nás vede špatně přímo do zákázonosné modloslužby. Vzpomínáte, že se Bůh Šalomounovi dvakrát ukázal? Dovedete si to představit? A on přesto pak později ve svém životě uctíval falešné bohy. Možná si říkáte: „Jak se může někdo, kdo viděl Boha, odvrátit k falešným bohům?“ Je to možné kvůli klamu. Pokud se to stalo Šalomounovi, který viděl osobně Boha, jak snadno se to může stát těm, kteří Boha neviděli?

Hřích je něco, s čím bychom si neměli zahrávat. Má velkou moc a může velice rychle změnit srdce. Je to děsivé, ale pokud je naše srdce zatvrzelé, je oklamané a je skálopevně přesvědčeno, že je vše v pořádku, i když tomu tak ve skutečnosti není. Jsme slepí vůči své vlastní zkaženosti. Nikdy nevěřte lži: „Jsem pokryt milostí. Když zhřeším, bude to dlouhodobě v pořádku.“ Takový postoj je zahrávání si s ohněm. Vysvětlím to.

Záměrný hřích vede k pravidelnému páchání hříchu

Záměrný hřích se nakonec stane *pravidelným* hřichem. Dochází k tomu takto. Když poprvé neuposlechneme, promlouvá k nám naše svědomí. Obvykle to není nějaký hlas, ale jen nepříjemný pocit. Naše srdce neverbálně křičí: „Minul jsi cíl! Sešel jsi z cesty života a měl bys upravit svůj kurz tím, že budeš činit pokání a poprosíš o odpuštění!“ Pokud se v této chvíli svého hříchu opravdovým pokáním zřekneme, je naše srdce očištěno a my stále zůstáváme citliví na hlas Ducha. V Bibli se dočítáme: „Kdo zakrývá svá přestoupení, neuspěje, ale kdo je vyznává a opouští, nalezne slitování“ (Příslloví 28,13).

Pokud ale budeme ignorovat hlas svého svědomí, zahalí naše srdce závoj (o kterém jsme mluvili v předchozí kapitole). Když opět neposlechneme, netrápí nás už tak velice nepříjemný pocit. Je to spíš jen takový malý hlásek, takové vnitřní „píchnutí u srdce“. Je mnohem těžší slyšet ho, protože naše svědomí není tak citlivé, jako bylo dřív. Přesto můžeme stále požádat o odpuštění a být obnoveni, pokud jsme opravdu ze srdce změnili své smýšlení vůči hříchu, kterého jsme se dopustili.

Pokud ale budeme nadále ignorovat tichý hlas svého svědomí, které nás usvědčuje, zakryje naše srdce další závoj. Schopnost vnímat a slyšet bude ještě menší. Když jsme neposlušní Božímu Slovu, vnímáme už jen velice chatrný a chabý nepříjemný pocit. Je mnohem těžší slyšet Boha, protože je naše svědomí blízko tomu, že je úplně necitlivé. Stále můžeme prosit o odpuštění a být obnoveni, pokud opravdu ze srdce změním svůj postoj k onomu hříchu, ale je velmi obtížné uvědomit si svou chybu.

Pokud budeme ještě jednou ignorovat hlas, jenž nás usvědčuje, zahalí naše srdce další závoj. Tento proces se opakuje a nakonec bude naše svědomí sežehnuto a zaslepené, takže neuvidí naši modloslužbu. Už nebudeme vnímat Ducha Svatého. Staneme se

vůči Němu naprosto necitliví. Nyní můžeme hřešit pravidelně, aniž bychom měli nějaký pocit usvědčování. Ocitli jsme se ve stavu, kdy pravidelně pácháme hřích. Stále je možné přijmout odpuštění a být obnoveni. Nicméně to nebudeme chtít, protože na svůj hřích už dávno nepohlížíme jako na hřích.

Pak nám Bůh pošle proroka, pastora nebo přítele, aby si získal naši pozornost. Pokud nebudeme naslouchat tomuto poslu, pak si Bůh začne používat okolnosti, těžkosti a dokonce i soužení, aby si ji získal. David říká: „Dokud jsem nebyl pokořen, bloudil jsem; teď však zachovávám tvé slovo“ (Žalm 119,67).

Tak to zkrátka je. Nejlepší způsob, jak se učit od Boha, je zůstat poslušní tomu, co nám zjeví, a zdržovat se hříchu. Pokud to neděláme, miluje nás Bůh tak moc, že si použije těžkosti, aby nás něčemu naučil a aby nás dostal zpět na cestu života. V překladu New Living zní Davidova slova takto: „Bloudil jsem, dokud jsi mne nepokáral; nyní se však pevně držím Tvého slova.“

Pokud se vrátíme k Pavlovým slovům pro Korintské, uvidíme stejný popis Boha, který nás touží přivést zpátky na správnou cestu. Pavel korintské církvi říká: „Když jsme však souzeni od Pána, jsme vychováváni, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem“ (1. Korintským 11,32). Bůh doufá, že těžkosti, soužení a potíže, které na nás dopustil, zaujmou naši pozornost a my se pak odvrátíme od cesty zkázy a smrti a vrátíme se zpět na cestu života.

Stejné pojetí vidíme i v případě, kdy mluví apoštol Pavel k muži, který spal se svou matkou. Říká: „vydejte takového člověka Satanu k záhubě těla /ke zničení tělesných choutek, jež ho vedly ke smilstvu/, aby /jeho/ duch/ byl /i přesto/ zachráněn v den Pána Ježíše“ (1. Korintským 5,5 AMPC). Církevní otec zde svým výrokem „musíte jej vyhodit“ nedává tento příkaz pouze proto, aby korintskou církev ochránil před zkažeností rychle šířícího se hříchu, ale také pro dobro člověka, který jej páchal.

Bůh miluje své děti hluboce a velmi mnoho. Proto se k nám bude různým způsobem vztahovat a snažit se nás oslovit podle toho, kde se v otroctví hříchu nacházíme. Pro Něj je důležitější to, co je pro nás v životě nejlepší, víc než naše dočasné nepohodlí.

V knize Židům je výrok, který poskytuje dobrý náhled na to, jak hřích působí:

„ ... odložme veškerou zátěž a hřích snadno nás ovíjející...“
(Židům 12,1)

Všimněte si slov „snadno nás ovíjející“. Hřích, který snadno ovine mne, může být úplně jiný, než ten, který snadno ovine vás. U mne se nejednalo o opilství, chamtivost, závislost na drogách, pomlavy nebo jiný zjevný hřích. Jednalo se o pornografii. To byl největší boj v mém životě. O pár kapitol dál se podělím o to, jak jsem se nakonec v roce 1985 stal svobodným a vymanil se tomuto krutému otrokáři. Jde o to, že je důležité, abychom věděli, kterým pokušením jsme nejnáchylnější. Musíme udělat vše, co je potřeba, abychom odsekli každou příležitost nechat se v takové oblasti pokoušet. Ježíš řekl:

Svádí-li tě tvá ruka, utni ji. Lépe je pro tebe do života vejít zmrzačený, než mít obě ruce a odejít do Gehenny do neuhasitelného ohně, ... A svádí-li tě tvá noha, utni ji. ... A svádí-li tě tvé oko, vyjmi je.“
(Marek 9,43; 45;47)

Ježíš nemluví o tom, že bychom si měli doslova useknout ruku, nohu nebo si vyloupnout oko. Mluví tady ale o tom, že se máme vyhýbat příležitostem k hříchu, který se na nás tak snadno přilepí.

Mám mnoho přátel, kteří kdysi byli alkoholici. Jednomu z nich jsem měl tu výsadu pomáhat dostat se z této závislosti. Odmítá i malinký lok vína a dává si teď velký pozor na to, aby se vyhnul

každému prostředí, kde je pití povzbuzováno. Můj přítel ví, že toto je oblast, ve které jej hřích může snadno zotročit. Je moudrý a podřizuje se Kristovým slovům o tom, že se má vyhnout každé příležitosti a situaci, které by jej mohly zotročit.

Když jsem studoval na univerzitě, předtím, než jsem se stal křesťanem, pil jsem a se svými přáteli a kamarády z bratrství jsme se opíjeli. Jednou o vánočních prázdninách jsme spolu byli v baru a mí přátelé se opili do němoty. Když jsem je všechny rozvezl domů, dorazil jsem domů o půl jedné ráno i já. Zjistil jsem, že na mě čeká maminka. Vyprávěl jsem jí, co se večer dělo, a pak jsem jen tak vyhrkl: „Mami, mně pití vlastně ani nechutná.“

Zasmála se a řekla: „Ty jsi celý Bevere.“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem svého tátu nikdy neviděl opilého. Opilost u nás v rodině nebyla běžná. Není to hřích, který by se na Bevereovy snadno přilepil, i když jsme měli jiné hříchy. Před těmi si musíme dávat pozor a střežit se, abychom jim nedali příležitost vstoupit.

Pisatel listu Židům pak dodává:

A zapomněli jste na napomenutí, které vám praví jako synům: „Můj synu, nepodceňuj Pánovu výchovu, ani neochabuj, když jsi od něho kárán; neboť koho Pán miluje, toho vychovává, a švihá každého, koho přijímá za syna.“
(Židům 12,5-6)

Pán nás vychovává, když hřešíme. Zopakujme si ve stručnosti celý proces: Nejdříve nás napravuje Božím Slovem skrze usvědčení v srdci. Pokud neposloucháme a tím dovolíme, že naše svědomí zakryje závoj, přijde usvědčení skrze nějakého přítele, pastora nebo proroka. Jestliže stále neposloucháme, použije Bůh těžkosti, nepřízeň či soužení.

Přemýšlejte. Proč by ve výše uvedeném verši psal „neochabuj“, když Bůh vychovává? To přece musí být těžké. Poslechněte si, co následuje:

Vždyť oni vskutku na krátký čas vychovávali, jak jim připadalo správné, on však k užitku, abychom dostali podíl na jeho svatosti. Každá výchova se ovšem v tu chvíli nezdá být radostná, ale krušná; potom však vydává pokojné ovoce spravedlnosti těm, kteří jsou jí vycvičeni.
(Židům 12,10-11)

Všimněte si, že je ta výchova krušná! O tom není pochyb. Bůh se nebojí používat na své děti „výchovu prutem“. Jak hloupí tedy jsme, když se rozhodneme jít za svými tužbami, které jsou proti Bohu. Zamyslete se. Můžeme zakoušet mnohem méně bolesti, pokud se vyhneme hříchu. Místo toho si jen na krátko užijeme jeho potěšení.

Ke Korintským skrze apoštola Pavla mluvil Boží Duch. Dokonce i k muži, který páchal cizoložství s ženou svého otce. Bůh k nám mluví neustále, protože doufá, že nás tak nasměruje zpátky na cestu života, abychom mohli dostat podíl na Jeho svatosti. Neexistuje jiná cesta. Buď se můžeme radovat z plnosti života a zůstat poslušní Božímu Slovu, nebo se rozhodneme jít směrem k modloslužbě. K záměrnému hříchu (duchovnímu kryptonitu), který přinese spoustu bolesti a utrpení.

Začněte jednat

Hřích je ze své podstaty klamný. Klame v tom, že přinese naplnění. Klame v tom, že nad ním budeme mít kontrolu. Oklame nás a my nechápeme, že pokud u něj zůstaneme, bude nás ovládat. Ze všeho nejhorší však je, že nás oklame a jednak nás odvede od pravé slávy, ve které máme žít, jednak nám také znemožní zakoušet pulsující vztah s Kristem.

Pokud jsme však plní vize o tom, co vše je díky Bohu v našem životě možné (moc, nadpřirozená efektivita, svoboda, důvěrnost s Bohem a další), pomůže nám to rozpoznat hřích a odhalit v něm falešný klam, kterým hřích doopravdy je.

Poproste Boha, aby vám ukázal každou oblast vašeho života, kde jste začali ztrácet vizi pro život, který pro vás chce On. Každou oblast, kde se možná hřích a kompromis začínají tvářit přitažlivě. Dovolte Bohu, aby vám pro tyto oblasti ukázal novou vizi, a zapište si, co vám ukáže.

ÚČINKY KRYPTONITU

3. ČÁST

SÍLA HŘÍCHU (1. ČÁST)

Ve Starém zákoně Bůh varoval Kaina: „A jestli nebudeš jednat správně, ve dveřích číhá hřích. Dychtí po tobě, ale ty nad ním máš vládnout“ (1. Mojžíšova 4,7). Stejný scénář platí pro každého člověka. Hřích po nás dychtí. Chce nás zotročit a ovládnout, aby se mohl projevit. Hřích je klamný, svůdný a velice mocný nepřítel.

Jak tedy nad hříchem vládnout? Odpověď je skrze poslušnost Boží vůli, Božímu Slovu a Jeho cestám. Podívejte se, co říká Bůh Kainovi těsně předtím: „Cožpak nebudeš pozdvižen, budeš-li jednat správně? A jestli nebudeš jednat správně, ve dveřích číhá hřích“. Opravdová poslušnost *zavírá dveře* touze hřešit.

Vzpomeňte na Pavlova slova věřícím (pamatujte, Pavel je člověkem, který přijal největší zjevení Boží milosti):

Což nevíte, že komu se propůjčujete jako otroci k poslušnosti, koho posloucháte, toho jste otroky: buď hřichu, který vede ke smrti, nebo poslušnosti, která vede ke spravedlnosti?
(Římanům 6,16)

Pavlova slova jsou podobná slovům, která slyšel Kain. Nicméně je zde jeden velký rozdíl. Ve Starém zákoně byl duch člověka mrtvý. Z nitra člověka nevycházela žádná životní síla. V Novém zákoně je duch člověka, který věří v Ježíše Krista, živý. Je jedno s Bohem a má v sobě Boží nadpřirozenou podstatu. Proto se můžeme rozhodnout poslechnout svého vnitřního člověka, svého ducha, nebo se můžeme rozhodnout poslechnout toho vnějšího člověka, naše tělo.

Do hry vstupuje i Boží milost. Nejenže nás zachraňuje a odpouští nám, ale také nás posiluje, abychom byli poslušní pravdě. „(přijměme milost – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) a s ní přinášejme Bohu jemu příjemnou službu s uctivostí a bázní“ (Židům 12,28). Milost nás uschopňuje k tomu, abychom poslouchali Boha.

Petr píše: „ Milost a pokoj kéž se vám rozhojní ... Jeho božská *moc (milost)* nám darovala všechno, čeho je třeba k životu a zbožnosti skrze poznání toho, který nás povolal vlastní slávou a mocí“ (2. Petrův 1,2-3). V obou těchto verších a mnoha dalších v Novém zákoně je milost popisována jako zmocňující síla. Máme novou přirozenost, kterou pohání Boží dar milosti. Toto Kain ani nikdo jiný ve Starém zákoně neměl.

Proč je tolik věřících tedy neúspěšných v ovládnutí hříchu? Je důležité pamatovat na to, že můžeme mít nějakou moc, ale pokud ji nepoužíváme, nebudeme z ní mít žádný užitek. Bůh nám každému dává schopnost se rozhodnout. A naše rozhodnutí bude respektovat. Takže když nějaký křesťan neposlouchá Boha, získá nad ním hřích převahu a vládu. Proč by to nějaký člověk dopustil? Může se to stát jedině tehdy, kdy hřích věřícího přesvědčí, že něco, po čem touží, je mnohem lepší, než poslušnost Bohu. Z toho důvodu Pavel píše:

... mocí hříchu je Zákon.
(1. Korintským 15,56)

Toto je závažný a snad i překvapivý výrok. Zákon dává hříchu moc nad člověkem. Na první pohled vás možná napadne: „Já ale nejsem pod Mojžíšovým zákonem!“ To je pravda. Je však důležité si uvědomit, že ne pokaždé, když se v Bibli používá slovo „zákon“, myslí se tím Mojžíšův zákon. Jakub mluví o „královském zákoně“ (viz Jakubův 2,8), který se týká lásky k bližnímu. Pak je tu „Boží zákon“ (viz Římanům 8,7 a Židům 8,10), jenž je zapsán v srdci věřícího. Také máme „zákon Kristův“ (viz Galatským 6,2), který naplňujeme, když neseme břemena jedni druhých. A také „zákon svobody“ (viz Jakubův 2,12), kterým budeme souzeni. Je i mnoho jiných „zákonů“. Pavel v 1. listu Korintským 15,56 nemluví o žádném ze zákonů Mojžíše.

O jakém *zákonu* tedy Pavel mluví, když říká, že dává moc hříchu nad věřícím? Dovolte mi, abych použil malou ilustraci, než ho odhalím. Uvedu typické myšlenky nebo výroky člověka, který je pod zákonem, o kterém tu mluví Pavel: „Na ten film bych se dívat neměl, protože jsou v něm sprostá slova a nahota.“ „Měl bych dávat desátky.“ „Na tu ženu naproti v místnosti bych se neměl dívat. Na tu, co má na sobě to vyzývavé oblečení.“

Jaký druh *zákona* tyto výroky popisují? Člověk, který říká podobné věci, je někdo, kdo je Božím Slovem omezován, místo aby v něm měl své zalíbení. Takový člověk pohlíží na Boží Slovo jako na něco, co jej svazuje a ubírá mu. Je to přesně protiklad slov žalmisty: „Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru“ (Žalm 40,9). Člověk, který je „pod zákonem“, *netouží horlivě činit Boží vůli* (viz Jan 7,17).

V podstatě vše shrnuje toto prohlášení: „Já bych hrozně rád ..., ale Boží Slovo mi říká něco jiného“. Ve Starém zákoně máme dokonalý příklad tohoto chování.

Prorok, který byl v rozporu s Bohem

Bileám byl prorok. Znal Boží hlas a Boží cesty mu nebyly cizí. Moábský král, který vládl také v Midjánu, se jmenoval Balák. Lidé jeho království byli vyděšení, protože se k nim přibližoval izraelský národ. Izraelité právě vydrancovali Egypt, nejmocnější národ na světě, a překročili Rudé moře. Egyptská armáda, jeho zemědělství i ekonomika byly zdevastované. Zároveň záhadně zemřeli všichni prvorození synové.

Když vyšli Izraelci z Egypta, postavili se jim na odpor Amorejci. I ty snadno porazili. Nyní tábořili na rovinách Moábu a všichni lidé, velitelé i král se děsili, když pomysleli na to, že by jim Izraelci učinili totéž, co Egyptu nebo Amorejčům.

Král Balák se doslechl o vzácném proroku jménem Bileám. Dozvěděl se, že komu on požehná, děje se jen dobro. Pokud však Bileám někoho prokleje, bude jistotně proklet. Král Balák pošle za Bileámem své velitele s obětním darem se slovy: „Nuže, prosím, pojď, prokej mi tento lid, neboť je mocnější nežli já. Snad ho potom budu moci pobít a vyhnat ze země“ (4. Mojžíšova 22,6).

Bileám poslům odpověděl:

Zůstaňte zde přes noc a odpovím vám to, co ke mně
Hospodin promluví. Moábská knížata pobyla u Bileáma.
(4. Mojžíšova 22,8)

Všimněte si, že Bileám mluví o „Hospodinu“. On nehovořil s nějakými cizími božstvy. Byl to prorok jediného pravého Boha. Jméno, které použil, když mluvil o Hospodinu, bylo Yahweh. To je Boží jméno. Pisatelé Starého zákona je nikdy nepoužili, když mluvili o falešných božstvech.

Jak často mluvíme jak o Ježíši, tak i o Bohu Otci jako o našem *Pánu*? (v anglickém jazyce je slovo *Lord* /*Pán*/ použito jak ve

Starém tak v Novém zákoně. V češtině se ve Starém zákoně používá *Hospodin*, v Novém zákoně pak *Pán*; pozn. překladatele.) V tu chvíli nemluvíme o nikom jiném, než o našem Stvořiteli, o Nejvyšším Pánu, o Tom, který za nás dal svůj život. Stejně tomu bylo i u Bileáma.

Podívejme se pozorně na to, co tu noc Bůh Bileámovi řekl. Je to zajímavé. Ani neočekával, že bude Bileám Jeho vůli hledat.

Bůh přišel k Bileámovi a zeptal se ho:
Kdo jsou ti muži u tebe?
(4. Mojžíšova 22,9)

V podstatě Bůh Bileámovi řekl: „Kdo jsou tito muži vůči mně? Nemají se mnou žádnou smlouvu! To se mě opravdu budeš ptát, zda máš jít a proklít Můj vlastní lid? Za toto se musíš modlit? Copak to není jasné?“

Jsou věci, za které se nemusíme modlit! Boží vůli už známe z toho, co nám zjevil ve své zapsané smlouvě. Nemusíte se modlit, zda se máte scházet s jinými křesťany nebo ne. Bůh už dávno řekl: „Nezanedbávejte společná shromáždění“ (Židům 10,25).

Nemusíte se modlit za to, zda máte dát dary těm, co vám slouží. Bible přece říká: „Tak i Pán nařídil, aby ti, kteří evangelium zvěstují, z evangelia žili“ (1. Korintským 9,14).

Nemusíte se ptát, jestli můžeme vést homosexuální vztahy nebo jestli je schvalovat. Bůh už to dal jasně najevo:

Což nevíte, že nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království? Nemylte se! Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, rozkošníci ani lidé praktikující homosexualitu, zloději ani chamtivci, opilci, utrhači ani lupiči nebudou dědici Božího království.
(1. Korintským 6,9-10)

Nemusíte se Boha ptát, zda můžete podvádět na daních. To je krádež. Nemusíte se ptát, zda máte bydlet se svým partnerem ještě před svatbou a spát spolu. To je sexuální hřích. Nebo zda začít vztah s ženou jiného muže. To je cizoložství. A mohl bych pokračovat dál. V Novém zákoně máme mnoho přikázání, která nám jasně ukazují Boží vůli.

V podstatě tedy Bůh řekl: „Ok, Bileáme. Protože ti to tedy nedošlo, nebo spíš jsi to nechťel pochopit, dám ti svou vůli tedy jasně najevo ...“ „Nechod's nimi a neproklínej tento lid, protože je požehnaný“ (4. Mojžíšova 22,12).

Zde není potřeba nic vysvětlovat.

Všimněte si jeho reakce na Boží příkaz:

Ráno Bileám vstal a řekl Balákovým knížatům: Jděte do své země, protože Hospodin mi nechce dovolit jít s vámi.
(4. Mojžíšova 22,13)

Většina lidí by Bileámovi zatleskala. Ocenili bychom jeho poslušnost a řekli: „To je ale zbožný bratr!“ V jeho výroku je však něco, co nás přivádí k opačnému závěru. Všimněte si, že říká ráno: „Hospodin mi *nechce* dovolit ...“ Neřekl jim: „Hospodin mi jasně řekl, co chce, proto s vámi nepůjdu.“ On použil slovo *nechce* dovolit (*zakázal* mi jít – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele).

Zamysleme se nad příkladem. Skupinka středoškoláků se rozhodne jít nakupovat a pak jít do kina. Amy se zeptala svých rodičů, zda může jít také. Odpověděli jí na to: „Amy, chceme večer strávit společně s rodinou a byli bychom rádi, kdybys zůstala s námi.“

Její přítel se pro ni zastaví, aby ji vyzvedli. Když otevře dveře, zeptají se: „Jsi připravená?“

Amy zamračeně odpoví: „Nemůžu jít“. Jinými slovy: „Chci jít s vámi, ale musím zůstat doma, protože budeme společně s rodinou.“ Přání jejích rodičů jí brání v tom, co by skutečně chtěla udělat. Slova jejích rodičů jsou pro ni *zákonem*. Přesně to vyjádřil i Bileám.

Něco víc

A tak se starší Moábu vrátili ke králi a předali mu Bileámovu odpověď. Král však nebyl spokojen a nechtěl se s odmítnutím spokojit. A tak poslal za Bileámem větší skupinu úctyhodných starších a větší dar za Bileámovu námahu. Doslova prohlásil: „Nezdráhej se, prosím, přijít ke mně! Převelice tě poctím a všechno, co mi řekneš, udělám. Pojď, prosím, proklej mi tento lid“ (4. Mojžíšova 22,16-17).

Pokud vám řekne váš soused: „Dám ti všechno, co mám“, tak to asi nebude mnoho. Pokud vám tuto nabídku učiní král celého národu, pak je to hodně.

V době, kdy jsem byl na střední škole, účinkoval jeden velmi známý komik, který se jmenoval Flip Wilson. Jeho oblíbená věta byla: „K tomu mě donutil ďábel.“

Bylo to legrační a lidé to často opakovali. Jeho slova ale nejsou pravdivá. Ďábel nemůže věřícího k ničemu donutit. Zcela jasně můžeme číst, že „Každý, kdo je pokoušen, je strháván a váben svou vlastní žádostivostí“ (Jakubův 1,14). Klíčové slovo je *váben*. To je tak všechno, co může ďábel věřícímu učinit. Člověka však nelze vábit něčím, po čem netouží. Kdybyste přede mne položili dávku kokainu, řekl bych vám: „Dejte to ode mě pryč.“ Nemohli byste mě tím vábit, protože absolutně netoužím po nelegálních drogách.

Ďábel je však jasný a není loudavý. Poslal své demony, aby studovali váš život. A nejen váš život, ale také život vašeho otce a matky a jejich rodičů. On ví, jaké slabosti máte v rodině, co se týká žádostí.

Prostudoval také život Bileáma a věděl, že má tento prorok nezdravé touhy po bohatství, odměně a postavení. Jsem přesvědčen, že proto ďábel navedl bezbožného krále Baláka, aby nabídl lukrativnější dar. Ale pozor. Bileáмова odpověď na větší dar byla velice rázná:

I kdyby mi dal Balák všechno stříbro a zlato, které je v jeho domě, nemohl bych *přestoupit* příkaz Hospodina, svého Boha, a udělat cokoli malého či velkého.

(4. Mojžíšova 22,18)

Opět bychom Bileámovi zatleskali za jeho smělost, se kterou odmítl neuposlechnout Boží Slovo, přestože mu byl nabídnut mnohem větší dar. Můžeme si ale všimnout klíčových slov, která naznačují prorokovu svázanost. Říká: „nemohl bych“, místo aby řekl: „nechci“. Nic se nezměnilo. Stále jej omezovalo Boží Slovo, které mu bylo zákonem. Jeho další výrok to potvrzuje:

Nicméně pobuďte tu i vy přes noc, abych se dozvěděl, co dalšího ke mně Hospodin promluví.

(verš 19)

Cože? Copak si to Bůh rozmyslí kvůli většímu daru? Copak by někdo opravdu mohl uvěřit, že mu Bůh poprvé řekl, aby odmítl, protože věděl, že král Bileámovi pošle s další výpravou větší dar? To je přece směšné! Bůh tohle nedělal, aby z celé situace vytěžil něco víc! Jestliže tedy nebylo potřeba, aby se Bileám modlil poprvé, o co miň nyní! A Bůh už svou vůli dal najevo té první výpravě posluš: „Nechod' s nimi.“

I tak se Bileám rozhodl tu noc modlit. Poslechněte si však Boží odpověď:

Když tě přišli tito muži zavolat, vstaň a jdi s nimi. Avšak uděláš pouze to, co ti povím.

(4. Mojžíšova 22,20)

Tak počkat! Nyní Bůh říká: „Jdi s nimi.“ Přečetli jsme to správně? O co tu jde? Překvapení! Všechno je jinak! Bileám má nyní slovo Hospodinovo, které mu říká, aby šel se staršími a veliteli Moábu. A tak udělá přesně to, co mu Bůh řekl. Osedlá si osla a odchází s nimi. Je poslušný Božímu příkazu. Podívejte se, co se stane dál:

Bůh vzplanul hněvem, že Bileám šel.
(4. Mojžíšova 22,22)

Cože? Copak je Bůh schizofrenik? Bileám udělal přesně to, co mu řekl, a přesto se rozhněval, protože to udělal. Jak se to dá vysvětlit?

V Bibli najdeme logickou odpověď. Je to docela velké zjevení. Vše se soustředí kolem toho, že hřích získává svou sílu ze zákona. Na to, proč je tomu tak, se podíváme v další kapitole.

Začněte jednat

Mnoho věřících potřebuje slyšet poselství naděje: Je možné být naprosto svobodní od moci hříchu.

Ano, čtete správně. Je možné, aby se křesťan povznesl nad hřích. Ježíš nezemřel jen kvůli tomu, aby nám zajistil lístek do nebe. Když zemřel, vysvobodil vás od moci hříchu a smrti. Hřích už nemá nad vámi žádnou moc. Místo toho vy máte moc nad hříchem.

Je to možné jedině skrze Boží milost, Jeho božskou moc dosáhnout něčeho, co je z naší lidské síly nemožné. K milosti máme svobodný přístup a můžeme tuto moc vlastnit. Nemáme z ní však žádné užítky, pokud ji nepoužíváme. Nejčastějším způsobem, proč ji nepoužíváme, je to, že jako věřící vůbec netušíme, že ji máme.

Posilněte se dnes vůči hříchu rozjímáním nad verši, které zjevují, že opravdu máte moc nad hříchem. Rozjímejte o této pravdě tak dlouho, dokud se pro vás nestane skutečností. Ptejte se

na to Boha. Učiňte pokání ze všeho, kdy jste dali hříchu moc nad vaším životem, a děkujte Mu za to, že vás z toho dnes osvobodil. Odpusťte si minulé selhání a poproste Boha, aby vám ukázal, jak vidí vaši budoucnost On. Zapište si, co vám ukáže nebo co vám řekne.

SÍLA HŘÍCHU (2. ČÁST)

Pojďme pokračovat s prorokem Bileámem tam, kde jsme v minulé kapitole přestali. Poté, co přijal pokyn, aby nechodil s první skupinou vyslanců z Moábu a Midjánu, jde Bileám podruhé za Hospodinem, když přišla úctyhodnější a větší skupina vyslanců. Doufá, že uslyší jinou odpověď.

Už jste se někdy v podobné situaci ocitli? Stalo se vám, že jste v srdci věděli, co Bůh říká, a přesto jste se modlili a doufali, že svou odpověď změní? Možná jste nevhodnou touhu zakryli slovy: „Budu se za to modlit“ či „Budu se za to ještě jednou modlit“.

Nevím, jak vy. Mně se to stalo. Podělím se o to později v této kapitole. Mám v této oblasti pár smutných zkušeností.

Bileám dychtil po daru i poctě tohoto mocného krále, ale neodvažoval se překročit vnější „omezení“ Božího příkazu. Byl dost chytrý a věděl, že by nemohl být požehnaný, kdyby se rozhodl neposlechnout. Někdy stačí dostatek poznání, aby se otevřely dveře pro ještě větší klam.

Asi si tedy dovedete představit, jak byl Bileám překvapený, když náhle uslyšel, jak Bůh říká: „Vstaň a jdi s nimi.“ Bileáma možná napadlo: „Ty jo! Ještě že jsem se modlil po druhé!“

A tak druhý den ráno vstal a udělal přesně to, co mu Bůh řekl. K velkému úžasu však čteme: „Bůh vzplanul hněvem, že Bileám šel“ (4. Mojžíšova 22,22).

Cože? Copak je Bůh schizofrenik? To je samozřejmě rétorická otázka, protože víme, že tomu tak není! *V žádném případě!* Proč tedy Bůh vzplanul hněvem? Bileám udělal přesně to, co mu řekl. Šel. Pak se na něj Bůh rozhněval za to, že to udělal. O co tu jde?

Je zde zjevena pravda, o které mnozí nevědí a nerozumí jí. Mně to trvalo mnoho let utrpení, než jsem ji odhalil.

Pokud po něčem opravdu toužíme (dychtíme) a Bůh už nám svou vůli k této záležitosti řekl (ať skrze své Slovo nebo v modlitbě), ale my po tom přesto stále dychtíme, častokrát nám to Bůh dá, i když ví, že to pro nás není nejlepší a že za to nakonec budeme souzeni.

Možná vás tento výrok šokuje, ale je to pravda. Dokážu vám to biblickými příklady.

Naplněné žádosti

Izrael chtěl krále. Vedoucí přistoupili k Samuelovi a přednesli mu svou žádost. Řekli: „Ustanov nyní nad námi krále, aby nás soudil, jako tomu je u všech národů“ (1. Samuelova 8,5).

Samuel se na jejich žádost ptal Hospodina a ten dal vedoucím skrze proroka odpověď. Bylo to varování, proč pro ně nebude dobré mít krále. Varoval je, že si bude král brát jejich syny, aby vybuodoval armádu. Také jim vezme syny, aby obdělávali jeho pole, sklízeli jeho úrodu a vyráběli mu zbraně a vybavení. Bude si brát i jejich dcery a přinutí je ke službě v kuchyni, budou mu uklízet, vyrábět parfémy a pracovat v jiných zaměstnáních. U toho to neskončí. Král si také zabere jejich nejlepší pole, vinice, olivové háje, nejlepší kusy dobytka a ovcí, a to vše dá svým důstojníkům. Pak Bůh řekl, že budou škemrat, aby je zbavil krále, po kterém toužili, ale že je už nevyslyší.

Dále se dočítáme: „Lid však nechtěl uposlechnout Samuela a řekl: Ne! Ať je nad námi král! I my budeme jako všechny národy. Náš král nás bude soudit, bude před námi vycházet a bojovat naše boje“ (1. Samuelova 8,19-20).

A tak Samuel Hospodinu přednesl, po čem lid tak horlivě toužil. Bůh Samuelovi odpovídá v rozporu se svou vůlí, ale přesto říká: „Uposlechni je a ustanov nad nimi krále“ (verš 22). Bůh jim dal, po čem dychtili, i když to nebylo to nejlepší. Měli nyní svého monarchu a on i králové, kteří přišli po něm, činili přesně to, před čím je Samuel varoval.

Máme i jiný příklad. Izrael vyšel z Egypta a Bůh je krmil nebeským pokrmem. Pojmenovali ho mana – chléb z nebe. Jinde v Bibli se o něm mluví jako o „andělském pokrmu“ (viz Žalm 78,25). Ten byl tak výživný, že později snědl Eliáš pouze dva koláčky many a běžel bez přestání čtyřicet dní. Takovou mu dal sílu. Někdy bych si takové jídlo moc přál!

Izraeli se však přejedl a chtěli maso. A tak přednesli svou žádost. Žalmista píše: „Žádali a přivedl jim křepelky“ (Žalm 105,40). Bůh na jejich žádosti odpovídal úžasným způsobem.

Nechal na nebi vát východnímu větru, *svou mocí* přivedl
i vítr jižní. Seslal na ně masa jako prachu a okřídleného
ptactva jako mořského písku. Nechal je padat do jejich
tábora, kolem jejich příbytků.
(Žalm 78,26-28)

Nejenže naplnil jejich žádost, ale učinil to zázračně! Svou mocí přivedl statisíce ptáků přímo do jejich tábora. Izraelité je nemuseli lovit. Nepotřebovali psy, zbraně ani klece či jiný nástroj, aby je nachytali. Křepelky jen tak přilétávaly do tábora a lidé je jen ve vzduchu a ze země sbírali. Kdyby se to stalo dnes, byla by to hlavní zpráva dne a sociální sítě by nepsaly o ničem jiném. Naprostá senzace. Bůh to učinil nadpřirozeně, ale podívejte se, co píše žalmista:

Jedli až do přesycení; dal jim, *po čem toužili*. Ještě si svou touhu nezošklivili, ještě měli potravu v ústech, když na ně dolehl Boží hněv. Pobil jejich vypasené, izraelské mládence srazil.

(Žalm 78,29-31)

Bůh, ne falešné božstvo nebo démon, jim dal, po čem toužili. A učinil to nadpřirozeně. Než ale přestali jíst, dopadl na ně Jeho soud!

Musíme mít na mysli, že se Bůh rozhodl ještě předtím, než stvořil člověka, že mu dá svobodu rozhodnout se. A to i přestože věděl, že si potenciálně vybereme to, co bude nakonec proti Jeho vlastní touze a nám přinese záhubu.

Co například marnotratný syn? Požádal o své dědictví a jeho otec věděl, že ještě není vyzrálý na to, aby je dobře spravoval. Přesto, protože po něm jeho syn tak toužil, vše spočítal a předal mu jeho díl. Výsledkem bylo, že syn skončil na mizině v prasečím chlívě.

V Bibli je ještě mnoho dalších příkladů, ale myslím, že už tuto pravdu chápete. *Nacházíme se v nezáviděníhodné a zkázonosné situaci, když horlivě žádáme o něco, co není Boží vůle.*

Moudrá oslice

Pojďme se nyní vrátit k příběhu o Bileámovi.

Je na cestě do Moábu, aby se setkal s králem. Doprovázejí jej královi vyslanci, Bůh se však na něj hněvá. Najednou se proti Bileámovi postaví anděl. Prosím, mějte na mysli, že andělé nejsou ta malá, baculatá miminka s lukem a šípem v ruce. Jsou to ohromné bytosti s velkou silou. Myslím si, že tenhle mohl mít tak dva a půl až tři metry.

Anděl se postavil na silnici před Bileáma a vytasil svůj meč. Bůh zázračně otevřel oči oslice. Jakmile uviděla tuto ohromnou bytost s vytasenou zbraní a připravenou udeřit, seskočila ze silnice do polí, aby se jí vyhnula. Bileám svou oslici naštvaně udeřil a navedl ji zpět na silnici.

Pak se anděl přesunul na místo, kde byla po obou stranách silnice hradba. Oslice opět uviděla anděla a snažila se před ním uhnout, jak jen to šlo, takže rozdrtila Bileámovi nohu mezi svým tělem a hradbou. Ten se na ni ještě více rozhněval a opět ji zbil.

Pak se anděl postavil na místo, kde byl průchod tak úzký, že nebylo kam uhnout. Tentokrát, když oslice uviděla vytasený meč anděla, lehla si na zem. Bileám byl už opravdu rozzuřený a opět ji uhodil.

Bůh otevřel oslici ústa, a tak promluvila: „Co jsem ti udělala, že jsi mě takto třikrát bil?“ (4. Mojžíšova 22,28).

Bileám si s oslicí vyměnili pár vět, až Bůh nakonec otevřel oči i Bileámovi a ten spatřil anděla. Okamžitě si lehl na tvář na zem.

Až do této doby jsem o andělu mluvil jako o jedné z andělských bytostí, které slouží Bohu. Nicméně je zřejmé, že překladatelé Bible NKJV věří stejně jako já tomu, že to byl sám Hospodin. Rozhodnutí nechám na vás. Nemám v úmyslu vás nějak přesvědčovat.

Anděl konfrontoval Bileáma slovy: „Hle, já jsem vyšel jako tvůj protivník, neboť tato cesta je přede mnou pochybená. Oslice mě uviděla a takto třikrát přede mnou uhnula. Kdyby přede mnou neuhnula, ano, tebe bych teď zabil, a ji bych nechal naživu“ (4. Mojžíšova 22,32-33).

Oslice Bileámovi zachránila život! Kdyby se Hospodinu nevyhnula, byl by teď Bileám mrtev! Asi byste si mysleli, že v tuto

chvíli řekne Bileám vyslancům Moábu: „Chlapi. Končím. Vyřídíte králi, aby si své peníze nechal.“ Neřekl to však. Místo toho vyznal Hospodinu:

„Zhřešil jsem, neboť jsem nevěděl, že ty stojíš proti mně na cestě. Nyní, jestliže je to zlé ve tvých očích, vrátím se.“
(4. Mojžíšova 22,34)

Bileám uznal svůj hřích, přesto koutky svých úst pronesl: „jestliže je to zlé ve tvých očích“.

To myslíš, Bileáme, vážně? Co se ještě musí stát? Dokonce i když se proti němu postavil samotný Hospodin a takto dramatickým způsobem, pořád se snažil získat, po čem toužil. Tak dychtil po penězích a poctě, jež mu král nabízel, že byl lhostejný vůči Božímu kárání. Jeho modloslužba ho naprosto zaslepila. Nechápal Boží srdce.

Přesně to se stane, když naše žádostivost převýší poslušnost vůči Bohu. Když máme pocit, že nás to, co přikazuje, omezuje a svazuje. Hřích roste a sílí skrze klam. To, co je zjevně v rozporu s Bohem, už není až tak zřejmé. Poslušní to vidí jasně, ale kvůli pevnému sevření modloslužby se i oni dál snaží získat Boží schválení toho, po čem tak silně touží.

Má vlastní selhání

Když jsem měl něco přes třicet let, ukázal Bůh zcela jasně mně i Lise, že uzavření dohody s jistým velice známým nakladatelem není Jeho vůle. Odmítl jsem, když mě nakladatelství oslovilo poprvé, ale ne způsobem podobným tomu, jak reagoval Bileám na první setkání s moábskými knížaty.

Nakladatel mě neustále každý den kontaktoval. Říkal, že je mé poselství důležité pro tělo Kristovo, a přesvědčoval mě, že i jiní, relativně neznámí autoři, kteří vydávali u jeho nakladatelství, jsou

nyní velice slavní. Polkl jsem jeho návnadu i s háčkem. V tu dobu jsem napsal dvě knihy, které jsem si sám vydal a dostaly se jen k malému množství čtenářů. Toužil jsem po vlivu tohoto vydavatele, který zasahoval celý náš národ. Bůh také chtěl, aby se mé poselství rozšířilo, ale nebyl to podle Něj ten správný čas a už vůbec ne ten správný nakladatel. Kromě toho jsem měl špatný motiv. Chtěl jsem být známý, což je v *podstatě pýcha života*, usilování o status a reputaci.

Má touha vydávat s tímto známým vydavatelem tak zesílila, že jsem ignoroval jasné Boží vedení, radu mé manželky i ostatní znaky, jež ukazovaly, že je to špatně. Vnitřní varování Ducha Svatého utichla a nahradil je klam a ještě silnější touha.

Vydavatel žil v jiném státě Spojených států. Rozhodli jsme se, že za ním poletí Lisa a podepíše za mě všechny potřebné smlouvy, protože můj časový program to nedovoloval. Ráno, když měla odlétat, pozvracel jeden z našich čtyř synů celý koberec z přízemí až do prvního patra. Když jsme to uklízeli, rozzlobeně pronesla: „Johne, copak nevidíš, že Bůh nechce, abychom to udělali?“

Směle jsem jí odpověděl: „Ne, toto je nepřítel, který se nás snaží odradit a zastavit.“ Kdyby tohle bylo to jediné, co bylo špatné, asi bych býval měl pravdu. Stalo se toho však tolik, že to bylo nepřirozené a zvláštní. A já to přesto nechápal. Byl jsem oklamáný silou svého hříchu.

Ten den Lisa odlétla a podepsala smlouvu. Na další tři měsíce v mém životě zavládl chaos. Ztratil jsem pokoj a začaly boje a sváry. Onemocněl jsem několika různými virózami, střídaly se u mě různá nachlazení a další fyzické problémy po celé tři měsíce v kuse. Jednání s vydavatelem bylo příšerné. Nedokázali jsme se shodnout vůbec na ničem. Naše služba přišla o tisíce dolarů.

V jednom ohledu jsem se od Bileáma lišil. Nakonec jsem prohlédl a uviděl, jak mě má silná touha oslepila vůči Boží vůli. Procházel jsem soudem (výchovou) od Boha. Vzpomeňte na Pavlova slova: „Proto jsou mezi vámi mnozí slabí a neduživí a mnozí usínají. Kdybychom rozsuzovali sami sebe, nebyli bychom souzeni. Když jsme však souzeni od Pána, jsme vychováváni, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem“ (1. Korintským 11,30-32). Potřeboval jsem mnoho zbytečného utrpení, abych nakonec spatřil modlu, kterou jsem si vystavěl. Činil jsem pokání ze svéhlavosti a vše se úplně obrátilo téměř okamžitě. Krátce nato nás vydavatel kontaktoval a oznámil, že chce náš pracovní vztah ukončit.

Asi o rok později jsem dostal nabídku jiné, velice známé nakladatelské společnosti na vydání jiného poselství o svobodě od urážky. Bůh ke mně promluvil a řekl mi: „Ten předchozí nakladatel, to byl tvůj vlastní nápad. Tento je ode Mne.“ Také se změnil můj motiv díky výchově, které se mi dostalo před rokem. Nyní jsem horlivě poslouchal Boha a toužil po tom, aby byli lidé opravdu svobodní. Bůh toužil po tomto poselství a dosud se vydalo téměř dva milióny výtisků knihy *Satanova návnada*.

Moc rád bych řekl, že jsem se poučil a podobnou hloupost už nikdy neudělal. Nicméně jsem těsně poté, co mi bylo čtyřicet let, opět ignoroval jasně zjevenou Boží vůli i radu mé manželky a silné varování mého týmu. Tentokrát byl podvod ještě silnější a výchova těžkostmi, soužením, bolestí a trápením byla mnohem větší a trvala téměř osmnáct měsíců. Nakonec jsem si opět uvědomil, jakou modlu jsem si vytvořil, a činil jsem pokání. Neobešlo se to však bez mnohého trápení a velkého zármutku.

Jsem si jistý, že kdyby se Bileám chopil toho, co bylo na Božím srdci, dopadl by nakonec mnohem, mnohem lépe. Nicméně se nikdy úplně neodvrátil od své modloslužby, takže zemřel Božím soudem (viz Jozue 13,22).

Milovaní, nechci, abyste na to přišli tak těžkým způsobem, jako já. Mám naději, že se díky tomuto poselství vyhnete bolesti a trápení, které jsem prožíval já. Nebylo nutné.

Začněte jednat

Pokud své touhy nepoddáme Bohu, odvedou nás od Něj pryč. Je možné, že nás jim Bůh dokonce vydá napospas. Mnohokrát v Bibli vidíme, že dal Bůh svou vůli jasně najevo, a lidé přesto toužili po něčem, co bylo proti ní. Dal jim to tedy, i když to pro ně znamenalo soužení.

Bůh to udělá i pro nás. Dá nám naše touhy a žádosti, i když stojí proti těm Jeho, ale nepovede to k požehnání, které chceme. Povede to k výchově, jež bude bolestivá a nepříjemná.

Nemusíme ji však zakusit. Můžeme raději důvěřovat Bohu, že pro nás chce dobro. Mnohokrát už připravil cestu, aby nám dal právě ty věci, po kterých toužíme, ale správným způsobem. Budeme-li Jej následovat, povede nás po cestě požehnání. Toužebný konec se dostaví v Jeho načasování. Svěřte své cesty dnes Hospodinu. Pozvěte Ho, aby vás vedl podle Svých tužeb a ne podle vašich vlastních. Zeptejte se Ho, jaké kroky můžete učinit už dnes, abyste Mu byli blíží. Zapište si to a pak to číňte.

「SVEDENÝ」

Abychom zůstali zaměřeni, zopakujme si stručně, co je podstata modloslužby. K modloslužbě dochází, když lidstvo, ať už věřící nebo nevěřící, odloží stranou, co jim Bůh jasně zjevuje, aby uspokojilo touhy a žádosti, jež jsou v rozporu s těmi Jeho. Z toho důvodu říká Pavel:

Neboť toto vězte a znejte, že žádný smilník ani nečistý ani lakomec - to jest modloslužebník - nemá dědictví v království Kristově a Božím. Ať vás nikdo nesvádí prázdňými slovy, neboť pro tyto věci přichází Boží hněv na syny neposlušnosti. Nemějte s nimi tedy nic společného. (Efezským 5,5-7)

Boží hněv přichází na nevěřící. Bůh ale vychovává i věřícího, který je zapojen do modlářství (žádostivosti), aby jej získal zpět pro sebe. Jestliže však tento věřící svéhlavě a tvrdohlavě pokračuje v neposlušnosti jako Bileám, mohou být důsledky velmi závažné a může to skončit smrtí. Pavel varuje věřící: „ Jestliže žijete podle těla, je vám souzeno zemřít“ (Římanům 8,13). Apoštol Jakub nás také varuje: „Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt. Nemylte se, moji milovaní bratři“ (Jakubův 1,15-16).

Na modloslužbu je potřeba dívat se jako na pomalu působící jed. Je to duchovní kryptonit. Nemůžeme si dovolit zahrávat si s ní. Modlářství je skryté, ale velmi mocné. Jeho moc jsme zahlédli,

když jsme se bavili o Bileámovi. Podívejme se však ještě kousek dál. Pozorně si přečtíme Boží varování vůdcům Izraele:

I stalo se ke mně Hospodinovo slovo: Lidský synu, tito muži vnesli své bůžky do svého srdce a položili před sebe pohoršení své zvrácenosti. Cožpak jim opravdu dovolím se dotazovat?

(Ezechiel 14,2-3)

Zase jasně vidíme, že není modlářství omezeno jen na stavění soch, oltářů či chrámů. Bůh nenechává nikoho na pochybách a zcela jasně říká, že „vnesli své bůžky do svého srdce“. To nejsou postavy v hájích, centrech měst nebo chrámech. Ne. Byly to modly vystavěné v jejich srdci. Byly to žádosti a touhy, jež jsou v rozporu s Boží vůlí. Bůh pokračuje:

Proto s nimi promluv. Řekneš jim: Toto praví Panovník Hospodin: Každému muži z domu izraelského, který vnese své bůžky do svého srdce, položí před sebe pohoršení své zvrácenosti a přijde k prorokovi - každému takovému, kdo přijde, odpovím já Hospodin podle množství jeho bůžků.

(Ezechiel 14,4)

Když je člověk zapleten do modloslužby (táhne k opačným žádostem) a přijde před služebníka s žádostí o nasměrování, radu či nějaké biblické vyučování, získá možná odpověď, ale nebude to odpověď podle Boží vůle. Bude to odpověď podobná té, kterou získal Bileám. Překlad The New American Standard Bible tento verš z Ezechiela uvádí takto: „Já, Hospodin, mu odpovím s ohledem na množství jeho model.“

Nyní si poslechněme varování pro služebníka, který se vyhýbá konfrontaci modlářství nějakého člověka, ale raději s ním jedná, jakoby vše bylo v pořádku (proroci a kněží byli ve Starém zákoně služebníci; od této chvíle budu používat termín, který používáme ve službě i my dnes):

A když se ten prorok dá svést a promluví slovo /a tím se stane součástí hříchu (modlářství) tázajícího se/, přesvědčím se, aby byl ve své odpovědi oklamán.
(Ezechiel 14,9 AMPC)

V modlitbě jsem často plakal a zakoušel ohromný smutek, když jsem přemýšlel o mnohém učení, jež se nese dnešní moderní církví, obzvláště na západě. Volal jsem a chtěl jsem vědět, proč se káže a vyučuje poselství tak slabého evangelia. Duch Svatý mi dal odpověď, když mě vedl do 13. a 14. kapitoly Ezechiela. Tyto kapitoly ukazují, co stojí za rozmělněným učením, jež zanedbává konfrontaci praktikovaného hříchu. Je to modloslužba. Když služebník předkládá neúplné evangelium, protože nechce ztratit lidi či slávu, nejde o nic jiného než o maskovanou žádostivost. Z toho důvodu volal Jeremjáš v době, kdy bylo falešné uctívání na vrcholu:

Protože všichni od nejmenšího do největšího pro sebe hrabou nekalý zisk (jsou vydáni žádostivosti – dosl. překlad z angl. jazyka NKJV; pozn. překladatele), od proroka až po kněze všichni překrucují slova a vymýšlejí si svou pravdu.
(Jeremjáš 6,13, The Message – druhá věta)

Hlubokou práci zjevné duchovní slabosti, kryptonitu, jsem začal spatřovat u většiny dnešní církve. Viděl jsem nespokojenost mnohých takzvaných věřících. Ze srdce ve stavu nespokojenosti pak povstávají touhy po tom, čeho se „v životě nedostává“ (většinou to nejsou skutečné potřeby, ale jde jen o pouhé chtíce a žádosti).

Svedení vedoucí, již jsou také polapeni chtivými tužbami, vyhlásují verše z Bible, které zdánlivě přehlíží hříšný život věřících a schvalují ho. Zároveň se hbitě vyhýbají každému verši, který by bezbožné chování konfrontoval. Takové modlářství pak otevře mysl jak služebníka, tak věřícího, aby přijal poselství či radu, které přímo vyživují tyto choutky a žádosti a posilují jejich touhy a modly.

V Novém zákoně prorokuje Pavel, podobně jako Jeremjáš či Ezechiel, o budoucnosti:

Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, nýbrž si *podle vlastních žádostí* budou shromažďovat učitele, aby jim říkali, co je jim příjemné.

(2. Timoteovi 4,3)

Vítejte v té době! Jediné, co posluchači musí udělat, aby slyšeli, co chtějí, je najít si „služebníka“, který je také plný vlastních žádostí.

Zbožný vedoucí, který má bázeň před Hospodinem, se však na druhou stranu neodvrátí od žádného Božího úsudku z Jeho Slova. Písmo je jako celek propojené, nejsou to jen vybrané pasáže. Takový vedoucí se nebojí napravit a konfrontovat, ale také povzbudit.

Služebníci, o kterých mluví Pavel, se budou obávat o svou pověst, o svůj vzhled, růst a své vystupování. Nechají se přesvědčit správným výsledkem nebo odměnou, a proto budou mluvit a vyučovat podle žádostí posluchačů, místo aby věrně vyhlašovali Boží Slovo, ať vhod či nevhod.

Jen jediný služebník vyhlašoval pravdu

Jošafat, judský král, se spojil s Achabem, izraelským králem. Došlo k tomu díky sňatku jejich dětí. Pro Jošafata to nebyl dobrý tah, protože měl bázeň před Hospodinem, kdežto Achab byl modlář. Po nějaké době šel Jošafat do Samaří navštívit izraelského krále.

Achab poslal Jošafatovi poselství, ve kterém ho žádal, aby se připojil k Izraeli a společně zaútočili na Sýrii. Jošafat odpověděl: „No samozřejmě! Vždyť jsme bratři! Mé jednotky jsou připraveny poslouchat i tebe. Samozřejmě se k tobě v bitvě přidáme.“ Pak ale Jošafat dodal: „Nejdřív ale zjistím, co na to říká Hospodin.“ (viz 2. Paralipomenon 18)

Tak shromáždil král Achab čtyři sta nejlepších služebníků a kněží Izraele. *Nebyli* to kněží Bála, Ašteroty či nějakého jiného falešného boha, ale služebníci Hospodina (mluvili jménem Boha *Yahweh*). Achab se jich zeptal, zda mají vytáhnout do boje.

Všichni jednohlasně řekli: „Ano, vytáhněte! Bůh vám dá vítězství“ (viz 2. Paralipomenon 18,5). Tito vůdcové byli vychováni mluvit jen pozitivní a povzbudivá poselství, obzvláště když šlo o něco důležitého. I když to byli služebníci *Yahweho*, vydali se žádostivosti – byli to modláři.

Tito služebníci byli nejváženějšími v celém Izraeli a jejich poselství vždy dělala dojem. Jošafat se s jejich radou však nespokojil. Díky Boží bázni bylo jeho rozeznávání nedotčeno. Zeptal se: „To už tady není žádný Hospodinův prorok, abychom se dotázali skrze něj?“ (verš 6) Věděl, že ti, co promlouvají, jsou proroci *Yahweho*, ale něco mu nesešlo.

Achab odpověděl: „Ještě je tu jeden muž, skrze něhož je možno se dotázat Hospodina, ale já ho nenávidím, protože mi neprorokuje dobro, nýbrž po celou dobu zlo. Je to Míkajáš, syn Jimlův.“ (verš 7) Modláři nebo společenství věřících, kteří si již zvykli na lichocení, připadá často skutečný služebník evangelia negativní a odrazující.

Míkajáš byl jiný než ti ostatní, protože netoužil po davu následovníků ani po ničem jiném od Achaba. Báł se Hospodina víc než člověka a toužil po Božím uznání víc než po úspěchu. Věděl, že jeho zdrojem je *Yahweh*, a chtěl se raději líbit Jemu, než aby se líbil králi za cenu toho, že bude ovlivněn účinky kryptonitu. Proto byl čistý a prostý veškerého klamu, ve kterém byli zahaleni ostatní služebníci.

Achab tedy poslal pro Míkajáše. Zatímco čekali na skutečného Božího muže, ostatní služebníci králům dále prorokovali. Jeden z nich, Hebrejec jménem Sidkijáš z kmene Benjaminova, si vyrobil

železné rohy a řekl: „Toto praví Hospodin: Těmito rohy budeš trkat Aramejce, dokud s nimi neskončuješ“ (verš 10).

A pak všichni jednomyslně radili králi: „Vytáhni proti Rámot-gileádu a uspěješ. Hospodin (Yahweh) jej vydá do královny ruky“ (verš 11). V množství rádců je jistě bezpečí, nebo snad ne? Opravdu povzbudivé bylo, že všechna jejich poselství souhlasila a navzájem se potvrzovala. To přece byla jistota a bezpečí! Ano, potvrzovala žádost, jež byla v Achabově srdci. Mluvila přímo k jeho touze po zisku. To je modlářství!

Zatímco všichni tito služebníci jednohlasně radili králům, našel posel Míkajáše a řekl mu: „Hle, proroci mluví jednomyslně dobro pro krále. Ať jsou tvoje slova jako řeč jednoho z nich. Mluv dobro“ (2. Paralipomenon 18,12).

Slyšel jsem něco podobného, když jsem byl pozván do některých velmi známých sborů. „Johne, povzbuď lidi. Kaž pozitivní poselství. Vybuduj je a přines potěšení. Ukončíme službu písní plnou nadšení, takže své poselství můžeš ukončit velmi pozitivně. Chceme přece, aby lidé odešli domů a měli dobrý pocit.“ Jako kdyby si pouhý posel mohl pohrávat s poselstvím, které vyřkl samotný Král! Když si zahráváme a překrucujeme, nejsme už vyslanci, kteří promlouvají jako Boží ústa. Jsme pouze lidé, kteří používají pozitivní slova, která sesbírali různě po Novém zákoně, a přináší to, po čem dav touží.

Míkajášova odpověď byla stručná, ale žádnými lichotkami se koupit nedal. „Jakože živ je Hospodin, to, co můj Bůh promluví, to budu mluvit.“ (verš 13)

Otče, prosím, pošli nám vedoucí, kteří budou také takoví i v naší době!

Když přišel Míkajáš před Achaba, zeptal se ho král na totéž, na co mu už zástup dalších služebníků přinesl odpověď. „Odpověděl sarkasticky: Vytáhněte a uspějete. Budou vydáni do vaší ruky“ (verš 14)

Achab se na Míkajáše rozhněval za to, že si ho dobíral. Míkajáš pak pronesl Boží slovo ohledně této situace: „Viděl jsem celý Izrael rozptýlený po horách jako ovce, které nemají pastýře. Hospodin řekl: Nemají pána. Ať se všichni vrátí domů v pokoji“ (verš 16).

Achab se obrátil na Jošafata a řekl: „Což jsem ti neříkal, že mi nebude prorokovat dobro, ale zlo?“ (verš 17)

Pak Míkajáš pokračoval a oznámil Achabovi, co se ve skutečnosti stane.

Slyšte Hospodinovo slovo: Viděl jsem Hospodina sedícího na trůnu a celý nebeský zástup stál po jeho pravici a levici. Hospodin řekl: Kdo přemluví izraelského krále Achaba, aby vytáhl a padl u Rámot-gileádu? Jeden říkal tohle a druhý říkal tohle. I vyšel jeden duch, postavil se před Hospodinem a řekl: Já ho přemluví. Hospodin se ho zeptal: Čím? Odpověděl: Vyjdu a stanu se lživým duchem v ústech všech jeho proroků. Hospodin řekl: Ty ho přemluvíš, ano, dokážeš to. Jdi a učiň to. A hle, nyní Hospodin dal lživého ducha do úst těchto tvých proroků. Ale Hospodin promluvil o tobě zlo.“ (verše 18-22)

Bůh odpověděl Achabovi podle modlářství (žádosti) v jeho srdci. Je zde ukázána pravda, o které píše Ezechiel. Bůh mluví přímo podle modlářství nejen v srdci Bileáma, jak jsme viděli v minulé kapitole, a Achaba, jak vidíme v této, ale podobně jedná také s těmi, kdo takové poselství přináší.

Achab dostal poselství, které chtěl slyšet, ale odmítl pravá slova Boží, jež by mu přinesla ochranu a vysvobození. Vyšel do bitvy.

I když se převlékl, aby jej Syřané nepoznali, a tím se snažil ochránit, zasáhl ho šíp a zemřel ještě před setměním. Před člověkem se lze skrýt, ale před Bohem nikdy!

A co dnes? Toužíme po ochraně, zaopatření a vysvobození, které zaslibuje Bůh? Nebo chceme slyšet lichotky? Chceme slyšet „pokoj“, když se na nás ve skutečnosti valí problémy kvůli klamu, do kterého jsme se dostali?

Zkusme si to promyslet ve světle Božího Slova. Co je lepší: dlouhodobá ochrana, když se podřídíme ucelené radě Božího Slova, nebo chvilkové povrchní požehnání, zatímco je už za dveřmi soud a náprava?

Začněte jednat

Mnoho takzvaných křesťanů jen touží slyšet, co je dobré. Kvůli žádosti a strachu z člověka je mnoho služebníků ochotno mluvit pouze to, co přináší povzbuzení. V takovém případě zní všechna tato sladká slova úžasně, ale něco jim chybí a nakonec skončí jak vedoucí, tak jejich následovníci na nezáviděníhodném místě.

Potřebujeme slyšet pravdu. I když by to zprvu bolelo. Nehleď na to, jak je pravda bolestivá, bolí mnohem méně než těžkosti, do kterých se dostaneme, když žijeme v klamu.

Můžete se stát člověkem, který hledá pravdu.

Začněte tím, že poprosíte Boha, aby vám řekl pravdu o vašem životě. Pozvěte Ho, aby vám ukázal každé místo, kde jste byli nevědomky podvedeni. Zapište si, co vám řekne, abyste o tom mohli později v následujících dnech a týdnech přemýšlet. Pak požádejte Boha, aby vám dal sílu říkat pravdu, i když to nebude to, co je oblíbené nebo politicky korektní. Nemusíte vyhledávat rozbroje, ale budete moct říct to, co Míkajáš: „Jakože živ je Hospodin, to, co můj Bůh promluví, to budu mluvit.“

FALEŠNÝ JEŽÍŠ

Asi si říkáte: „Falešný Ježíš“? No o čem to asi bude? Tato kapitola obsahuje skrytý klíčový prvek, který věřící vtáhne do modloslužby. Když si probereme tento aspekt, pomůže nám to odemknout tajemství toho, proč se tolik lidí v moderním křesťanství stane obětí duchovního kryptonitu, jenž nás jako církev i jako jednotlivce okrádá o sílu.

Přinesl jsem vás k Sobě

Jak jsem už dřív zmínil, vyjití Izraele z Egypta je symbolem našeho spasení, našeho vyjití ze světa. Mojžíš vedl Izraelce na Sinaj, kde se předtím setkal s Bohem v hořícím keři. Chtěl, aby jeho lid zakusil něco podobného. Proč by je měl vést přímo do zaslíbené země a nepředstavit je a neseznámit nejdříve s Tím, který jim ji přislíbil? Jakmile dorazili na Sinaj, můžeme se dočíst toto:

Mojžíš vystoupil k Bohu a Hospodin na něho z hory zavolal: „Toto řekneš domu Jákobovu a oznámíš synům Izraele: Sami jste viděli, jak jsem naložil s Egyptem, ale vás jsem nesl na orlích křídlech a *přinesl jsem vás k sobě*.“
(2. Mojžíšova 19,3-4)

Podívejte se na Jeho slova: „přinesl jsem vás k sobě“. Tento výrok shrnuje Boží motivaci, proč nás zachránil ze světa. Bůh vás přinesl

k Sobě. Touží po vás. Touží po společenství s Vámi a chce s vámi mít vztah, jako má Otec se svým dítětem.

Dokážete si představit, jak se Bůh musel těšit, až se setká s lidem, který byl čtyři sta let v zajetí? Vzpomínám si, když byla Lisa těhotná i na to, jak čekala každého jednoho z našich čtyřech synů. Nemohl jsem se dočkat, až se narodí. Čekal jsem devět dlouhých měsíců. Chtěl jsem je držet v náručí, sledovat, jak rostou, slyšet jejich hlas, zjistit, jakou budou mít osobnost, a rozvíjet s nimi vztah mezi otcem a synem. Zkrátka jsem po nich toužil.

Takový byl i Boží postoj, jenomže On čekal mnohem déle než devět měsíců!

Na setkání s Bohem se lidé museli připravit. Bůh řekl: „Jdi k lidu a posvěcuj je dnes i zítra. Ať si vyperou oděvy a jsou připraveni k třetímu dni, protože třetího dne Hospodin před očima všeho lidu sestoupí na horu Sinaj“ (2. Mojžíšova 19,10-11).

Hospodin svému lidu říkal: „Toužím po vás, ale abychom se doopravdy mohli setkat, musíte ze svého oděvu smýt špínu Egypta. Jsem váš Otec, ale jsem také svatý Bůh a nechci s vámi mít jen povrchní vztah.“

Není možné mít hluboký, kvalitní vztah s lidmi, kteří jsou sobečtí. Bůh se nám cele vydal; nemůžeme dělat, co dělá svět, a nemůžeme používat ty, se kterými máme vztah, aby naplňovali naše vlastní touhy nebo sytili naše vlastní ego.

Na Sinaji uběhly dva dny. Na počátku třetího dne sestoupil Hospodin, aby se představil. Když se to stalo, lid začal couvat a třásl se strachem. Řekl Mojžíšovi: „Mluv s námi ty a budeme naslouchat. Ať s námi nemluví Bůh, abychom nezemřeli“ (2. Mojžíšova 20,19).

Mojžíš to nechápal. Jak se mohou odtáhnout od Toho, který je zachránil a vysvobodil je ze zajetí? Jak je možné, že nechtějí slyšet hlas svého Stvořitele? Dokážete si však představit, jak zklamaný byl Bůh? Na tento okamžik se těšil. Toužil je poznat a setkat se s nimi tak, jak se setkával s Mojžíšem. Oni však odmítli Jeho přítomnost.

Nedovedu si představit, jak bych se cítil, kdyby mi jeden z mých synů řekl: „Tati, nechci, abys mluvil přímo se mnou. Posílej mi své vzkazy po mém bratru.“ Zničilo by mě to!

Ustanovené kněžství

Protože lid nechtěl žádný přímý kontakt s Bohem, rozhodl, že bude ustanoveno kněžství. Kněz je někdo, kdo mluví s Bohem místo lidu. Židé už měli proroka, Mojžíše, který mluvil k lidu místo Boha. Bůh však musel také ustanovit kněžství, aby umožnil jakési společenství s lidem.

Pak Hospodin řekl: „Jdi, sestup a zase vystoupíš ty a Áron s tebou“ (2. Mojžíšova 19,24). Áron se měl stát Božím prvním knězem, ale nebyl to Jeho původní plán. Původně Bůh chtěl, aby byli všichni kněžími. Když dorazili na Sinaj, řekl: „Ale vy budete mým královstvím kněží a svatým národem. Toto jsou slova, která budeš říkat synům Izraele“ (2. Mojžíšova 19,6). Chtěl, aby měl úplně každý v Izraeli možnost komunikovat s Ním.

Bůh přikázal Mojžíšovi, aby s sebou na horu přivedl Árona. Nemáme však zaznamenáno, že by Áron na vrchol hory došel. Z nějakého důvodu zůstane s lidem dole v táboře, zatímco Mojžíš stráví na vrcholu hory čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Proč s ním Áron nešel? Nacházel více útěchy v přítomnosti lidí než v přítomnosti Boha? Báł se víc toho, že bude s Bohem o samotě? Odpověď neznáme, ale víme, že to, co se pak Áron chystal udělat, bylo docela šílené.

Imitace Yahweho

Když lid viděl, že Mojžíš otálí sestoupit z hory, shromáždil se proti Áronovi a řekl mu: Vstaň a udělej nám bohy, kteří půjdou před námi. Vždyť o tom Mojžíšovi, muži, který nás vyvedl z egyptské země, nevíme, co se s ním stalo. (2. Mojžíšova 32,1)

Co se to děje? Ze všeho nejdřív bylo to, po čem lid toužil, naplněno a potřebovali Božího muže, aby jim vyhověl. Zadruhé měl na svém životě Áron dar vedení, a tento dar lidi přitahoval. Je to velice důležité, protože lidi vždy přitahuje silný vedoucí, ať už poslouchá Boha nebo ne. Fakt, že určitý vedoucí přitahuje velké množství následovníků, neznamená, že je v souladu s Bohem. Poslechněte si, co řekl lid Áronovi:

Vstaň a udělej nám bohy, kteří půjdou před námi. Vždyť o tom Mojžíšovi, muži, který nás vyvedl z egyptské země, nevíme, co se s ním stalo.

(2. Mojžíšova 32,1)

Nejprve si všimněme, že lid neřekl, „nevíme, co se stalo s Bohem“. K tomuto důležitému bodu se brzy dostaneme.

Všimněte si, že řekli: „udělej nám bohy“. Hebrejské slovo pro výraz bozi je *elohiym*. Toto slovo se ve Starém zákoně nachází víc než 2 600 krát. Asi 2 250 krát odkazuje k Všemocnému Bohu. Objevuje se například dvaatřicetkrát v první kapitole 1. Mojžíšovy. Hned první verš Bible říká: „Na začátku stvořil *elohiym* nebe a zemi.“

Další příklad se nachází v 5. Mojžíšově 13,5: „Za Hospodinem (*Yahweh*), svým Bohem (*elohiym*), jděte, jeho se bojte, jeho příkazy zachovávejte, jej poslouchajte, jemu služte a k němu přilněte“. Vidíte, že je v Bibli uvedeno jméno Hospodinovo „Yahweh“ a pak se o Něm mluví jako o našem *elohiym*. On je Bůh, absolutní autorita a konečný zdroj.

Nicméně asi 250krát se ve Starém zákoně používá slovo elohiyim k označení falešného božstva jako například Dágon (1. Samuelova 5,7) nebo Baal (1. Královská 18,21). Takže je toto slovo vždy potřeba číst v kontextu, abychom věděli, o kom zrovna mluví.

Áron na žádost lidu reaguje tím, že po nich chce zlato z jejich náušnic. Toto zlato roztaví a pak jim vytvoří odporné tele. Jakmile je hotov, lid zvolá: „Izraeli, toto jsou tvoji *bohové*, kteří tě vyvedli z egyptské země“ (2. Mojžíšova 32,4). Hebrejské slovo pro bohové je opět slovo elohiyim. Nicméně z jeho slov začíná být zřejmé, o kom je zde řeč: „kteří tě vyvedli z egyptské země“. Lid věděl, kdo je vyvedl. Nebyl hloupý. V dalším verši se však dočítáme:

Když to Áron viděl, postavil před ním oltář. Pak Áron zvolal: Zítرا bude Hospodinův svátek.
(2. Mojžíšova 32,5)

Slovo „Hospodinův“ v tomto verši je slovo Yahweh. Slovník CWSB uvádí:

Toto slovo odkazuje na vlastní jméno Boha Izraele, konkrétně na jméno, pod kterým se představil Mojžíšovi (2. Mojžíšova 6,2; 3). Toto Boží jméno nebylo podle tradice vyslovováno, hlavně z respektu pro jeho svatost. Až do doby renesance se z něj v hebrejských textech Starého zákona vynechávaly samohlásky a psalo se jako YHWH.

Toto slovo se v celé Bibli, kromě tohoto místa, nepoužívá k označení falešného božstva. Není tedy pochyb o tom, o co zde běží. Je to k nevíře, ale i Áron i lid se zde dívají na zlaté tele a nazývají je Yahweh. Nepojmenovali je Baal, Dágon, Aštareta, Ra, Neftis nebo jiným jménem nějakého egyptského boha. Neřekli: „Hle, Ra, který nás vyvedl z Egypta.“

Vzpomeňte si, že prohlásili: „Nevíme, co se stalo s Mojžíšem“. Neřekli: „Nevíme, co se stalo s Bohem.“ Nepopírají existenci

Yahweho ani to, že je zapojen do jejich života. Stále uznávají, že to byl Jehova (*Yahweh*), kdo je zachránil, vysvobodil, uzdravil i zaopatřoval. Jen zaměnili jeho skutečnou podobu do své vlastní ovladatelné podoby *Yahweho*, který jim dá, co budou chtít.

Uvedu příklad, jak to vypadá v dnešní době: Spolu s Lisou hodně cestujeme a máme v naší službě, Messenger International, skvělý tým. To, o čem budu psát, je tedy striktně hypotetické, protože by to členové našeho týmu nikdy neudělali. My s Lisou neustále zdůrazňujeme několik pracovních a kulturních zásad, protože jsou pro nás důležité. Například po našem týmu chceme hodnotu devíti hodin produktivní práce v osmi hodinách. Chceme, aby bylo naše pracovní prostředí příjemné a zábavné, aby vše dělali výtečně, aby milovali každého člověka, partnera nebo vedoucího, jenž se s námi zkontaktuje, a sloužili mu, aby plnili určité denní i týdenní plány a podobně. Náš výkonný ředitel, kterého fiktivně pojmenuju Tim, je zodpovědný za to, že se tyto pracovní a kulturní zásady, které jsem nastavil, dodržují.

Řekněme, že bychom byli s Lisou oba dva na cestách, ale že bude pryč i náš výkonný ředitel. Po něm přebírá zodpovědnost náš hlavní účetní Jordan (také smyšlené jméno). Ve chvíli, kdy Tim odjede, prohlásí Jordan: „No tak, bando. John a Lisa tu chtějí mít příjemné pracovní prostředí. Tak si najmeme DJe a postavíme si tu pódium s osvětlením a umělým kouřem a pojdme si udělat na několik dalších dní párty.“

Po celou dobu, kdy probíhají večírky, je „tým“ přesvědčen, že dělají přesně to, co jsem jim řekl. Neustále o nás mluví a připomínají si nás slovy: „To je to, co John a Lisa chtějí. Aby tu bylo příjemné prostředí a zábava.“ Pak jeden z nich vykřikne: „Lidičky! Právě jsem mluvil s Johnem po telefonu. Říkal jsem mu o naší party. Má z nás velikou radost.“ To by byla samozřejmě lež, protože kdybych věděl, co se děje, byl bych na ně velmi naštvaný.

Řekněme, že se náš ředitel vrátí dřív než já nebo Lisa. Byl by také velmi rozzlobený. Vypnul by hudbu, povracel světla a přístroje na umělý kouř a dal by týmu co proto. „To není to, co John s Lisou chtějí“, řekl by. „Vy je špatně reprezentujete!“ Pak by vyhodil ty klíčové vedoucí, kteří tuto falešnou situaci vytvořili.

Podívejme se na chování Izraele poté, co si sami vytvořili ovladatelného „Yahweh“:

Příštího dne časně vstali, obětovali zápalné oběti a přinesli pokojné oběti. Pak se lid usadil, aby jedli a pili; načež vstali, aby dováděli.

Toto je svátek pro *Yahweho*. Lidé Mu přináší oběti a pak jsou jak utržení ze řetězu. A všichni jsou přesvědčeni, že co dělají, je podle jejich „Yahweho“ v pořádku a že v tom má zalíbení. Jsou si naprosto jistí, že nemá žádný problém s jejich obžerstvím, veselím a hýřením (dovedeme si představit, že jeho součástí byla i sexuální zhýralost). Určili, jaké chování bude pro Boha (Yahweh) přijatelné, ale Jeho v žádném případě netěšilo.

Už vstoupili do nejklamnější podoby modloslužby. Vytvořili si falešného Yahweh, imitaci, která je odlišná od toho, jaký Bůh opravdu byl. To jim nyní umožnilo žít si tak, jak chtěli, a zajistit si i to, že on to schvaluje. Vpodstatě se to nijak neliší od pohanských národů, které odmítly uctívat (poslouchat) Boha. Pavel opět říká: „začali si vymýšlet pošetilé názory o tom, jaký je Bůh“ (Římanům 1,21 – dosl. překlad z ang. jazyka; pozn. překladatele). Jediný rozdíl je, že pohanské národy pojmenovávají své bohy jmény jako například Dágon, Baal, Hapi, Amit, Sopdu a tak dále, ale Izrael si své božstvo pojmenoval Yahweh.

Bůh pak svému výkonnému řediteli Mojžíši řekl: „Honem! Sejdi dolů z hory! Tvůj lid, který jsi ty vyvedl z egyptské země, se pošpinil. Velice rychle se odvrátili od cesty, kterou jsem jim pro jejich život přikázal!“ (viz 2. Mojžíšova 32,7-8).

Mojžíš se vrátil a bylo potřeba vyřešit několik věcí. Zaprvé Áron, kterému všechno nechal na starost, pak vedoucí a nakonec i lid. Můžeme se dočíst: „Když Mojžíš viděl lid, že je bez zábran, protože Áron ho nechal bez zábran ku posměchu jejich protivníků, postavil se Mojžíš do brány tábora a zavolal: Kdo je Hospodinův, ke mně.“ (2. Mojžíšova 32,25-26). Ti se, stejně jako my, nestaví na stranu Hospodina jen tím, že vyznávají Jeho jméno a zpívají Mu písně. Pro Hospodina se rozhodujeme tím, že se rozhodneme žít podle toho, co nařídil.

To nás přivádí k několika závažným otázkám:

Nevytvořili jsme si v současné době „Ježíše“, který nám dá vše, k čemu nás naše mylné žádosti vedou?

Nevyznáváme, že za nás prolil svou krev, že nás zachránil a vysvobodil ze světa?

Nezpíváme Mu a nezpíváme o NĚm a o tom, že nám otevřel nebe, když ale ve skutečnosti náš „Ježíš“ není tentýž, který sedí po pravici Otce?

Nevytvořili jsme si náhodou imitaci Ježíše?

Není mnoho lidí v církvi podvedeno stejně, jako byli tito Izraelci, kteří vyšli z Egypta?

A ještě jedna otázka: Kdo jsou výkonní ředitelé, jako byl Mojžíš, kteří sejdou z Boží hory a budou se srdcem plným ohně a lásky konfrontovat tento klam?

Pokud nepovstanou, bude náš podvod a klam stále silnější. A kryptonit nás bude nadále oslabovat, až to dojde ke smrti.

Začněte jednat

V západním světě je snadné prohlásit, že věříte v Ježíše. Mnoho lidí na západě je však vůči křesťanství netečných, protože vidí jen malý rozdíl mezi křesťany a světem. Křesťané vyznávají jméno Ježíš a tvrdí, že ctí Boha, zatímco žijí hříšný život, se kterým Bůh zjevně nesouhlasí. Když Mojžíš řešil tuto situaci s Izraelci, zvolal: „Kdo je Hospodinův, ke mně!“ Je načase, aby povstali opravdoví křesťané a zavolali své bratry a sestry, aby přišli k pravdě.

Následování Ježíše nás stojí úplně všechno. Náš život už nám nepatří. Naše vůle se musí poddat Bohu, jinak není doopravdy naším Pánem. Naše víra je v Něj a v to, že se postará o všechno, co potřebujeme. To je opravdové křesťanství. Ano, přijďte a buďte spaseni, ale musíte zemřít svému starému já a stát se novým stvořením.

Přemýšlejte o opravdovém křesťanství. Zapište si, v čem je to stejné nebo odlišné od toho, čemu jste byli vyučováni. Pak si najděte někoho v rodině nebo sboru, s kým si o tom můžete popovídat. Předajte jim tuto pravdu.

STARTOVACÍ ČÁRA

Je zřejmé, že když Mojžíš sestoupil z Boží hory, byl Izrael po uši namočený v neskutečné modloslužbě, když ještě stále vyznával, že to byl *Yahweh*, který je zachránil a vyvedl z Egypta. Bavili jsme se o tom, že kořen modlářství je v neposlušnosti tomu, co nám Bůh jasně ukázal. Pokud vyznáváme Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, ale jsme zjevně neposlušní Jeho autoritě, pak je to ta nejklamnější forma modloslužby.

Vraťme se k hypotetické situaci a příkladu našeho týmu v Messenger International. Jakmile se náš výkonný ředitel Tim vrátí a vidí nezřízené hýření, rozzuří se na svého zástupce, hlavního účetního Jordana. Ten však může Timovi snadno namítnout: „Vždyť ale neděláme nic jiného, než co si John s Lisou přejí! Vytvořili jsme příjemné a zábavné prostředí!“

Jak by na to Tim reagoval? „Ano, John a Lisa zde chtějí mít příjemné prostředí, ale co všechny ostatní příkazy, které nám dali? Práce hodnoty devíti hodin v osmi hodinách, otevřenost vůči každému člověku, který nás zkontaktuje, plnění denních norem a všechno ostatní? Vy jste si vybrali pouze jednu věc a zaměřili jste se na ni. Všechno ostatní, co přikázali, jste opomenuli.“

Neudělali jsme v moderní církvi něco podobného? Jsem přesvědčen, že jsme v Novém zákoně našli některé příkazy, které se nám líbí. Vyznáváme, že jsme spaseni milostí skrze víru a že si tuto milost nemůžeme zasloužit, protože je to Boží dar. Zdůrazňujeme to, že se máme navzájem milovat, radovat se ze života, navzájem si sloužit, zpívat novou píseň chvály a uctívání, být relevantní, mít dobré vedení a vytvářet zdravé společenství. Toto vše horlivě a vášnivě vyznáváme. Jsou to dobré věci a všechny se nalézají v Novém zákoně.

Nicméně neopomíjíme to, jak důležitá je pokora, svatost, sexuální čistota, mravnost a zdrženlivost před ostatními hříchy, jako je například pornografie?

Varujeme ty, které milujeme, aby utíkali před homosexualitou, smilstvem, opilstvím, nemravnými vtipy, prázdnými pošetilými řečmi, neodpuštěním, hořkostí, pomluvami a dbali na mnoho dalších důležitých příkazů, pokynů a varování, které se v Novém zákoně nachází?

Je možné zaměřit se pouze na tu část Ježíšových slov, která nenaráží na standardy dnešní společnosti a na její zkaženost?

Copak si můžeme vytvořit Ježíše, který nekonfrontuje bezbožné cesty naší kultury?

Můžeme se vyhnout jednání s tím, co Ježíš nesnáší, a pouze vyznávat ta z Jeho slov, která se společnosti zdají být příjemná?

Copak můžeme rozšířit cestu a bránu, které vedou k životu?

Copak můžeme opravdu věřit tomu, že pokud člověk odříká několik kouzelných slov, bude automaticky zachráněn?

Nevytvořili jsme si náhodou falešného Ježíše, který je jiný, než Ten, jehož ukazuje celistvé Boží Slovo? Vraťme se ke korintské církvi, jež byla napadena duchovním kryptonitem. Pavel jim nakonec píše:

Ale bojím se, aby snad tak, jako had svou vychytralostí svedl Evu, nebyla porušena i vaše mysl a neodvrátila se od upřímné a čisté oddanosti Kristu. Neboť když někdo přichází a hlásá *jiného* Ježíše, než jsme hlásali my, nebo když přijímáte jiného ducha nebo jiné evangelium, než jste přijali, klidně to snášíte.

(2. Korintským 11,3-4)

Toto tělo věřících se snadno nechalo svést. Ne falešným božstvem nebo náboženstvím, které by popíralo existenci Ježíše, ale svou vlastní vírou v jiného Ježíše, ve falešného Ježíše. Nezapomeňte, že imitaci Yahweh, zlatému teleti, přiznávali to, že je spasil, vysvobodil a zaopatřoval potřeby dětí Izraele ... a přesto umožňovalo, ba dokonce schvalovalo chování, jež bylo v rozporu s Boží povahou, kterou ukazovalo Jeho Slovo. Nevytvořili jsme si falešného Ježíše, který schvaluje to stejné a vybízí k tomu? Neignorujeme náhodou záměrně v Novém zákoně problematické záležitosti?

Pavel vyřkl něco, co bychom nikdo neměli ignorovat:

Proto vám dnešního dne dosvědčuji, že jsem čistý od krve všech lidí, neboť jsem nic nezamlčel a *oznámil jsem vám celou vůli Boží.*

(Skutky 20,26-27)

Pavel nepřinášel jen příjemná slova evangelia, ale byl si jistý, že vyhlášoval všechno, co Bůh chtěl, abychom věděli. Nebyl jako náš účetní, který lidem řekl jen o tom, že chceme, aby bylo naše pracovní prostředí příjemné a zábavné. Pavlova slova zaznamenává překlad Bible NKJV takto: „Nezdráhal jsem se vám přinést *všechny*

Boží příkazy.“ Rozšířený překlad uvádí: „Nikdy jsem neukryl nebo nezadržel nic. Nikdy jsem neselhal v tom, že bych vám nevyhlašoval celý záměr, plán i celou vůli Boží.“

Pokud se vyhýbáme nepříjemnému vyučování Nového zákona, nemůžeme říct stejně jako Pavel: „Jestliže někdo dojde k věčné smrti, není to má chyba.“ Není ve skutečnosti možné, že bude pravdou opak, pokud zamlčujeme klíčové pasáže Nového zákona? My jsme se mohli sdílet o celou pravdu, ale vyhýbali jsme se jí. Neměli jsme strach, že se lidé nebudou chtít další neděli k nám do sboru, na naše setkání nebo na malou skupinku vrátit?

V křesťanské kultuře nyní sklízíme ovoce toho, že jsme se celá léta vyhýbali klíčovými záležitostmi týkajícími se charakteru, o kterých se v Bibli mluví. Je to smutné, ale mnoho lidí sešlo z cesty. Mohli bychom uvádět bezpočet příkladů. Přichází mi na mysl jedna velmi vlivná služebnice, autorka velice rozšířených knih a oblíbená mluvčí mnohých konferencí. V roce 2016 prohlásila, že její manželství bylo naplněno (nevím, co to přesně mělo znamenat). Rozvedla se se svým manželem a v době, kdy píšu tuto knihu, žila a zasnoubila se s ženou.

Svým následovníkům dává pravidelné zprávy z jejich společného života. Na jedné z nich je vyfocená se svou partnerkou, která jí dává polibek. Přidala k tomu komentář, že ji život přivedl ke vztahu, který je „svatý“ každým coulem. Bible by to takto ale nepopsala. Krvácí mi pro ni srdce. Je to „služebnice evangelia“, která je přesvědčená, že je před Bohem vše v pořádku, a touží pomáhat, sloužit a milovat lidi, ale je opravdu podvedená.

Ještě více znepokojující však jsou nespočetné komentáře stovek a tisíců jejích fanoušků, které vyjadřují podporu a přízeň. Její veřejná prohlášení uvádějí, že zastupuje Boha, a ti, co ji následují, s tím souhlasí. A její popularita tím ještě více vzrostla. Nezeslábla. Je to srdcervoucí, bolestivé, tragické a úděsné najednou.

Další smutnou událostí je, že nedávno jeden nejuznávanější evangelický vůdce v Americe svým následovníkům i církvi oznámil, že bychom měli zcela přijmout homosexuální páry a uznat je za pravé následovníky Ježíše. Uvedl, že jeho rozhodnutí vyplynulo z toho, že s homosexuály strávil hodně času a že zjistil, že jejich vztah funguje v podstatě stejně jako vztah muže a ženy. Dojít k takovému závěru je možné jedině tehdy, když vědomě zavrhneme verše z Nového zákona a ignorujeme Bibli jako celek. A jako tomu bylo u Árona v případě zlatého telete, výrok tohoto vedoucího strhne od pravdy celé zástupy lidí.

Je to přesmutný klam. Kvůli falešné podobě Ježíše, kterou svou filozofií vytvořili západní služebníci, je pro ztracené stále těžší najít toho skutečného Spasitele. Je potřeba se zeptat: „Je to skutečný Ježíš? Je toto Boží láska? Je opravdová láska doopravdy jen laskavost, trpělivost a štědrost vůči druhým?“ Všechny tyto vlastnosti jsou pravdivé a ve společnosti s radostí přijímané. Můžeme ale opravdu ignorovat to, jak lásku popisuje Bible? „To je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání“ (1. Janův 5,3).

Nespokojili jsme se pouze s částí Božího Slova a nevytvořili jsme si náhodou svou vlastní definici lásky?

Potřeba činit pokání

Není toto scestné evangelium výsledkem toho, že se nám nedostává pokání? Slyšela někdy tato služebnice, jež je autorkou, pastorem a vedoucím, i mnoho dalších lidí, že aby mohli následovat Ježíše, musí se odvrátit od hříchu? Nebo jim řekli, že stačí, když se jednoduše pomodlí klasickou modlitbu spasení: „Ježíši, přijď do mého života a učiň mě křesťanem“?

Poslechněte si apoštola Pavla:

jak jsem nic nezamlčel z toho, co by vám prospívalo, ale všechno jsem vám oznámil, když jsem vás učil veřejně i po

domech. Naléhavě jsem Židům i Řekům svědčil o pokání k Bohu a o víře v našeho Pána Ježíše Krista.

(Skutky 20,20-21)

Jen jediné poselství! Prvním krokem je potřeba činit pokání z hříchu! Pokání je *povinné*, aby se člověk mohl stát Božím dítětem, není to volba. Přesto se o něm častokrát vůbec nemluví, když vysvětlujeme spasení a dáváme k němu výzvu.

Před několika lety jsem první den svého půstu uslyšel, jak mi Duch Svatý říká: „Přečti si Marka 1. kapitulu.“ Hned jsem se do toho pustil a zvědavě jsem ji celou přečetl, ale nepřijal jsem žádný jiný náhled, než kdykoli předtím, když jsem ji četl. Duch Svatý řekl: „Přečti si ji znovu.“ Přečetl jsem ji. Stále nic nového. Řekl mi totéž po třetí, po čtvrté i po páté. Četl jsem ji několikrát a stále nic. Tak to šlo asi sedmkrát. Nakonec jsem ji četl pomalu, opravdu hlemýždím tempem. A tentokrát na mě ze stránky vyskočil úvodní výrok:

„Počátek evangelia Ježíše Krista ...“

(Marek 1,1)

Další slova byla tím klíčem: „ ... ‚Hle, já posílám svého posla před tvou tváří, který upraví tvou cestu před tebou“. Tím poslem byl Jan Křtitel. Jeho službou byl „křest ku pokání“. Křest znamená úplné ponoření, ne částečné. Janovo poselství úplného pokání je počátkem evangelia, jeho startovací čarou. Nikdo nemůže vstoupit do upřímného vztahu s Ježíšem Kristem, aniž by začal opravdovým pokáním.

Pak mi Duch Svatý řekl: „Janova služba je na počátku každého evangelia. Janův příběh není knihou Starého zákona, protože je jeho poselství důležitou součástí novozákonního evangelia.“

Pak mě Duch vedl ke slově Ježíše:

Neboť všichni Proroci i Zákon prorokovali až do Jana.

(Matouš 11,13)

Vyskočil jsem ze židle a vykřikl: „No ano, to je pravda!“ Ježíš neřekl: „Neboť všichni proroci i Zákon prorokovali až do Mě (Ježíše Krista).“ Ne. Janovo poselství i pokání je startovací čára evangelia Nového zákona. Nevstoupili jste do vztahu s Ježíšem Kristem, pokud jste plně nečinili pokání z hříšného chování.

Vstupními dveřmi je pokání!

Vzpomeňte si na příběh o Justinovi a Angele a o tom, jak podivný měla názor na manželství. Nikdy se nevzdala svých předchozích známostí. Justina sice velmi milovala, byl to její oblíbenec. Plánovala s ním strávit nejvíc času ze všech. Ale nikdy neslyšela, že když vstoupí do manželské smlouvy, bude *nutno* přeseknout veškerá pouta se všemi ostatními známými. A to jak mentální, emocionální, tak i fyzická. Toto rozhodnutí pro ni bude *startovací čarou* neboli *počátkem* schopnosti vstoupit do smlouvy s Justinem.

Byla šokovaná, když se Justin naštvál, protože se chystala jít na rande s Tonym. *Proč je tak naštvaný? Copak žárlí?* Ptala se sama sebe. Ano, žárlil. A měl na to právo. Bůh žárlí i na nás. A je to tak dobře. Je žárlivý. My jsme s Ním vstoupili do smlouvy. Proč bychom si do našeho vztahu měli tahat i jiné milence?

Je to pouhá shoda okolností, že Janova první slova v Bibli jsou: „„Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království Nebes“ (Matouš 3,2)?

Je Jan jediný, kdo něco takového prohlašoval? Stojí jeho poselství osamoceně? Copak o něm jiní novozákonní poslové nemluví? Ale mluví! Hned první pokyny Ježíše jsou:

„Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království Nebes.“

(Matouš 4,17)

Náš Pán a Král věděl, že je pokání nutný a životně důležitý krok k trvalému vztahu s Bohem. Je zajímavé, že toto kritérium používal, aby rozlišil, zda lidé patří Bohu nebo ne.

Pak Ježíš začal kárat města, ve kterých se sice stalo mnoho Jeho zázraků, ale káral je, protože nečinila pokání ze svých hříchů a neobrátila se k Bohu (viz Matouš 11,20).

Kdyby ke spasení stačilo jediné „obrátit se k Bohu“, pak by to tak Ježíš řekl. Stejně jako se však Angela musela vzdát všech svých starých známostí, aby se mohla cele oddat Justinovi, musíme my činit pokání ze svých hříchů, abychom se mohli vydat Ježíši.

Vidíme, jak se toto poselství opakuje. Je to totiž jádrem služby Ježíše Krista. Prohlašuje: „Nepřišel jsem povolat spravedlivé, ale hříšné k *pokání*“ (Lukáš 5,32). Pokání není volitelné. Ježíš řekl totéž také skupině lidí: „Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete“ (Lukáš 13,3).

Taková je pravda: K Bohu se nelze obrátit, aniž by člověk činil pokání.

Podívejme se nyní na to, jak se na šíření evangelia dívali Ježíšovi učedníci. Na svém prvním samostatném misijním výjezdu vyhlášovali: „Vyšli a vyhlásili /každému, koho potkali – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele/, aby lidé činili pokání“ (Marek 6,12).

Všimněte si slov „každému, koho potkali“. Neexistuje spasení bez pokání, proto je nutné, abychom to říkali každému! Dokonce i boháč, který se páčil v pekle, věděl, jak důležité je činit pokání z hříchů:

On řekl: ‚Ne, otče Abrahame, ale kdyby k nim přišel někdo z mrtvých, budou činit pokání.‘
(Lukáš 16,30)

A co po vzkříšení? Změnilo se toto poselství nějak? Lukáš zaznamenává, jak se Ježíš ukázal svým učedníkům. Napomíná je za to, že mají tvrdé srdce, a pak jim otevírá porozumění. Cituje, co o Něm předpověděli proroci:

a na základě jeho jména má být všem národům vyhlášeno
pokání k odpuštění hříchů, počínajíc od Jeruzaléma.
(Lukáš 24,47)

Proroci předpověděli odpuštění, které je možné najít ve Spasiteli, pokud došlo k prvnímu kroku a tím je pokání. Apoštol Petr se drží stejného vzoru. Poslechněte si jeho první slova, která pronáší ohledně toho, jak být spasen, v den Letnic.

„Učiňte pokání a každý z vás ať se dá pokřtít na základě
jména Ježíše Mesiáše na odpuštění svých hříchů“
(Skutky 2,38)

Vidíme stále totéž. Nelze se přiblížit k Bohu, aniž by člověk nejdříve činil pokání. A co Pavel? Změnil toto poselství pro pohany? Vůbec ne!

Proto, králi Agrippa, nestal jsem se neposlušným toho nebeského vidění, ale hlásal jsem nejprve těm, kteří jsou v Damašku, a potom v Jeruzalémě a po celé judské zemi, a také pohanům, aby činili pokání, obraceli se k Bohu a konali skutky, které svědčí o pokání.
(Skutky 26,19-20)

Všimněte si, že říká „aby činili pokání“. Ne „mohli by“ nebo „bylo by dobré“. Ani náhodou! Říká: „Aby činili pokání.“

Pavel vysvětluje, jak toto přikázání přijal od samotného Boha. A je pro každého, pro Žida i pro Řeka. Jedině tak lze dojít spasení.

„Když tedy Bůh přehlédl ty doby nevědomosti, nařizuje
nyní lidem, aby všichni a všude činili pokání.“
(Skutky 17,30)

Podíváme-li se na základní vyučování stoupenců Ježíše Krista, co je na prvním místě? Asi nás to příliš nepřekvapí.

Proto opustíme *počáteční učení* o Kristu a nesme se k zralosti; neklaďme znovu základy z *pokání z mrtvých skutků* a z víry v Boha.

(Židům 6,1)

Neprošel jsem všechna místa Nového zákona, kde se mluví o pokání, ale uvedl jsem jich dost, abych ukázal, jak důležité je činit pokání z hříchů. Nelze vložit víru v našeho Pána Ježíše Krista, pokud nejdříve nečiníme pokání z vědomé neposlušnosti vůči Bohu.

Takže se nelze stát křesťanem, pokud se vědomě držíme pornografie.

Nemůžeme být věřícím, jestliže odmítáme přestat souložit se svou známostí.

Nemůžeme se stát křesťanem, jestliže se odmítáme odvrátit od homosexuality.

Nemůžeme se stát věřícím, pokud se odmítáme vyvarovat daňových podvodů.

Není možné následovat Ježíše, jestliže tíhneme ke genderové perverzii.

Nemůžeme se stát křesťanem, pokud odmítáme vzdát se od neodpuštění. A tento seznam není ani zdaleka vyčerpávající.

Jestliže trváme na tom, že se budeme dál držet pouze vybraných částí novozákonních příkazů, pak jsme si vytvořili „falešného Ježíše“, Jeho „imitaci“. Jsme v srdci oklamaní a naše víra je jen domnělá. A patří nám varování: „Boží Slovo nemůžete jen slyšet.

Musíte dělat, co říká. Jinak jen klamete sami sebe.“ (viz Jakubův 1,22).

Jak se to lidé, kteří hledají, dozvědí, pokud jim to neřekneme? Předpokládáme my, vedoucí, že na to nějak přijdou sami? Pokud hledajícím říkáme jen: „Jsi vzdálen od Boha? Bůh čeká, až přijdeš k Němu, domů. Jen se se mnou modli tuto modlitbu“, vyjadřujeme tím opravdovou lásku?

Jestliže je náš přístup takový, pak děláme totéž, co Angelina rodina nebo přátelé, když ji připravovali na svatbu. Opomenuli ji informovat, že aby si mohla vzít Justina, musí se rozejít se všemi starými známými. Mysleli si, že na to nakonec přijde sama? Angela je teď zmatená a šokovaná. A Justin, ten, který ji miluje a je jí skutečně vydaný, je docela naštvaný.

Nehledě na posluchače, existuje jen jediné, pravé evangelium, které musíme předkládat takto: *zprvu pokání* ze všech známých hříchů a potom obrácení k Bohu. Nelze opravdově věřit, pokud nedošlo nejdříve k *pokání* z hříchů.

Současný trend předávání evangelia je přivést hledající k víře a modlit se. Pak, časem, za několik týdnů, měsíců či dokonce let se odvrátit od vědomého hříchu. Je však možné, že už pak nebudou mít motivaci odvrátit se od hříchu, protože budou přesvědčeni, že jsou už spaseni?

Angela litovala, že jí pravdu nikdo neřekl předtím, než se rozhodla si Justina vzít. I my tak vytváříme jen konfliktní návštěvníky církve, pokud jim neřekneme pravdu o tom, co je potřeba ke spasení.

Začněte jednat

Nový zákon předává zcela jasné poselství: Neexistuje spasení bez pokání z hříchů. Nemůžete si vzít Ježíše, zatímco máte stále vztah se světem. Musíte zemřít starému životu, abyste mohli začít žít ten nový.

Pokud se někdy ocitnete v roli mluvčího, určitě jste už zjistili, že je potřeba naučit se předávat to nejdůležitější tak, aby to bylo naprosto jasné. Pokud se to nenaučíte, posluchači vás pravděpodobně nepochopí přesně a záměr celého vašeho poselství přijde vniveč. Bůh to ví. Proto to řekl zcela jasně: Musíme činit pokání!

Během četby této knihy jste už asi pravděpodobně činili pokání několikrát. Ukázala vám však tato kapitola, jak závažné a důležité pokání je? Teď, když to víte, přináší to do vašeho života něco nového? Jak to změnilo způsob vašeho jednání se světem, s těmi, které milujete, nebo se ztracenými? Poproste Boha, aby vám ukázal jednu konkrétní věc, kterou ve svém životě můžete začít dělat jako reakci na to, že činit pokání je velice důležité. A jako vždy si запиšte, co vám ukáže, včetně plánu, jak tyto věci naplnit.

POKÁNÍ

V předchozí kapitole jsme si říkali, že se v Bibli neustále znovu a znovu opakuje výzva: „Čiňte pokání a obraťte se k Bohu“. Protože pokání není něco volitelného, ale je *nutné* proto, abychom získali věčný život, pojďme se o něm pobavit trošku podrobněji. Rozkryjeme tuto pravdu a také zjistíme (v další kapitole), že je pro nás křesťany *pokání* životně důležité k tomu, abychom si udrželi důvěrné společenství s Bohem.

Zásadní je pochopit, že se pokání v Novém zákoně liší od pokání ve Starém zákoně. Ve Starém zákoně nosili lidé, kteří činili pokání, oděv z pytloviny a sypali se popelem. Naříkali, padli tváří k zemi a mnohokrát prolévali slzy na znamení pokání. Je to vnější projev zármutku a návratu k zbožné poslušnosti. Jak brzy zjistíme, v Novém zákoně se však neklade důraz na vnější projev, ale na srdce člověka.

Novozákonní pokání

V Novém zákoně se objevuje podstatné jméno „pokání“ (*metanoia*) dvacetčtyřikrát a sloveso „činit pokání, kát se“ (*metanoéo*) třicetčtyřikrát. Nejběžnější a nejrozšířenější definice těchto výrazů je „změna mysli“. Pokud se však spokojíme pouze s ní, vytratí se síla a moc jejich skutečné definice.

The Baker Encyclopedia of the Bible uvádí, že pokání je „doslova změna mysli, která se netýká osobních plánů, záměrů či přesvědčení, ale spíš změna *celé osobnosti* a přechod od hříšných skutků k Bohu“ (důraz jsem přidal já sám).

Líbí se mi slova *celé osobnosti*. Mohu změnit názor, a přece nebudu plně přesvědčen. Když učenci použili tato slova, ukazují tím, že jde o mnohem víc, než jen o pouhou změnu smýšlení nebo intelektu. *The Lexham Theological Wordbook* zachází ještě dál, když uvádí, že pokání je „proces, ve kterém jednotlivec přesměrovává svou mysl a vůli pryč od hříchu a směrem k Bohu“.

Pokání se zcela určitě týká mysli. Jde však ještě o něco víc. Týká se také naší vůle a pocitů. Proniká hluboko do srdce, odkud až z nitra naší bytosti pramení pevné přesvědčení. Ježíš řekl:

Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy,
cizoložství, smilstva, krádeže, lživá svědectví, urážky. To
jsou věci, které člověka znečišťují; ale jíst neomytýma
rukama člověka neznečišťuje.

(Matouš 15,19-20)

Jednání, ať už spontánní nebo naučené, pramení z našeho nitra. Kdyby k opravdovému pokání stačila pouhá změna intelektu, pak by Ježíš řekl, že tyto věci vycházejí z naší mysli. Bible však říká: „vždyť jak v duchu (srdci) uvažuje, takový opravdu je“ (Příslaví 23,7). To, jak se na život díváme v našem nitru, určuje, jak se budeme chovat, jak budeme jednat a reagovat. To nás definuje.

Možná si říkáte: „Nechci být definován svým jednáním“. Souhlasím. Není to příjemná pravda, ale Ježíšova slova nemůžeme ignorovat: „Po jejich ovoci je poznáte“ (Matouš 7,16). Po jejich ovoci, tedy podle toho, jak jednají. Pravdou tedy je, že nás definuje naše jednání, ne naše záměry.

Když si to uvědomíme, žasneme nad tím, jak mocné je evangelium. Ono v sobě nese moc změnit tyto nejnvtřnější myšlenky a tím dojde i ke změně našeho chování. Nechat se opravdově ovlivnit evangeliem neznamena přijmout nový způsob myšlení nebo citově nabitou reakci, ale hlubokou změnu vnímání a přesvědčení, kterou doprovází i upřimná změna jednání.

K pokání dochází, když procitneme a spatříme pravdu a hluboko v nitru své bytosti víme, že je naše filozofie nebo jednání v rozporu s Bohem. Toto uvědomění z celého srdce vyústí nejen ve změně pohledu, ale také se dotkne našich tužeb a jednání. Rozhodneme se, že se definitivně v našem nitru změníme v tom, co je v rozporu s Bohem, a že nadobro opustíme tyto touhy, ba dokonce je budeme nenávidět. Pokání je skutečná pokora. A pokora otvírá dveře Boží nezasloužené milosti, která nás uschopňuje ke zbožnému životu.

Nevěřící

Pokání se týká jak nevěřícího, tak věřícího, ale malinko jinak. Pojdme se nejprve podívat na nevěřícího.

V minulé kapitole jsme neustále slyšeli od Jana Křtitele, Ježíše i Jeho učedníků „Čiňte pokání a obraťte se k Bohu“. Tyto dva příkazy spolu úzce souvisí a nelze je oddělit. Jinými slovy nelze učinit jedno bez druhého, protože jsou jako dvě různé strany téže mince. Biblické pokání je obrácení se k Bohu se vším všudy. Člověk, který upřimně přichází ke Kristu, vyznává:

„Žil jsem tak, že jsem sám rozhodoval, co je pro mě nejlepší. Ale nyní vím, že to bylo úplně špatně. Od této chvíle nadále se chopím toho, co Bůh říká, že je nejlepší, ať to bude cokoli. Budu tomu věřit celým srdcem, celou myslí i svým jednáním.“

Tento člověk se ze srdce (což zahrnuje i intelekt, pocity a vůli) rozhoduje, že bude konat Boží vůli. Přídavným požeňáním je, že

bude nadále slyšet Boží hlas. Ježíš nás ujišťuje: „Bude-li někdo chtít činit jeho vůli, pozná, zda je to učení z Boha“ (Jan 7,17). V pokání se nevěřící odvrací od nezávislosti a samovlády k naprostému odevzdání Bohu. Tento skutek mu otevře srdce, aby slyšel Boží hlas.

Když činí nevěřící upřímné pokání, odchází od modloslužby a zaujímá postavení naprostého podřízení a poslušnosti Boží autoritě. V podstatě prohlašuje: „Už se dál nebudu držet svých vlastních myšlenek, představ, přesvědčení, svého uvažování, rozumování a argumentů, již se povyšují nad Boží Slovo.“ Pavel velice směle prohlásil:

Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale mají od Boha sílu bořit opevnění; boříme rozumování a každou povýšenost, která se pozvedá proti poznání Boha. *Uvádíme do zajetí (ničíme* dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele) každou myšlenku, aby byla poslušna Krista.“
(2. Korintským 10,4-5)

Boží zbraně jsou Jeho Slovo, Jeho moudrost a Jeho přikázání. Světské zbraně jsou filozofie, kultura, zvyky, zákony a životní styl, jež jsou v rozporu s Božím Slovem. Možná si říkáte: „I svět má své zbraně?“ Ano, ano. Existuje neustálý útok pekla prostřednictvím světového systému, který chce zkompromitovat jak křesťany, tak nevěřící.

Všimněte si v daném verši výrazů „bořit“ a „ničit“. Tatáž slova se ve Starém zákoně používají velice často v situaci, kdy se lidé odvraceli od modlářství. Izrael *bořil*, rozbíjel, rozsekal či zničil vystavěné modly. (Pamatujte na to, co dělali ve skutečnosti: kořenem modlářství je opakovaný vědomý hřích. To je to, co opravdu ničili, nejen postavené sochy.)

To, o čem mluví apoštol Pavel, je naprosto stejné. Používáme Boží Slovo, abychom tyto modlářské myšlenky v lidech, kteří

jsou odcizeni od Krista, konfrontovali. Když to činíme, posluchač pak může činit pokání (může zbořit a zničit) z každého lidského rozumování, argumentu či neposlušnosti Boží autoritě. To je opravdové pokání z praktikování hříchu. Když člověk činí pokání, opravdově se obrací k Bohu a tím se stává svobodným.

Rozdíl ve filozofii

To nás přivádí k jednomu ohromnému rozdílu ve filozofii v církvi v dnešní době, obzvláště na Západě. Velké množství vedoucích přijalo názor, že abychom zasahovali ztracené, musíme své poselství soustředit kolem nekonfrontačních míst evangelia. Jinými slovy že musíme zůstat pozitivní a vyhýbat se tomu, že poukážeme na hřích, který vyžaduje pokání. Tímto přístupem se ať vědomě, či nevědomky stáváme podobnými obchodním zástupcům, kteří se snaží přesvědčit kupujícího o přednostech jejich výrobku, aniž by uvedli jeho slabiny. Je to smutné, ale takové smýšlení se stalo téměř standardní metodou při získávání ztracených.

Tato mylná filozofie křesťanství má dvě zjevné výhody. Zaprvé se téměř vyhneme tomu, že lidi „bijeme“ Božím Slovem. Zákonictví chybí slitování. Zaměřuje se víc na literu zákona, protože někteří lidé touží po tom mít vždy pravdu, aby ovládali jednání druhých a stali se uznávanou autoritou. Kvůli této tvrdosti za sebou zákonictví zanechává zraněné duše, které už nechtějí hledat Boha, protože je nějaký člověk nebo instituce, jež zastupovala Ježíše, takto „zmlátil“. Zákonictví je pravděpodobně nejčastější příčina toho, proč se lidé odvracejí od skutečného vztahu s Bohem.

Ježíš popsal důsledky takové zákonické „služby“: „zavíráte království Nebes před lidmi; sami totiž nevstupujete, a těm, kdo by chtěli vstoupit, vstoupit nedovolujete“ (Matouš 23,13).

Naše touha vyhnout se zákonictví je tedy správná, ale nemůžeme jít do opačného extrému. Měli bychom se vyhýbat upřímné novozákonní službě jen proto, abychom nesklouzli do něčeho,

co kdysi lidi ničilo? Měli bychom se vyhýbat konfrontaci hříchu a výzvam k pokání, abychom náhodou nesklouzli k nějakým náznakům zákonictví? Nevyléváme tím z příslovečné vaničky se špinavou vodou i dítě?

S těmito věcmi je potřeba jednat, protože co je nyní při evangelizacích normální, není vůbec biblické. Jak můžeme nabízet spasení, aniž by došlo k pokání, pokud z Bible jasně vidíme, že je pokání nezbytné? Jsou lidé, které zasahujeme takto omezeným evangeliem, skutečně spaseni?

Druhou „výhodou“ toho, že se vyhýbáme zmínkám o pokání, je to, že můžeme snadno získat více obrácených lidí a tím vybudovat mnohem větší službu, církev nebo skupinku. Ale copak jsme zapomněli, že právě většina lidí následovala Áronův omyl? Velikost neurčuje to, zda jsme nebo nejsme v souladu s tím, co má Bůh na srdci. Rozhodujícím faktorem je pravda, ne počty lidí.

Nezapomněli jsme náhodou, jaká je cena následování Ježíše? Nepřehlížíme to, že Ježíš neustále opakoval příkaz opustit hřích (zapřít sám sebe) a vzít na sebe kříž (naprostou ochotu Boha poslouchat)?

Pokud nebudeme konfrontovat praktikovaný hřích, člověk, který přijme Ježíše, bude dál žít podle měřítek nastavených naší společností a ne podle měřítek Božího Slova. V naší společnosti je naprosto přijatelné žít a spát se svým partnerem ještě před svatbou. Je normální praktikovat homosexualitu, dokonce až do bodu, že se schvalují homosexuální sňatky. Je přijatelné se opíjet, „sjíždět“ se marihuanou a brát jiné drogy, bavit se při obscénních, perverzních a zvrácených pořadech, videích či filmech. A mohl bych pokračovat dál. Přitom je takové chování v přímém rozporu s přikázáními Nového zákona.

Měřítka nebes

To jsou v Novém zákoně opravdu nějaká přikázání? Ano, ano. Ve skutečnosti je v Novém zákoně přes pět set přikázání vyvarovat se nejrůznějších myšlenek a jednání. Apoštol Pavel, člověk, který od Boha přijal největší zjevení Boží milosti, píše: „Obřízka nic neznamená ani neobřízka nic neznamená, ale zachovávání Božích přikázání“ (1. Korintským 7,19).

Bůh například jasně přikazuje, že je sex mimo manželství zakázaný. A nejen to, bude navíc podléhat soudu. Následující slova nejsou jen prázdnými frázemi:

Neboť toto vězte a znejte, že žádný smilník ani nečistý /
skutkem nebo myšlenkou/ ... nemá dědictví v království
Kristově a Božím. Ať vás nikdo nesvádí prázdnými
slovy a falešnými argumenty /k obhajobě těchto hříchů/,
neboť pro tyto věci přichází Boží hněv na vzpurné syny
neposlušnosti.

(Efezským 5,5-6 AMPC)

... neboť smilníky a cizoložníky bude soudit Bůh.

(Židům 13,4)

To, co jsme právě četli, nemluví jen o nemanželském sexu, ale také zahrnuje pornografii a ostatní nečisté sexuální praktiky. Jak se to ale lidé dozvědí, když se takovým tématům vyhýbáme? Opravdu je to láska k lidem, které zasahujeme evangeliem, když se těmto pravdám vyhýbáme?

Bůh se netají tím, že se ti, kteří jsou zapojeni do cizoložství, smilstva, homosexuality, krádeží, opilosti (což zahrnuje i braní drog) a dalšího jednání, které je v dnešní společnosti pro mnoho lidí naprosto přijatelné, nestanou dědici Božího království:

Což nevíte, že nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království? Nemylte se! Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, rozkošníci ani lidé praktikující homosexualitu, zloději ani chamtivci, opilci, utrhači ani lupiči nebudou dědici Božího království.

(1. Korintským 6,9-10)

Zákoníci natropili mnoho škody, protože nemají opravdovou lásku a slitování. Používali novozákonní slova a svá pravidla a usvědčení k tomu, aby se lidé přizpůsobovali jednání, které oni sami schválili. Nezareagovali jsme však my opačným extrémem a nevzdálili jsme se celkově od Ježíšových přikázání, daných přímo z Jeho úst nebo skrze spisy Jeho apoštolů?

Nedávno jsem kázal o těchto slovech z 1. Korintským v jedné velké, známé církvi. Poté, co jsem ukončil první z několika setkání, přišel za mnou pastor a řekl mi, abych na dalších setkáních vůbec nezmiňoval téma homosexuality. Je to ironie, ale ve stejnou chvíli k našemu stolu s materiály přišla v slzách policistka, která měla už víc než dvacet let lesbický vztah, a řekla: „Potřebuji knihu, o které dnes John mluvil. *Dobré, anebo od Boha?* Opravdu se mě to dneska týkalo.“

Jak se lidé dovědí o měřítcích nebes, pokud budeme dál pokračovat ve své současné filozofii křesťanství? Vzpomeňte na Jana Křtitele. Svým vyučováním konfrontoval hříchy, jež byly v tehdejší společnosti běžné. Těm, kteří hromadili majetek, říkal, aby jej rozdali chudým. Těm, kteří kradli, říkal, že mají přestat krást. Těm, kteří zavražďovali, že mají přestat zavražďovat. A dělníkům říkal, že mají být spokojeni se svou mzdou (viz Lukáš 3,10-14). Lidé putovali do nehostinné pustiny, aby jej slyšeli mluvit, protože toužili po pravdě. Poté, co slyšeli, co říkal, reagovali na to a činili pokání ze svých hříchů. Nebyli jiní, než ta policistka na bohoslužbě, která si neuvědomovala, jak závažné důsledky má její životní styl.

Jan Křtitel veřejně říkal, že Herodes, judský král, porušuje Boží Slovo, protože spí s manželskou svého bratra. Později mu za hlásání této pravdy stali hlavu. Jan se nesnažil tomuto vlivnému vládcovi zalíbit, ale měl jeho respekt. Kdyby se Jan vyhnul tomu, že veřejně konfrontoval Herodův hřích, mohl žít dál. Zvažte však, jaký měl jeho čin dlouhodobý dopad: Ježíš Jana poctil před velkým davem (viz Matouš 11,7-15). O věčné odměně, kterou Jan získá v soudný den, se můžeme jen dohadovat. Jan věrně nastavoval kvůli dobru ztracených měřítko nebes.

Pavel šel v jeho šlépějích tím, že psal a kázal tytéž věci. Jeho poselství pro ztracené bylo jasné: „aby činili pokání, obraceli se k Bohu a konali skutky, které svědčí o pokání“ (Skutky 26,20). Prikazoval Timoteovi: „ty, jako kazatel Slova, ukazuj lidem, v čem není jejich život správný“ (2. Timoteovi 4,2 AMPC). Dalšímu služebníku řekl „kárej se vši přísností“ (Titovi 2,15).

Pavel nenechával kompromisu žádný prostor. Jednou měl úžasnou příležitost kázat evangelium velice bohatému a vlivnému vůdci národa, který se jmenoval Félix, a jeho manželce Drusille. Tento velký apoštol jim nepřinesl povzbudivé nekonfrontační poselství. Místo toho čteme:

Po několika dnech přišel Félix se svou ženou Drusillou, která byla Židovka. Poslal si pro Pavla a poslechl si od něho o víře v Krista Ježíše. Když však mluvil o spravedlnosti, sebeovládání a budoucím soudu, Félix se ulekl a řekl: „Pro dnešek můžeš jít, až budu mít čas, zavolám si tě.“

(Skutky 24,24-25)

Překlad AMPC nám říká víc: „Jak však dál argumentoval o spravedlnosti, čistotě života (ovládání svých vášní) a o soudu, který má přijít, Félix se ulekl, zděsil a řekl: „Jdi pryč.“

Když si přečteme celý příběh, zjistíme, že Félix pro Pavla poslal, protože chtěl slyšet o Bohu a věčném životě. Tento vládce

stoprocentně toužil po vztahu se svým Stvořitelem. Mohli bychom jej připodobnit nespasenému člověku, který v dnešní době hledá, má zájem a navštíví církev. Je zjevné, že Pavlovo kázání usvědčovalo hříchy, kterých se Félix nebyl ochoten vzdát, protože se zděsil a poslal ho pryč.

Dnes bychom to mohli přirovnat k vlivnému nevěřícímu, který odchází ze setkání a říká: „Sem se nevrátím. To poselství mě vyděsilo!“ Proč ho vyděsilo? Konfrontovalo toto poselství jeho neochotu pustit se hříchu?

Kdyby Pavel mluvil podle naší dnešní západní filozofie, asi by řekl: „Félixi, Bůh tě miluje. Poslal Ježíše, aby za tebe zemřel, abys mohl být spasen. Chtěl bys Jej přijmout do svého srdce? Pokud ano, opakuj po mě tuto modlitbu: ‚Ježíši, přijď do mého srdce a učiň ze mě Boží dítě.‘“ A tím by skončil.

Ale Pavel Félixě vyděsil. Pavel věděl, že jediný způsob, jak se Félix může stát křesťanem, je činit pokání ze svých hříchů. Kdyby se s ním Pavel modlil po povzbudivém, nekonfrontačním poselství *modlitbu spasení*, byl by Félix *podveden*. Stoprocentně by věřil tomu, že je *znovu zrozený*, ale ve skutečnosti by byl stále *nespasený modlář*. A Pavel by tím umožnil, aby se do církve vkradl kryptonit. Jenže Pavel byl věrný služebník Ježíše Krista a něčeho takového by se nedopustil.

Vím, že je to vše velice silné, ale ani my bychom jako vyslanci evangelia v dnešní době neměli být jiní.

Začněte jednat

Většina dnešních církví vyrostla na základě toho, že lidé zopakovali „modlitbu spasení“. Jednoduše odříkali to, že si uvědomují Ježíšovu oběť za naše hříchy, a pozvali Ho do svého srdce. Představte si, jaká by byla vaše domácí církev, kdyby vedoucí začali vyzývat lidi k pokání z hříchů a obrácení se k Bohu! Kolik lidí by tam zůstalo? Co myslíte?

Představit si to může být nepříjemné, obzvlášť pro vedoucí sborů. Ale představte si, jací by byli ti, již by zůstali. U prvního velkého probuzení bylo zaznamenáno, jak cestující kazatelé navštěvovali církve a sbory a kázali o pokání. Ti, kteří jejich poselství slyšeli, padali s lavic a volali a křičeli a v pokání prosili Boha o spásu. A právě ti, kdo činili pokání, tisíce a tisíce lidí, změnili svět. Celá města se odvrátila od hříchu k Bohu.

Kázání o pokání možná vyprázdní naše sbory. Anebo, s větší pravděpodobností, je naplní. Poproste Boha, aby vám ukázal, jaký potenciál v sobě nese pokání. Pak se modlete, aby to uvolnil ve vašem životě i vašem sboru.

TŘI KRÁLOVÉ

K sepsání této knihy mě inspirovala opakovaná četba šesti starozákonních knih.

Během posledních čtyřiceti let jsem mnohokrát četl a studoval knihy Samuelovy, Královské a Paralipomenon. Nedávno jsem se ale modlil a pročítal je tak, jako nikdy předtím. Žasl jsem, když mi Bůh otevřel oči a uviděl jsem něco, čeho jsem si nikdy předtím nevšiml.

To, co bude následovat, se bude možná zdát příliš akademické a dokonce nudné, ale kdybych jen uvedl, k čemu jsem došel a co jsem zjistil, ztratilo by to na váze. Proto se podělím o stručný popis králů Starého zákona. Když si shrneme jejich život, nalezneme velkou pravdu, která není hned zjevná, pokud čteme těchto šest knih od začátku do konce, protože je do nich vetkáno ještě mnoho jiných příběhů.

Když jsem dříve četl tyto knihy, došel jsem k názoru, že jsou dvě základní kategorie králů: ti, kteří „činili, co je správné v očích Hospodina“, a ti, již byli „modláři“. Nicméně nyní jsem si uvědomil, že ve skutečnosti existují *tři* skupiny králů.

Pravdou je, že žádný izraelský král nečinil jen to, co bylo správné v očích Hospodina, kromě Jehúa, ale i ten ke konci svého života

sešel ze správné cesty. A tak se podívejme do Judska. Nad Judskem vládlo celkem dvacet králů kromě Saula, Davida a Šalomouna. Modloslužebníci byli Rechabeám, Abíjam, Jóram, Achazjáš, (královna) Atalja, Achas, Menaše, Amón, Jóachaz, Jójakím, Jójakín a Sidkijáš. Za vlády těchto králů trpělo Judsko velkými těžkostmi a útoky ze strany svých nepřátel, které často nedokázali porazit a které národu uštedřili mnoho ran.

Pak tu byli králové, kteří činili, co bylo správné. (David a Šalomoun činili, co bylo správné, přestože se Šalomoun ve svém pozdním věku dostal k omylu.) Poté, co se království rozdělilo, to byli: Ása, Jóšafat, Jóaš, Amazjáš, Uzijáš, Jótam, Chizkijáš a Jóšijáš. Seznam těchto osmi králů však lze rozdělit do dalších dvou kategorií. První jsou ti, již činili, co je správné v očích Hospodina ve svém osobním životě, ale nejednali s uctíváním model na výšinách, ve kterém byl lid zapojen, ani je nezbořili.

Tu druhou skupinu pak tvořili králové, kteří nejen činili, co bylo správné před Hospodinem ve svém osobním životě, ale také rozbořili a zničili návrší a místa falešného uctívání. Úspěch národa byl za vlády těchto králů znatelně větší, než za vlády těch, kteří modloslužbu nekonfrontovali. Podívejme se na ně.

1. **David.** Během jeho vlády se mezi lidem neobjevilo žádné modlářství. Horlivě vyzýval lid, aby Hospodinu sloužil celým srdcem, celou myslí, celou duší i tělem. V boji nebyl poražen a jeho království velmi zbohatlo. Svému synu zajistil velmi dobré postavení na počátku jeho vlády.
2. **Šalomoun.** Po velkou část své vlády kráčil ve šlépějích svého otce Davida. Výsledky jeho poslušnosti nebyly vůbec zanedbatelné, a to jak v jeho osobním životě, tak v životě těch, které vedl. Můžeme se dočíst: „Panoval nad celým Zaeufratím od Tifsachu až po Gazu, nad všemi králi Zaeufratí a na všech stranách měl pokoj. Juda i

Izrael pobýval v bezpečí, každý pod svou révou a pod svým fíkovníkem, od Danu až po Beer-šebu, po všechny Šalomounovy dny“ (1. Královská 5,4-5). Přemýšlejte o tom. Nikdo nepotřeboval pomoc sociálních úřadů, protože národ přebýval v hojnosti. Vláda tohoto panovníka byla tak skvělá, že „přicházeli ze všech národů, aby poslouchali Šalomounovu moudrost“ (1. Královská 5,14). Později pak dokonce čteme: „Lidé z celého světa vyhledávali Šalomounovu přítomnost, aby naslouchali jeho moudrosti, kterou mu Bůh vložil do srdce“ (1. Královská 10,24). A také: „Šalomoun seděl na Hospodinově trůnu jako král po svém otci Davidovi, dařilo se mu a celý Izrael ho poslouchal“ (1. Paralipomenon 29,23). Národ byl neuvěřitelně úspěšný: „Král učinil stříbro a zlato v Jeruzalémě tak hojně jako kamení a cedry tak početné jako sykomory v Šefele“ (2. Paralipomenon 1,15).

Jak šel čas, neposlechl Šalomoun Boha a vzal si za manželky mnoho cizinek. Ty odklonily jeho srdce k jiným bohům (vědomý praktikovaný hřích) a nakonec dal Hospodin povstat nepřátelům, kteří zemibránili vrůstu a představovali pro království mnoho problémů (viz 1. Královská 11, 14- 23). Výsledkem této vědomé neposlušnosti bylo to, že se království rozdělilo. Šalomounův syn si ponechal dva kmeny a o ostatních deset přišel.

Od tohoto okamžiku už budu uvádět jen judské krále:

3. **Rechabeám.** Nečinil, co bylo správné v očích Hospodina.
4. **Abíjam.** Nečinil, co bylo správné v očích Hospodina.
5. **Ása.** Horlivě následoval Boha. Nejen že činil, co je správné v očích Hospodina ve svém životě, ale také radikálně vyhledával modloslužbu mezi lidem, který vedl, a ničil ji. Zakázal mužské i ženské svatyně prostitute, zbavil se

všech model, sesadil svou babičku Maaku z postavení královny matky, protože nechala vyrobit ohavnou modlu pro Ašeru (1. Královská 15,11-13). Také odstranil cizí oltáře a pohanské svatyně, pokácel posvěcené sloupy, zničil modly Ašery a odstranil ze všech judských měst pohanské svatyně a kadidlové oltáře. Ása v podstatě vybídl judský lid, aby činil pokání ze svého hříchu. Přikázal jim hledat Hospodina a poslouchat Jeho zákony a přikázání (viz 2. Královská 14,2-4).

To, že lidem přikázal, že mají opustit praktikovaný hřích, mělo své užitky: „Postavil v Judsku opevněná města, protože země měla klid. V těch letech proti němu nevypukla válka, neboť Hospodin mu dal odpočinek“ (2. Paralipomenon 14,5). Během těchto klidných let dokázal po celém Judsku zbudovat opevněná města. Později, když Ásu a Judsko napadla armáda, která čítala milión mužů, se můžeme dočíst: „Kúšijci padali a nikdo z nich nezůstal naživu, protože byli od Hospodina a jeho vojska rozdrčení. Judejci odnesli velmi mnoho kořisti“ (2. Paralipomenon 14,12). Nejen že tuto ohromnou armádu porazili, ale navíc od nich pobrali velkou válečnou kořist a ohromné bohatství.

Požehnání vedoucího, který poslouchá Boha v osobním životě a který se odvrátí od páchání vědomého hříchu, je jasně viditelné. A nejen to. On také vybízel lid, který vedl, aby udělal totéž.

6. **Jóšafat.** I on byl králem, který činil, co je správné v očích Hospodina jak v osobním životě, tak ve veřejném. Vybízel lid, aby činil pokání z modlářství (vědomého páchání hříchu). Vyhnal ze země zbývající chrámové prostitutky a prostitutky (viz 1. Královská 22,46-47). Odstranil pohanské svatyně a modly Ašery (viz 2. Paralipomenon 17,6).

Ve třetím roce své vlády vyslal úředníky, aby vyučovali ve všech judských městech. Vzali s sebou kopie Hospodinova zákona a cestovali po všech městech Judy a vyučovali lid.

Jaké byly výsledky Jóšafatovy vlády? „Strach z Hospodina padl na všechna království zemí, které byly okolo Judska, a nebojovala s Jóšafatem. Někteří z Pelištejců přinášeli Jóšafatovi dávky a náklad stříbra. Také Arabové mu přiváděli brav: sedm tisíc sedm set beranů a sedm tisíc sedm set kozlů. Jóšafat stále velmi bohatl, takže postavil v Judsku pevnosti a města pro sklady“ (2. Paralipomenon 17,10-12). A pak čteme dále: „Jóšafat měl mnoho bohatství a slávy“ (2. Paralipomenon 18,1). Proti Judsku povstaly mnohé armády, ale Bůh způsobil, že se zničily navzájem. Juda pak získal nesmírné množství válečné kořisti. Pak čteme: „ale dotazoval se Boha svých otců a žil podle jeho příkazů ... Hospodin upevnil království v jeho ruce ..., takže měl mnoho bohatství a slávy“ (2. Paralipomenon 17,4-5).

Jeho velkou chybou bylo, že se spřiznil s rodinou Achaba, což byli modláři. Téměř to skončilo jeho smrtí. Jeho syna to naprosto zkorumpovalo. Konfrontoval jej prorok jménem Jehú: „Měl jsi chodit na pomoc ničemovi a milovat toho, kdo nenávidí Hospodina?“ (2. Paralipomenon 19,2). Jóšafat a judské království však celkově vzato díky jeho poslušnosti velice prosperovali. A zajisté to bylo i díky tomu, že konfrontoval hřích, který lid páchal (modloslužbu).

7. **Jóram**. Nečinil, co je správné v očích Hospodina.
8. **Achazjáš**. Nečinil, co je správné v očích Hospodina.
9. **Atalja** (královna). Nečinila, co je správné v očích Hospodina.

10. **Jóáš.** Je o něm napsáno: „Jóáš činil to, co je správné v Hospodinových očích“ (2. Paralipomenon 24,2). Co se však týče jeho vlády, bylo to trošku jinak. Nerozbořil modlářská návrší. Takže v podstatě nevybízeli lid, který vedl, k pokání z toho, že vědomě páchali hříchy. Nakonec se můžeme dočíst, že „přišla judská knížata a klaněla se králi. Tehdy je král uposlechl. Opustili dům Hospodina, Boha svých otců, a sloužili posvátným kůlům a modlářským zpodobeninám“ (2. Paralipomenon 24,17-18).

Lidé, které měl ovlivnit on, nakonec ovlivnili jeho. A výsledkem bylo, že: „Kvůli tomuto jejich provinění dopadlo na Judsko a Jeruzalém rozhořčení“ (verš 18). Přišel za ním prorok, který mu řekl: „Proč přestupujete Hospodinovy příkazy?“ (verš 20). A jaký byl konec? „I stalo se na konci roku, že proti němu vytáhlo aramejské vojsko. Přitáhli do Judska a Jeruzaléma, pozabíjeli z lidu všechny předáky lidu a všechnu kořist po nich poslali králi do Damašku. Ačkoliv aramejské vojsko přitáhlo s nemnoha muži, Hospodin vydal do jejich ruky velmi veliké vojsko, protože opustili Hospodina, Boha svých otců. Tak vykonali soud nad Jóášem“ (verše 23-24). Poranili jej a poté i popravili Aramejci. Vláda Jóáše je příkladem vůdce, který nekonfrontuje páchaný hřích, a nevyhnutelných důsledků.

11. **Amasjáš.** „Činil to, co je správné v Hospodinových očích, ovšem ne celým srdcem“ (2. Paralipomenon 25,2). „Ovšem návrší nebyla odstraněna, lid na návrších dál obětoval a páčil kadidlo“ (2. Královská 14,4). Důsledky pro jeho říši nebyly dobré. Amasjáš porazil Édomce a byl na to pyšný. Toto vítězství ho ponouklo k tomu, aby vyzval k boji i izraelského krále Jóáše. Ten ho varoval, aby si s jeho národem nic nezačínal. Amasjáš však neposlechl a byl izraelskou armádou poražen. On sám byl zajat. Pak Izraelci zničili a pobořili 200 metrů hradeb v Jeruzalému

a vynesli z Hospodinova chrámu veškeré zlato a stříbro i další předměty k uctívání. Izraelci pobrali i poklad z královského paláce a mnoho rukojmích. Amasjáš byl zavražděn (viz 2. Paralipomenon 25,11-28). Opět vidíme, že to s vedoucím, který začal správně a činil, co se líbí Hospodinu, ale nejednal s hříchem lidu, kterému vládl, nedopadlo dobře.

12. **Uzijáš.** Činil, co je správné v očích Hospodina, a dokud hledal Hospodina, dával mu Bůh úspěch a zdar. Stal se velice mocným a úspěšným. Přestože není zapsáno nic ohledně toho, jak naložil s návršími falešného uctívání, víme, že zemřel na malomocenství kvůli pýše.
13. **Jótam.** O tomto králi toho není zapsáno mnoho. Činil, co se líbilo Hospodinu, ale lid dál pokračoval ve svých zvrácených cestách. Je to smutné, ale „Ovšem návrší nebyla odstraněna, lid na návrší dál obětoval a páčil kadidlo“ (2. Královská 15,35). A důsledkem bylo, že: „V oněch dnech začal Hospodin posílat proti Judovi aramejského krále Resína a Pekacha, syna Remaljášova“ (2. Královská 15,37).
14. **Achaz.** Nečinil, co je správné v očích Hospodina.
15. **Chizkijáš.** Chizkijášův otec Achaz byl velice zkažený a zlý král. Achaz dal příkaz, aby byl uzavřen chrám a přestalo veškeré pravé uctívání. První věc, kterou udělal Chizkijáš, byl příkaz znovu otevřít bránu Hospodinova chrámu, vyčistit všechno poskvrněné náčiní a opravit celou budovu. Je o něm napsáno: „Činil to, co je správné v Hospodinových očích, stejně jako to činil jeho otec David. Odstranil návrší, roztřískal sloupy a pokácel posvátné kůly. Rozbil též bronzového hada, kterého udělal Mojžíš, protože až do oněch dnů mu synové Izraele obětovali“ (2. Královská 18,3-4). Pak znovu zavedl Hospodinův svátek

stánků (vyjití z Egypta). Byla to veliká událost, a když se lidé rozešli a vraceli do svých měst, „roztřískali posvátné sloupy, pokáceli posvátné kůly, strhli návrší a oltáře po celém území Judy, Benjamína, Efrajima a Manasesa; úplně je zničili“ (2. Paralipomenon 31,1).

O Chizkijáši je napsáno: „Přilnul k Hospodinu, neodvrátil se od něj a zachovával jeho příkazy, které dal Hospodin Mojžíšovi. Hospodin byl s ním a kamkoli šel, měl úspěch“ (2. Královská 18,6-7). Povstali proti němu Asyřané, ale do asyrského tábora přišel Hospodinův anděl a pobil tam 185000 vojáků. Protože Chizkijáš jednal s vědomým hříchem lidu, dařilo se za jeho vlády jemu i jeho lidu velice dobře.

16. **Menaše.** Nečinil, co je správné v očích Hospodina.

17. **Ámon.** Nečinil, co je správné v očích Hospodina.

18. **Jóšijáš.** Byl to král, jenž Hospodina poslouchal s horlivostí jak v osobním životě, tak jako vůdce národa. Je o něm napsáno: „...a četl jim všechna slova knihy smlouvy nalezené v Hospodinově domě“ (2. Královská 23,2). Obnovil smlouvu, přikázal kněžím, aby odstranili z Hospodinova chrámu všechny předměty, které se používaly k uctívání Bála, Ašery a dalších nebeských mocností. Spálil je a popel rozházal po hrobech těch, již byli modláři.

Ohledně toho, co tento král učinil, aby se zbavil vědomého hříchu neposlušnosti, je toho napsáno hodně. Já jsem si v Bibli zakroužkoval každou zmínku o tom, že Jóšijáš „odstranil, spálil, posekal, zničil, rozmetal, strhl, znesvětil, rozsekal“ a všechna ostatní slova, která označují to, že jednal s hříchem Judy. Tato slova jsou jen ve 23. kapitole

knihy 2. Královské zmíněna dvacetpětkrát! O tomto králi se píše: „ Před ním nebyl takový král, který by se obrátil k Hospodinu celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou zcela podle Mojžíšova zákona, a ani po něm nepovstal jemu podobný“ (2. Královská 23,25). Během jeho života se dařilo dobře jak jemu, tak jeho lidu.

19. **Jóachaz.** Nečinil, co je správné v očích Hospodinových.

20. **Jójakím.** Nečinil, co je správné v očích Hospodinových.

21. **Jójakín.** Nečinil, co je správné v očích Hospodinových.

22. **Sidkijáš.** Nečinil, co je správné v očích Hospodinových.

Shrneme si příběh všech těchto králů. Z dlouhodobého hlediska se dařilo dobře králům, kteří žili zbožně a jednali s vědomým hříchem (modloslužbou) těch, které vedli. Taková příznivá situace pro národ neplatila, pokud jejich král vedl sice zbožný život, ale vyhýbal se konfrontovat praktikovaný hřích lidu.

Měli bychom se z toho poučit. Říkáme si o velké problémy, když jen vedeme lidi k tomu, aby odříkali modlitbu spasení, a vyhýbáme se výzvám k učinění opravdového pokání. Co když „naši nově obrázení“ nemají v plánu odvrátit se od svého hříchu? Pak jsme do svého společenství uvítali modláře.

My vedoucí můžeme žít zbožně, ale pokud nejednáme s hříchem lidí, pak to přinese své důsledky a dopadne to podobně jako u králů, o kterých jsme mluvili. Možná zakusíme krátkodobý úspěch, ale neskončí to dobře. Pro několik králů, kteří nejednali s neposlušností svého lidu, to zpočátku vypadalo nějakou dobu dobře, ale jejich nedostatečné vedení je nakonec dostihlo.

Pokud se rozhodneme pro tento nekonfrontační způsob předávání evangelia, skončíme jako modláři, kteří jsou přesvědčeni, že jsou před Bohem ve správném postavení. V podstatě tím vystavujeme své společnosti vlivu duchovního kryptonitu.

Začněte jednat

Je velice běžné nevidět celkovou situaci kvůli tomu, že jsme příliš zaměřeni na podrobnosti. Dokonce pro tuto situaci máme rčení „Pro stromy nevidět celý les“. To se nám může stát, i když studujeme Boží Slovo, obzvláště když studujeme dlouhá historická období. Nicméně když si vytvoříme zjednodušená schémata, jako jsme to učinili v této kapitole, pomůže nám to odhalit skryté vzory, jichž bychom si jinak ani nevšimli. Pak vidíme celkový obrázek.

Celkový obrázek historie judského a izraelského národa nám ukazuje, že Bůh dával zdar vůdcům, kteří zašli dál, než jen k tomu, že byl jejich osobní život v pořádku. Chopili se doopravdy zodpovědnosti za vše, nad čím jim Bůh dal autoritu.

Možná nejste ani král ani královna. Možná nejste ani manažerem či vedoucím v práci. Existuje však oblast, ve které vám Bůh předal autoritu. To, jak se chopíte zodpovědnosti nad touto oblastí a nejen nad svým vlastním životem, značně ovlivní to, jak se Bůh bude skrze vás projevovat. Poproste Boha, aby vám ukázal sféru vaší autority a dal vám moudrost, jak se v té oblasti chopit zodpovědnosti k spravedlnosti. Zapište si, co vám ukáže, a pak si vytvořte plán, jak toho dosáhnout.

JSME **POVOLANÍ** K TOMU,
ABYCHOM BYLI
SKUTEČNÝMI **SUPERHRDINY**
TÉTO GENERACE.

DŮKAZEM, ŽE JSME PŘIJALI
BOŽÍ MILOST, JE TO,
ŽE JSME PROMĚŇOVÁNI
ZEVNITŘ NAVENEK.

JSME POVOLANÍ K TOMU,
ABYCHOM *OVLIVŇOVALI*
TENTO SVĚT,
NE ABYCHOM SE JÍM
NECHALI OVLIVŇOVAT.

┌ **BŮH NÁS MILUJE**
TAKOVÉ, JACÍ JSME.
TO VŠAK NEZNAMENÁ,
ŽE NÁS TAKOVÉ NECHÁ.
PŘESNĚ NAOPAK...

MILOSTÍ NÁS
ZMOCŇUJE, ABYCHOM
ŽILI SVATÝ ŽIVOT.

NÁŠ **NEOBYČEJNÝ**
BŮH **NESTVOŘIL**
SVÉ DĚTI TAK,
ABY BYLY **OBYČEJNÉ.**

Více na [CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org)

ODSTRANĚNÍ KRYPTONITU

4. ČÁST

KONFRONTACE

Vydejme se na cestu za odstraněním kryptonitu jako jednotlivci i jako společenství. Začněme tím, že budeme konfrontovat a „vypořádáme se“ s důsledky toho, že jsme zanedbávali tuto smrtelnou látku ničit.

Na střední škole jsme museli absolvovat dvoudenní kurz o nebezpečí ilegálních drog, kde nám ukazovali příšerné důsledky toho, když byl někdo na drogách závislý. Během divokých večírků ještě předtím, než jsem poznal Krista, jsem se nelegálním drogám z daleka vyhýbal. V bezpečí mě udržoval strach z těchto příšerných důsledků.

Existuje samozřejmě nezdravý strach. Z toho nás Ježíš vysvobodil. Nicméně existuje i zbožný strach, bázeň, který je podobný tomu, co jsem zakusil na střední škole v souvislosti s užíváním drog. Tato bázeň nás ochrání před tím, co by nám v životě ublížilo. Bible uvádí: „Stále platí zaslíbení pro vstup do jeho odpočnutí, *bojme se tedy*, aby se snad neukázalo, že někdo z vás je promeškal“ (Židům 4,1). „od zla se *člověk* odvrací bázni před Hospodinem“ (Příslaví 16,6).

V této kapitole se budu opět obracet na křesťanské vedoucí. Nicméně by toto poselství mělo probrat nás všechny, neboť věřící má být „hlavou, ne ocasem“ (5. Mojžíšova 28,13). Jsme nazváni vyslanci Božího království, což je důležité postavení.

Promysleli jsme si svoji současnou strategii služby ve světle Božího Slova? Proč se zdráháme konfrontovat návrší hříchu? Lidé, kteří touží poznat Boha, na nás spoléhají, že jim řekneme pravdu. Přesto se vyhýbáme jednat s tím, co jim brání v upřímném vztahu. Chráníme je tím? Copak si neuvědomujeme, že jim v podstatě z dlouhodobého hlediska ubližujeme, když se vyhýbáme pravdě? Proč bychom měli podvádět a klamat ty, kteří přišli, aby se dozvěděli o věčném životě?

Je to stejné jako s Angelou, která se kvůli tomu, že jí to nikdy nikdo neřekl, ocitla v překerní situaci v manželství. Proč bychom měli chtít, aby si někdo myslel, že si do vztahu s Ježíšem může přinést i vědomý hřích? To přece není možné! Nenabízíme tedy vztah, který vůbec neexistuje? Není to náhodou zfalšované spasení?

Podívejme se na to ze všech možných úhlů pohledu. Zvážíme to, jak dopadne člověk, který hledá Boha, vedoucí, kteří se vyhýbají konfrontovat kryptonit, a nakonec i důsledky pro celé církevní společenství. Dlouhodobé důsledky jsou zdrcující pro všechny.

Člověk, který hledá Boha

Musíme mít na paměti, že v soudný den nepřijde k Ježíši několik nebo troška lidí, ale mnozí, kteří budou pevně přesvědčeni, že mají zaručený vstup do Božího království, přesto však uslyší: „Odejděte ode mne, činitelé nepravosti“ (Matouš 7,23).

Kdo jsou tito lidé? Jsou to spiritualisté? Jsou to lidé z jiných náboženství? Jsou to lidé, kteří jsou pohlceni v různých kultech? Pokud podrobně prozkoumáme Ježíšova slova, zjistíme, že to jsou lidé, kteří jsou přímo mezi námi. Přicházejí do našich sborů a vyznávají křesťanství. Ježíš začíná slovy: „„Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane, vejde do království Nebes, ale ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích“ (Matouš 7,21). Ježíš identifikuje lidi, kteří Ho vyznávají jako Pána. Nemluví o tom, že by jejich pánem byl Joseph Smith, Mohamed, Buddha, Hare Krishna, Konfucius, Ra,

Sikh nebo jiné falešné božstvo. Ne. Tito lidé, kterým je odepřen přístup do nebe, nazývají svým „Pánem“ Ježíše Krista a činí to horlivě.

Proč je slovo „Pán“ v tomto verši zopakováno? Jak jsem již říkal dřív, pokud jsou v Bibli nějaké slovo nebo nějaká fráze uvedeny dvakrát, není to náhoda. Pisatel tomu příkládá zvláštní důraz. Nicméně v případech, jako je tento, to neznamená pouze důraz, ale také pocitovou intenzitu.

Například ve Starém zákoně, když čteme o tom, jak se král David dozvěděl, že jeho syna zabila Joábova armáda, jeho reakce plná citu byla: „Král skryl svou tvář a hlasitě naříkal: Můj synu Abšalóme, Abšalóme, můj synu, můj synu“ (2. Samuelova 19,5). Je velice pravděpodobné, že David nezopakoval svá slova úplně stejně dvakrát, ale že se pisatel snažil vystihnout hloubku jeho zármutku, proto je zopakoval dvakrát, aby jim dodal důraz a intenzitu.

Stejným způsobem vyjadřuje Pán svůj zármutek nad těmito lidmi. Nejen, že souhlasí s učením Ježíše Krista a tím, že je to Syn Boží, ale navíc jsou ve své víře velice horliví a citově zainteresovaní. Mluvíme o lidech, kteří jsou nadšení, že jsou křesťané, a jsou s největší pravděpodobností nadšení, když mluví o své víře.

A ke Kristu nechovají pouze hlubokou náklonnost. Jsou také zapojeni do služby:

„Už teď to vidím. Při posledním soudu ke mně přijdou tisíce těch, kteří mi řeknou: ‚Pane, kázali jsme Tvé poselství, vyháněli jsme demony, všichni mluvili o našich projektech pro Boha“.

(Matouš 7,22 The Message)

Překlad The Message vystihuje v této frázi nejlépe, že nejde o žádné odpadlíky. Byli to lidé, kteří byli přímo zapojeni do služby ve svém sboru nebo podporovali jeho činnost. Také dávají najevo

svou víru v evangelium - „kázali jsme Slovo“. V podstatě měli vliv na druhé lidi a díky nim byl život lidí změněn.

V této parafrázované verzi Bible se používá slovo „tisíce“. Většina překladů však volí výraz „mnozí“. Řecké slovo, které se zde používá, je *polus*, což se překládá jako „mnohý v počtu, kvantitě, množství“, a častokrát se používá ve významu „většinou“. Ať je to jakkoli, Ježíš zde rozhodně nemluví o malé skupince lidí, ale o ohromném davu. Ve skutečnosti je to asi většina z přítomných lidí.

Shrňme si to tedy: Ježíš mluví o lidech, kteří věří v učení evangelia, nazývají Ho svým Pánem, jsou citově zainteresovaní, zvětšují evangelium a jsou aktivní v křesťanské službě. My bychom je velice rychle označili za opravdové křesťany. Takže co je tím rozhodujícím faktorem? Čím se liší od skutečných věřících? Ježíš to říká: „ A tehdy jim vyznám: ‚Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.‘“ (Matouš 7,23)

Je zřejmé, že klíčový výraz je „činitelé nepravosti (bezzákonnosti – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele)“. Zaprvé, co je to nepravost, bezzákonnost? Řecké slovo zde je anomia. Thayerův slovník řečtiny je definuje jako „stav /bytí/ bez zákona kvůli jeho ignoranci nebo porušování“. Jednoduše řečeno člověk, který je bezzákonný, nepřilnul k autoritě Božího Slova. Takový člověk pravidelně hřeší, aniž by činil upřímné pokání. Takový člověk je moderní modlář.

Proto je bezzákonnost určitým druhem *kryptonitu*.

Není to tak, že by tito lidé pravidelně padali. Je to spíš tak, že jsou obvykle neposlušní Božímu Slovu, vyhýbají se Mu, ignorují Je a zanedbávají. Jejich zvykem se stal bezbožný život. U některých je to kvůli tomu, že jsou přesvědčeni, že některé pasáže Bible neznamenají doslova to, co se v nich říká, u jiných je to proto, že

si myslí, že se některé verše netýkají dnešní doby. U většiny z nich však kvůli tomu, že jsou přesvědčeni, že jsou pokrytí milostí, která však není biblická.

Jsem bohužel přesvědčen, že dál žijí v hříchu, protože je vedoucí nikdy nekonfrontovali a nevybízelí je k upřímnému pokání. Nikdo jim neřekl, že není možné, aby si do smluvního vztahu s Ježíšem Kristem přivedli i svého modlářského milence. Kdyby byli opravdu spaseni milostí, opovrhovali by už jen samotnou myšlenkou na něco takového, ale také by se rozhodli odejít od každého vědomého hříchu. Ukřižovali by své tělo s jeho vášněmi a chtíči a usilovali by o zbožný charakter a zbožné ovoce. To je znamením opravdového věřícího.

Zajímavé je, že Ježíš prohlásil: „Nikdy jsem vás neznal“. Slovo „neznal“ je řecké slovo *ginosko*, které znamená „důvěrně poznat“. Tito lidé nikdy neměli s Ježíšem skutečný vztah. I když ho nazývají „Pánem“ a „Mistrem“, je to jen titul, neboť Ho nikdy neposlouchali. Důkazem, že má člověk opravdu vztah s Bohem, je to, že dodržuje Jeho Slovo.

A podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováme jeho přikázání. Kdo říká: „Znám ho,“ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a pravda v něm není.

(1. Janův 2,3-4)

Tento výrok dokonale souhlasí s tím, jak Ježíš celou věc uvádí: „Poznáte je tedy po jejich ovoci“ (Matouš 7,20). Ovoce, o kterém Ježíš mluví, není křesťanská služba, kázání evangelia nebo docházka do sboru, protože ti, kterým nebude dovoleno vstoupit, všechny tyto věci dělali. Dnes by většina lidí považovala člověka, který vyznává Ježíše jako svého Pána, věří v Jeho učení, je citově zainteresován a aktivně zapojen do křesťanské služby, za Boží dítě. Přesto je zřejmé z Ježíšových slov, že toto není ten rozhodující faktor, podle kterého se pozná skutečný věřící.

Rád bych to vyjádřil takto: Tyto věci se u skutečného věřícího zajisté nachází. Bez nich člověk ve skutečnosti nemůže být opravdovým věřícím. Ale pouze to, že někdo tyto věci činí, neznamená, že je opravdu Božím dítětem. Rozhodující je toto: Učinil pokání z vědomého hříchu a snaží se horlivě být poslušný Bohu? Rozhodující zkouškou je toto: *Dívá se na Ježíšova slova „Jdi a už nehřeš.“ jako na volbu nebo jako na příkaz (viz Jan 5,14)?*

Ti, již hlásají

Pojďme se nyní zamyslet nad dlouhodobými důsledky pro ty, již evangelium hlásají. Soud, který je v Bibli popsán pro toho, komu je svěřeno Boží Slovo, ale vyhýbá se hlásání konfrontačních aspektů pravdy, je varující. Pozorně si přečtěte varování, které dává Bůh svým vyslancům:

Když řeknu o ničemovi: Jistě zemřeš, a ty bys mu nepředal *výstrahu* a nepromluvil, abys ničemu varoval před jeho ničemnou cestou, abys mu daroval život; onen ničema zemře kvůli své zvrácenosti; *jeho krev však vyhledám z tvé ruky*. Ale pokud ty bys ničemu varoval a ten ničema by se neodvrátil od své ničemnosti a od své cesty, on pro svou zvrácenost zemře, zatímco *ty jsi vysvobodil svou duši*. A když se odvrátí spravedlivý od své spravedlnosti, provede špatnost a položím před něho pohoršení, on zemře, protože jsi ho nevaroval. Zemře ve svém hříchu a nebude připomínána jeho spravedlnost, kterou vykonal, a *jeho krev vyhledám z tvé ruky*. Ale pokud ty bys toho spravedlivého varoval, aby nehřešil, a on by nehřešil, určitě zůstane naživu, neboť se nechal varovat a *ty jsi vysvobodil svou duši*. (Ezechiel 3,18-21)

Všimněte si prosím, jak často se zde používá slovo „výstraha“ a „varovat“. Rád bych se upřímně zeptal pastorů, vedoucích a ostatních věřících, neboť my všichni máme dosahovat ztracených a s láskou konfrontovat ty, již hřeší: „Jak se vám bude líbit, až

bude Bůh vyhledávat krev z vaší ruky za ty, které vedete a kteří jsou přesvědčeni, že jsou před Bohem v pořádku, ale přesto tomu tak není, protože jste se zdráhali je varovat, aby se odvrátili od praktikování hříchu?“ Žijí s falešnou představou, že jsou spaseni, a kvůli nedostatku varování ve svém hříchu dále pokračují a v soudný den uslyší: „Odejdi ode Mne“.

Snad právě proto je správné kázání evangelia takovéto: „Jeho my zvěstujeme *napomínající* každého člověka a vyučující každého člověka ve vši moudrosti, abychom každého postavili dokonalého v Kristu“ (Koloským 1,28). Nemáme jen vyučovat, ale také *napomínat (varovat)*.

Přemýšlejte o tom, co ve výše uvedených verších Bůh jasně dává najevo: „Jejich krev však vyhledám z tvé ruky“ (Budeš zodpovědný za jejich krev – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele). Už jste někdy přemýšleli o tom, že si budeme vědomi toho, co jsme zanedbali, po celou věčnost? Izajáš nám říká, že v novém nebi a nové zemi to bude následující:

A novoluní co novoluní, sobotu co sobotu bude přicházet veškeré tělo, aby se sklánělo přede mnou, praví Hospodin. I vyjdou a pohlédnou na mrtvoly těch, kteří proti mně byli vzpurní. Ano, jejich červ neumírá a jejich oheň nehasne. Budou k opovržení veškerému tělu. (Budou na ně hledět s nesmírnou hrůzou – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele).
(Izajáš 66,23-24)

Myslíte si, že ti, jejichž „krev bude na jejich rukou“, jednoduše zapomenou na to, že ti, již hoří v ohnivém jezeře, tam jsou kvůli tomu, že se je zdráhali varovat?

Jestliže podle naší filozofie pouze přijímáme lidi takové, jací jsou, nabídneme jim spasení tím, že se pomodlí „modlitbu spasení“, která v sobě nemá skutečné pokání, a tím jim poskytneme

falešnou naději, že půjdou do nebe, jakýpak asi bude výsledek? Svým posluchačům jsme dali zfalšovanou jistotu a odstranili jejich motivaci činit opravdově pokání. Bez pochyby budeme hledět na ty, které jsme svedli z cesty, s „nesmírnou hrůzou“.

Vzpomeňte na Pavlova strhující slova: „Proto vám dnešního dne dosvědčuji, že jsem čistý od krve všech lidí, neboť jsem nic nezamlčel a oznámil jsem vám celou vůli Boží“ (Skutky 20,26-27). Pavel velmi dobře věděl, co řekl Bůh hlasatelům Slova skrze Ezechiela. Pokud se vyhneme oznamování Božích cest, budeme za to zodpovědní, budeme pošpinění krví těchto lidí. Možná právě proto nám píše apoštol Jakub:

Nebudte mnozí učitelé, moji bratři; víte,
že budeme souzeni přísněji.
(Jakubův 3,1)

Tato slova nejsou v Bibli proto, abychom je ignorovali nebo je brali na lehkou váhu. Bůh nás varuje, abychom neřediti Jeho Slovo a nebrali na lehkou váhu, když nás volá k pokání z praktikovaného hříchu. Říká to pro dobro vedoucích i pro dobro těch, kteří hledají. Bůh nás miluje, ale je svatý a nesnese ve své přítomnosti nic s přirozeností hříchu. Učinil pro nás cestu. Zaplatil vysokou cenu jak za naše vysvobození, tak za zmocnění kráčet svobodní od hříchu. Jak budeme chtít uniknout soudu, pokud zanedbáme vyučování nebo přijmutí tak skvělého spasení?

Opravdu stojí za to vynechat z výzvy evangelia to, po čem Nový zákon tak zjevně volá? Poslední slova poslední knihy Nového zákona zní takto: „a kdo by ze slov svitku tohoto proroctví něco odejmul, tomu Bůh odejme jeho díl ze stromu života a ze svatého města, které byly popsány v tomto svitku“ (Zjevení 22,19). Jak bychom mohli toto varování ignorovat? Jak bychom se mohli nepodělit s těmi, kteří u nás hledají pravdu, o první krok k opravdovému spasení, jímž je pokání z hříchů?

Nebo si myslíme, že toho víme víc než Bůh? Myslíme si, že je důležitější přivést lidi do církve a snad je pak někdy v budoucnu přesvědčit, aby se vzdali hříchu? Vždyť realita je taková, že pokud už takovému člověku někdo řekl, že je spasen a zachráněn, protože se modlil modlitbu spasení, a že jej už přivítali do „rodiny“, proč by ještě měl mít nějakou potřebu činit později pokání? Vždyť už je „v rodině“ a „pokryt milostí“.

Charles G. Finney byl skvělý evangelista. Jeho služba byla tak mocná, že se při několika příležitostech během jeho setkání zastavila práce v celých městech. Při jedné z nich to bylo město Rochester ve státě New York. Někdy kázal o pokání z hříchu a vyzýval ke spasení večer co večer, dokud se už jeho posluchači neudrželi na židlích. Nemodlil se s těmito hledajícími, aby byli spaseni. Nakonec, po několika večerech, řekl něco v tomto smyslu: „Pokud přemýšlíte o tom, že se stanete křesťanem, tak se po dnešním setkání sejdeme a popovídáme si.“

Na jeho setkáních došlo ke spasení mnoho tisíc lidí. Z historie víme, že víc než 90 % těch, kteří se obrátili na jeho setkáních, zůstalo své víře věrní. Dnes jsou podobné statistiky mnohem nižší. Měl velký úspěch, protože se držel učení Nového zákona. Věděl, že je to nejlepší metoda!

Společenství

Nyní vychází na světlo důležitost toho, co jsme probírali na začátku této knihy. Pokud nabídneme spasení lidem, kteří dále pokračují v páchání hříchu, otevíráme svá společenství pro kvas hříchu. Vědomý hřích se velice rychle šíří a ovlivňuje jednotlivce i celá společenství stejně, jako ovlivňoval kryptonit Supermana.

Když zanedbáme konfrontaci hříchu, oslabíme svou církev a své společenství a v důsledku pak naše vesnice, města a národy nevidí Boží slávu. Prvotní církev měnila celá města a oblasti, protože nesla velkou Boží slávu. Proč neměníme své komunity my

v 21. století? Naše technologie dosahovat k lidem přece daleko předčí prvotní církev!

Proč v Americe a zbytku západního světa kvetou potraty, cizoložství, sexuální zvrácenosti, homosexualita a zmatek ohledně pohlaví? Není to kvůli tomu, že by šla naše společnost kupředu. Stejný trend bezzákonosti můžeme pozorovat ve 14. a 15. století, když ochladla církev. V římské společnosti začalo být křesťanství stále oblíbenější a církev se začala přizpůsobovat. Její efektivita slábla, až to vyústilo v dobu, kterou známe pod pojmem doba temna.

Já to nejsem ochoten znovu zažít a vím, že je velké množství vedoucích, kteří se mnou souhlasí. Neustoupíme a nepřestaneme hlásat celou pravdu v lásce a se slitováním.

Prosím, připojte se k nám a rozhodněte se oznamovat pravdu, ať už je to populární či ne, ať vhod či nevhod. Mluvte Boží Slovo, které přinese změnu života, změnu komunit, měst i národů. Když to nebudeme dělat, odmítáme milovat svého bližního.

Začněte jednat

V těle Kristově neexistuje žádná role, kde byste mohli schovat účinky hříchu. Neubližuje jen těm ve vedení. Může se rozšířit od jediného člověka, který hřích ve svém životě uvítá. Když budeme mlčet, co se týče hříchu, může to přivést lidi ke zkáze. Za jejich smrt budeme zodpovědní my.

Přečtěte si tuto poslední větu ještě jednou, ale převedte ji do 1. osoby: Když budu mlčet, co se týče hříchu, může to přivést lidi ke zkáze. Já budu za jejich smrt zodpovědný. Několikrát si to zopakujte, aby se to do vás dostalo. Ať váha této pravdy zasáhne vaše srdce i mysl.

Bůh vás za to bude volat k zodpovědnosti. Hřích nemůžeme omlouvat. Jak to vypadá ve vašem životě? Jak to změnilo vaše manželství nebo rodičovství? Jak to změnilo způsob, kterým mluvíte s lidmi ve své domovské církvi? Poproste o odpovědi na tyto otázky Boha. Modlete se za to, dokud nebudete mít jasné pochopení toho, jak s touto pravdou běžet. Pak si najděte přítele, kterému důvěřujete, a promluvte si s ním o svém plánu, jak ji začít uvádět v praxi.

TOLERANCE

Podívejme se, co říká přímo náš vzkříšený Král.

V poslední knize Bible předává Ježíš sedm poselství sedmi sborům v Asii. Kdyby byla Jeho slova míněna pouze k těmto historickým sborům, nebyla by zapsána v Bibli. To, že se v ní nacházejí, znamená, že mají i prorocké použití. Jinými slovy se týkají i nás v dnešní době stejně tak, jako když byla poprvé zapsána.

Boží Slovo je živé. Proto se na Ježíšova slova budeme dívat jako na slova, která pronáší k nám všem v přítomném čase. Takže pojďme na to, ať už to bude pamlsek v podobě Jeho pochvaly, či bič v podobě jeho láskyplného kárání.

Kdo je Jezábel?

Zaměříme se na historickou církev v Thyatirech. Ježíš začíná tím, že se představuje: „Toto praví Syn Boží, který má oči jako plamen ohně a nohy podobné bronzu“ (Zjevení 2,18). Jeho výrok bychom mohli vyložit tak, že má oči jako laserový paprsek, který vidí až k jádru problému, a nohy z nejčistšího bronzu, což popisuje Jeho všemocnost a sílu.

Začíná tím, že nás chválí: „Znám tvé skutky a tvou lásku, věrnost a službu, tvou vytrvalost a tvé poslední skutky, hojnější než ty první“ (Zjevení 2,19). Je zcela jasné, že nemluví k nějaké mrtvé církvi, ale k církvi, která je živá a roste.

Začíná tím, že říká, že ví o naší lásce, a chválí nás za to. V mrtvé církvi nebo mrtvé službě je to obvykle láska, která vychladne jako první. Láska k Bohu i k lidem. A v tomto smutném stavu pak začne umírat i ostatní ovoce spravedlnosti.

Není překvapením, že právě toto je záměrem Pánovy nápravy v prvním sboru v Efezu, totiž to, že opustili svou první lásku. Ale ne v Thyatirech. Ježíš tento sbor za lásku chválí. Popisuje jej jako komunitu věřících, kterým na druhých záleží. To je v Božích očích velice důležité. Osobně jsem přesvědčen, že to je důvod, proč nás Ježíš chválí za lásku dřív, než se dostane k dalším věcem, jako je naše víra, služba či vytrvalost.

Další naprosto úžasná věc je to, že se tato církev rozhojňuje v lásce, víře, službě a vytrvalosti. Jak pozoruhodné! Toto tělo věřících nepopisuje slovo „udržovat“. Oni jdou v důležitých věcech stále kupředu. Překlad *The Message* to uvádí velice krásně: „Vidím vše, co pro Mne děláte. Je to ohromující! Vaše láska, víra, služba i vytrvalost. Ano, velice ohromující! A s každým dnem jste lepší a lepší.“ Taková slova přímo od Pána by velice rád slyšel každý vedoucí či člen sboru.

Jeho chvála se však náhle obrací v nápravu:

„Ale to mám proti tobě, že trpíš ženu Jezábel, která si říká prorokyně, vyučuje a svádí mé otroky, aby smilnili a jedli maso obětované modlám.“

(Zjevení 2,20)

V těchto slovech je toho mnoho, co je potřeba správně pochopit. Ze všeho nejdřív se podívejme na jméno *Jezábel*. Je to skutečné jméno nějaké ženy z té doby? Většina výkladů se shoduje na tom, že není. *The New American Commentary: Revelation* uvádí: „Nemáme žádný záznam jména Jezábel v řecko-římské literatuře této doby ... fakt, že by nějaký Žid pojmenoval svou dceru Jezábel, je stejně málo pravděpodobný jako fakt, že by nějaký křesťan pojmenoval

své dítě Jidáš nebo později od 2. století nějaký Žid použil jméno Ježíš.“ Překladaelé Bible *The New Living Translation* s tímto zjevně souhlasí, neboť Ježíšova slova přeložili jako „tu Jezábel“.

Když se jméno použije tímto způsobem, je to, jako by někdo řekl o člověku, který si neustále dělá legrácky, „ten komik“. Není to jeho jméno. Spíš popis obvyklého chování.

Můžeme tedy s jistotou říct, že se jedná o skutečnou ženu s velkým vlivem, která byla označena jako „Jezábel“, což ale nebylo její skutečné jméno. Měla velice velký vliv a nakonec celá skupina vedoucích přijala její poselství. V dnešním světě by se mohlo jednat o muže či ženu, nebo spíš celou skupinu vedoucích, kteří propagují stejný druh učení. Ať tak či jinak, důležité je to, že tato filozofie ovlivňovala celou církev.

Proč ji Ježíš označil zrovna takto? Pravděpodobně bylo její ovoce podobné ovoci Jezábel, manželce krále Achaba ve starověkém Izraeli. Můžeme se o ní dočíst v knihách Královských. O této královně bychom toho mohli napsat mnoho. Podívejme se však na to, jaký měla vliv a jaký byl dopad pro celý Izrael. Prosazovala modlářství a výsledkem bylo, že bylo Boží Slovo mezi lidem Izraele utlačeno, až zcela utichlo. Všichni vůdcové umlkli a zbytek národa tak naprosto otupěl a byl netečný. Postavit se proti ní měl odvahu jen jediný člověk, Eliáš.

Vliv Jezábel je zjevný, když Eliáš konfrontuje celý národ a žádá jej, aby si vybrali mezi poslušností Bohu a činěním hříchu. Činí to před zraky „služebníků“, kteří pobírají plat přímo od ní. Jsou to proroci Bála a Ašery. Tito lidé byli elitou národa za dnů Eliáše. Byli to lidé, kteří by byli dnes právníky, zákonodárci, lidmi z médií atd. Celý národ se sešel a před zraky této „elity“ jej Eliáš vyzývá:

„Jak dlouho budete ještě sedět na dvou židlích? Jestliže je HOSPODIN skutečným Bohem, pak jej poslouchejte. Jestliže je Bohem Bál (praktikovaný hřích), poslouchejte jeho. Už se konečně rozhodněte!“

(1. Královská 18,21 The Message)

Poslouchat Boha je víc než jen tichá víra. Máme hlásat Jeho Slovo. Jsme povolání, abychom byli Jeho vyslanci. Jak? Pavel to říká jasně:

Hlásej slovo, /buď neustále připraven a v pohotovosti/ a přicházej s ním vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvěj, napomínej se vši trpělivostí a s vyučováním /ukazuj lidem, kde je to v jejich životě špatně/.

(2. Timoteovi 4,2 AMP)

Eliáš byl v celém Izraeli jediný, kdo miloval druhé lidi natolik, že se rozhodl ukázat jim, co bylo v jejich životě špatné.

Vliv Jezábel způsobil ve vedoucích i v té společnosti strach. Nyní mlčeli, byli zastrašení, otupěli, a už se nechtěli postavit za *Yahweho*. Nadvládu získal praktikovaný hřích a Boží Slovo bylo ignorováno. V Novém zákoně začíná v církvi docházet k něčemu podobnému. To Ježíš nedovolí, proto si najde služebníka, apoštola Jana, který, stejně jako Eliáš, se za Něj postaví a bude mluvit.

O co opravdu jde

Nyní se musíme zeptat, co se týká církve v Thyatirech, zda Ježíš opravdu mluví o tom, že se její členové fyzicky zapojují do sexuálních zvráceností a jedí maso obětované modlám? Je to možné. Já bych se však k tomuto výkladu nepřikláněl, protože ani Pavel neodsuzuje to, že někdo jí maso obětované modlám, když o tom píše církvi do Říma i do Korintu (viz Římanům 14 a 1. Korintským 10). Proč by Ježíš něco takového označil za příšerné, když tutéž věc apoštol Pavel vedený Duchem schvaluje? Velmi

uznávaný komentář Bible uvádí: „Co se týče napomenutí lidí za účast na sexuálních zvrácenostech, nejeden výklad se shoduje, že pravděpodobně nešlo o skutečnou sexuální promiskuitu, neboť takové chování by v církvi jistě tolerováno nebylo. Spíš se zde odkazuje na duchovní nevěru nebo nevěru učení“ (*The New American Commentary: Revelation*).

Ať to bylo jakkoli, ani jedna z těchto skutečností nebyla středobodem Ježíšovy nápravy. Svou pozornost musíme věnovat tomu, na co zde Ježíš upozorňuje, a tím je tolerance. Ježíš říká: „že trpíš...“. Řecké slovo zde je slovo *eaō*. Výklad Zjevení Janova jménem *A Handbook on the Revelation to John* toto slovo vysvětluje takto: „Význam tohoto slova lze vyjádřit pozitivně jako „dovoluješ“, „povoluješ“, nebo negativně jako „nezabraňuješ“, „nezastavuješ“, „nebráníš“.

Zamysleme se. Je to ohromující. Ježíš je dalek toho, aby jednal s tím, kdo v té době, nebo v naší době, propaguje učení, jež Jeho lid svádí k modlářství (praktikování hříchu). Jasně řekl: „Dal jsem jí čas k pokání, ale ona se nechce odvrátit od svého smilstva“ (Zjevení 2,21). Je zřejmé, že už i dříve varoval, ale vše vyznělo bohužel naprázdno.

Místo toho velice přísně napomíná všechny, kdo dovolují, aby to pokračovalo. Jinými slovy ty, kteří s touto věcí nejednají. My místo toho dále vyučujeme pouze pěkné, povzbuzující a budující pasáže Nového zákona. V podstatě tedy mlčíme a jsme stejní jako izraelský lid v dobách Jezábel. Můžeme to přirovnat k následující situaci: Všichni jsme uvězněni v hořícím domě, ale nikdo neudělá nic, aby utekl, nebo aby pomohl utéct jiným. Jen se dál navzájem povzbuzujeme a říkáme si, jak jsme požehnaní. Dál si vzájemně vyjadřujeme lásku, zatímco nám hoří střecha nad hlavou a zdi se už bortí.

Podobné dilema

Apoštol Juda čelil podobnému dilematu. Chtěl ostatním křesťanům napsat, aby je povzbudil tím, jak velký zázrak naše spasení je, ale nemohl. Dům už hořel. Musel konfrontovat kryptonit, který se do církve vkrádal. Podívejte se na to, co píše:

Milovaní, když jsem vynakládal všechnu píli, abych vám psal o naší společné záchraně, pokládal jsem za nutné vám napsat povzbuzení, abyste vytrvale zápasili o víru, která byla jednou provždy svěřena svatým. Neboť se vloudili někteří lidé, kteří jsou dávno předem zapsáni k tomu odsouzení, bezbožní, kteří milost našeho Boha proměňují v bezuzdnost a zapírají našeho jediného vládce a Pána, Ježíše Krista.
(Judův 1,3-4)

Tento Boží muž horlivě touží napsat těm, které miluje, o užitečných, požehnáních a příslibech našeho života v Kristu. Rád by zůstal co nejvíce povzbudivý a pozitivní tak, jako většina lidí.

Dokážu s ním soucítit. Když píšu nebo vyučuju, častokrát čelím velké emocionální bitvě, protože toužím zůstat pouze na straně „povzbuzení“. Rád povzbuzuju. A kdo ne? Nicméně nás Duch skrze nutkání vede, abychom jednali s tím, co se snaží zničit převzácné Boží děti.

A proto vede Judu jeho upřímná láska k tomu, aby napsal varování, jež má chránit. Co se děje? Je to malinko jiné než v Thyatirech. Tito bezbožní rušitelé přestrojeni za pastory, vedoucí či věřící buď vyučují, nebo spíš svým životním stylem ukazují něco, co Juda popsal jako to, že „proměňují milost v bezuzdnost“, místo aby šlo o opravdovou „zmocňující milost“. Jejich „bezuzdná milost“ nás nestřeží před kryptonitem a nevede nás od něj pryč, ale povoluje nám žít život bez zbožných hranic. Protože jsme milost smrskli na pouhou pokrývku, místo aby to byla mocná uschopňující

síla, může nám životní styl diktovat společnost. Takže si zranitelní věřící mohou v podstatě svobodně jít za naplňováním tužeb jejich padlé přirozenosti tak, jak to vidíme v naší společnosti. Tím se stávají obětí kryptonitu. To však není záměrem Boží milosti.

Juda není spokojen s tolerováním kvasu, který si klestí cestu do církvi. Je to skutečný otec, který ochraňuje své děti před pokřiveným životním stylem, jenž by je nakonec odvedl pryč od Boha. Jeho by Ježíš nenapravil na rozdíl od vedoucích v Thyatirech. Spíš by Judu pochválil.

Ani Pavel, další skutečný laskavý otec, nezůstával potichu, když se mezi lidmi v církvi objevily sváry, rozbroje, zvrácenosti, roztržky, žádostivost a další bezbožné věci. Miloval je až příliš na to, aby se nepokusil jednat a zastavit kvas, který se v těle tak rychle rozšíří. A stejní byli i Jakub a Petr.

Když pročítáme poselství otců prvotní církve, následovali stejný příklad a používali jako zbraň psané a mluvené Boží Slovo, aby jednali s praktikovaným hříchem mezi Božím lidem. Nebáli se promluvit a bořili výmysly a ospravedlňování, které formovala společnost a které byly v rozporu se zdravým učením. Tito vedoucí se nedali zastrašit Jezábelinými přísluhovači, když strhávali a bořili kulturní modly!

Mlčení znamená souhlas

Když mluvíme o vedení, tak i mlčení je neverbální komunikace. Znamená souhlas a dává svolení tím, že říká: „Co děláš, je v pořádku“. Existuje staré latinské přísloví, které říká: „Mlčení znamená souhlas. Měl jsi promluvit, když jsi mohl.“ Ani jeden z otců prvotní církve nezůstal potichu, když si kryptonit klestil cestu do života těch, které milovali a za které měli zodpovědnost. Promluvili, protože viděli, jak je ničující, jedovatý a smrtelný, a že se šíří jako kvas.

Apoštol Jan píše: „...celý svět leží v tom Zlém“ (1. Janův 5,19). Ve společnosti je neustálý proud zla. Nejvíce ničivé je *skryté zlo*. Ano, maskuje se jako *dobro*. Tento klamný proud se nazývá „věkem tohoto světa“ (Efezským 2,2).

Podívejme se na to asi takto. Abyste se v řece dostali nahoru proti proudu, musíte pádlovat proti jejímu proudu. My žijeme ve světě, který má své proudy. Tyto proudy jsou v přímém rozporu s Božím královstvím. Mnohem nebezpečnější však je, že jsou mazané, skryté a maskují se za *dobro*. Jestliže nepromluvíme, můžeme se přirovnat k situaci, kdy jen zvedneme pádla do vzduchu a necháme se unášet proudem. Možná bude naše loď stále směřovat přídíl nahoru proti proudu, stále budeme mít vzhled i vyjadřování křesťana, ale necháme se unášet společenskou etikou své doby a nebudeme vůbec efektivní.

Tím, že zvedneme pádla, vyhneme se obávané konfrontaci. Ale to, co nekonfrontujeme, se nikdy nezmění. Edmund Burke napsal: „Jediné, co zlo potřebuje k tomu, aby mohlo zvítězit, je, aby dobří lidé nic neudělali.“ Kulturní modly v srdci a mysli věřících se stávají stále pevnější, když vedoucí mlčí.

Klam neustále roste a to, co tolerujeme, nás nakonec naprosto otupí. Potom sympatizujeme a dokonce se stavíme na stranu toho, co nám ubírá nadpřirozenou sílu a moc. Už nejsme proti kultuře, ale podřízení kultuře. Máme nálepku „křesťanství“, ale nejsme „vyslanci moci“, spíš jen „agenti zmatku“. Svět kolem nás se ptá: „Vidíme vaše sbory, slyšíme hudbu a vyučování o lásce a milosti, ale kde je nějaký důkaz, že váš Všemocný Bůh existuje?“

Pavel směle prohlásil, že ti, co se prohlašují za křesťany, ale spojují se se světem, jsou v podstatě nepřátelé kříže. Ano, nepřátelé!

Neboť mnozí, o nichž jsem vám často říkal, a nyní to pravím s pláčem, žijí jako nepřátelé Kristova kříže; jejich

koncem je zahynutí, jejich bohem je břicho a jejich sláva je v jejich hanebnosti; ti myslí na to, co je pozemské. Vždyť naše občanství je v nebesích, odkud také dychtivě očekáváme Zachránce, Pána Ježíše Krista.
(Filipským 3,18-20)

Přečtěte si pozorně první verš. Zaprvé se tam píše „mnozí“. Zadruhé to nejsou jejich slova, která by z nich činila nepřátele kříže, neboť svými slovy stále vyznávají Ježíše. „Vyznávají, že znají Boha, ale svými skutky ho zapírají.“ (Titovi 1,16) Maskují se zbožným zevnějškem, ale svým jednáním ukazují, že jsou nepřátelé. Pohánějí je touhy jejich těla: chtíč, potěšení, postavení, popularita, sexuální choutky, pomluvy a další.

Pavel promluvil. Konfrontoval a netoleroval. Přečtěte si jeho dopisy a všimněte si, jak často varuje a napomíná za bezbožné a světské chování. Pamatujte ale na to, že je to vlastně Boží Slovo, které k nám z Pavlova pera mluví.

Jediný způsob, jak tyto hradby zbořit, je konfrontace tím, co říká Boží Slovo. Pokud se těmto filozofickým pevnostem nepostavíme přímo Božím Slovem, dovolíme, aby nadále získávaly převahu a sílily v srdci a mysli věřících i těch, kteří jsou ztraceni. Když odmítneme promluvit, otevřeme dveře kryptonitu a jeho účinku.

Kontrastující výsledek

Jaká jsou závěrečná slova Ježíše k naší církvi? Nejsou určena pro slabé povahy. Jednoduše říká, že ti, kteří se zapletou do falešného učení, budou „velmi trpět“, dokud neučiní pokání. To bude znamením a všechny ostatní sbory poznají, že On je ten, kdo prohledává naše myšlenky a záměry a odplatí každému podle toho, co si zaslouží (viz Zjevení 2,22-23).

Ale je zde i dobrá zpráva: Těm, kteří nepodlehnu kryptonitu, těm, co se pevně drželi Jeho Ducha a Jeho Slova, říká, že bude dána autorita nad národy ... stejná autorita, kterou předal Otec Ježíši.

Výsledek je docela kontrastující. Pro jedny jsou tu zlověstné důsledky, pro druhé nepomíjivá odměna. Můžeme si tedy dovolit nevěnovat pozornost těmto varováním, obzvláště pokud přicházejí přímo z úst našeho vzkříšeného Krále?

Začněte jednat

Jezábel donutila Boží proroky mlčet. Mnoho z nich dokonce zabila. Jen jediný byl ochoten postavit se a promluvit za Hospodina. A podívejte se, co byl pro toho jediného Bůh ochoten udělat. Ochraňoval ho, zaopatřoval ho, postavil se za něj nadpřirozenými znameními a zázraky, nad kterými žasneme ještě dnes.

Bůh stále hledá ty, již se postaví za Něj a budou promlouvat pravdu. A není to o tom, že bychom chtěli být kritičtí. Nesnažíme se lovit hřích. Zároveň si však nemůžeme dovolit nechat se zastrašit a mlčet a dělat si starosti, že by se na nás lidé dívali jako na zpátečníky, zastaralé, netolerantní nebo podobně.

Prvním krokem je uposlechnout toto varování ve svém vlastním životě. Ať to stojí, co to stojí, vymaňte se z hříchů, kterým jste se v minulosti oddávali. Jakmile se osvobodíte, začněte osvobozovat druhé lidi a horlivě je varujte před nebezpečím hříchu. Pavel píše: „a jsme připraveni potrestat každou neposlušnost, jakmile bude vaše poslušnost úplná“ (2. Korintským 10,6).

Pokud nemáte rádi konfrontaci, prostě Boha, aby vám dal k druhým lidem lásku, jež vás povede k tomu, abyste je konfrontovali. Ať je to další meta, kterou budete chtít pokořit. Pak budete moct s Boží milostí pomáhat ostatním, aby ji pokořili i oni.

LÁSKA A PRAVDA

Nyní se dostáváme k nejdůležitějšímu aspektu zničení kryptonitu – motivu, proč jej chceme zničit. Nedostatek moci ke zničení kryptonitu nebo její naprostá nepřítomnost stojí pravděpodobně za tím, proč jsme se uchýlili k tomu, že předkládáme evangelium svým způsobem a že jsme si vytvořili vlastní křesťanskou filozofii. Moc, o které zde mluvím, není nic jiného než *Boží láska*. Pavel učinil velice silný výrok:

... abychom již více nebyli jako děti, zmítáni vlnami a hnáni každým větrem učení v lidské nestálosti, v chytráctví k nastražené cestě bludu, nýbrž abychom byli pravdiví v lásce a rostli všemi způsoby v toho, který je hlavou, v Krista.

(Efezským 4,14-15)

Falešná učení, jako to, o kterém Ježíš mluví k církvi v Thyatiře, nebo ta, která se popisují v dopisech Judy, Petra, Jana i Pavla, jsou tak záludná, že je lze snadno zaměnit za pravdu. Nepřítel je mnohem mazanější, než si myslíme. Jestliže dokázal svést Evu v dokonalém prostředí, prostoupeném Boží přítomností, o co snadnější je pro něj svést nás v tomto poskvřeném prostředí? Co nás ochrání před klamem těchto falešných učení?

Ochrání nás pravda. Jen pravda ale nestačí. Musí to být pravda *vyřčená v lásce*. Pravda bez lásky nás povede cestou „literary zákona“, jež zabíjí. Takové je *zákonictví*. Jeho výsledkem je, že přizivuje klam a je příčinou, proč se mnozí biblickým varováním vyhýbají nebo je naprosto ignorují. Ta jsou přitom životně důležitá pro zdravý růst církve.

Zákonictví nás zbičuje, protože je ohavné, kruté a nenávistné. Opakem jeho brutality je kráčení v lásce. Ale láska, která nenese pravdu, není žádnou láskou. Je to jen podfuk. Je to určitá forma laskavosti, sympatie, něžnosti a trpělivosti. Má veškeré zdání zbožné lásky. Ale pokud jsou tyto ctnosti bez pravdy, také nás nevyhnutelně dovedou na klamnou cestu.

Budme upřímní. Záměrně se vyhýbáme mluvit o určitých biblických pravdách, protože nám připadá, že nepramení v lásce, po které tak silně toužíme. Pravdy, kterým se vyhýbáme, žádají, aby lidé nezůstávali stejní, ale změnili svůj životní styl. Máme pocit, že když budeme volat muže i ženy k pokání, bude to vyjadřovat nedostatek slitování, jemnosti, laskavosti a lásky. A přesto zvažte toto: Zahlédnu slepého, jak míří přímo k útesu, ze kterého by pád znamenal jistou smrt. Mohu to nechat skončit katastrofou, protože kdybych zasáhl, mohlo by se říct, že jsem byl negativní a netoleroval jsem rozhodnutí toho člověka jít konkrétním směrem. Pokud jej nezastavím a neopravím jeho směr, zemře. Pokud jej budu pozitivně povzbuzovat, ale neřeknu mu o tom, že musí změnit svůj směr, pak budou jeho poslední kroky díky mně radostnější a příjemnější, ale stále skončí na dně propasti a zemře. Copak je toto opravdová láska?

Naše společnost a mnoho lidí v církvi se na opravdovou, skutečnou lásku dívá jako na něco fanatického a hrozného. Tato hradba se u mnohých lidí objevila kvůli tomu, že se na život díváme z pohledu sedmdesáti či osmdesáti let a ne z pohledu věčnosti. Přemýšlejme o tomto příkladu: Pokud se na štěstí dívám z pohledu

jediného dne, pak, když budu na svatbě, sním naprosto všechno, co se ocitne na stole. Tento den si náležitě užiju a budu šťastný. Pokud se však na štěstí budu dívat z pohledu šesti měsíců, budu se při hostině chovat úplně jinak. Sním maximálně jeden dezert, pokud vůbec nějaký, protože nechci, aby mě další den bolelo břicho a abych během několika dalších dnů přibral několik kilo kvůli všem zákuskům, které bych snědl. Také se budu chtít vyhnout ostatním zdravotním problémům, které bych si tím způsobil.

Abychom pochopili lásku, musíme se na život dívat z pohledu věčnosti. Láska z pohledu života zde na zemi bude milovat lidi takové, jací jsou, a nebude po nich žádat, aby změnili svůj životní styl. Hlavně aby si užívali zbývající okamžiky, než spadnou do věčné propasti. Opravdová láska s pohledem k věčnosti ale říká: „Záleží mi na tobě natolik, že budu raději, pokud se budeš na chvíli cítit nepříjemně, ale budeš zachráněn před věčným trápením a utrpením, které nelze slovy ani popsat.“

Peklo je skutečné. Není to metafora ani slovní obrat či místo dočasného trestu. Ti, kdo v něm skončí, budou „mučeni dnem i nocí navěky věků“ (viz Zjevení 20,10). Copak můžeme ignorovat slova Ježíše „Tito půjdou do věčného trápení“ (Matouš 25,46) nebo Pavla „Ti ponесou trest, věčnou zkázu v odloučení od Pánovy tváře“ (2. Tesalonickým 1,9)?

Věčný znamená navěky. Neexistuje jiný výklad těchto slov. Tato muka, tuto bolest a trest nelze vylíčit slovy a nikdy neskončí. Mnohem horší a strašnější však bude vyloučení z Boží přítomnosti. Toto odloučení se však netýká jen příštího života, ale také tohoto života. Zakrátko o tom budu hovořit.

Bůh nestvořil peklo pro člověka, ale pro „ďábla a jeho anděly“ (Matouš 25,41). Dábel podvedl lidstvo a tím z nás učinil zajatce a vězně jeho vlastního osudu. Ježíše přiměla láska k tomu, aby přišel a vysvobodil nás z toho, k čemu jsme se sami odsoudili. Jestliže

podnikl tak velkolepou záchranu, jak můžeme brát Jeho způsob jak uniknout tak příšernému osudu na lehkou váhu?

Vraťme se k příkladu o svatební hostině. Mé rozhodnutí sníst jen jeden zákusek nebo dokonce vůbec žádný může způsobit pronásledování. Ostatní lidé mi budou říkat: „Ale John, no tak, ty zákusky jsou výborné! Jsou skvělé! Uvidíš, že ti budou chutnat! Užij si trochu života!“

Ne. Tyto řeči jsou pravdě na míle vzdálené a zavedou mě na špatnou cestu. Neznamenají „užij si života“, ale „užij si dnešek“. Ve skutečnosti si život užiju mnohem více, pokud budu mít na mysli dlouhodobý dopad toho, co v tu chvíli udělám či neudělám. Totéž platí i o Božím království.

Proč si myslíte, že apoštol Pavel vydržel kamenování, to, že byl pětkrát bičován a dostal třicet devět ran, mnohé bití holí, spoustu dní a nocí protivenství a jiné těžkosti? Myslíte si, že to udělal proto, aby si vybudoval jméno? Aby se stal populárním mluvčím konferencí a přitahoval velké zástupy lidí? Aby se stal známým autorem knih? Ne. Vedla jej k tomu Boží láska. Ta ho poháněla. Viděl až za perspektivu věčnosti a nebojácně lidi miloval. Nespokojil se s popularitou místo pravdy, protože miloval lidi, ke kterým byl poslán, aby je přivedl ke Kristu.

Jaká je opravdová láska?

„Bůh je láska“ (1. Janův 4,8). On nemá lásku, ale je skutečnou podstatou lásky. Jak tedy můžeme definovat tuto lásku?

Nedávno jsem trávil čas na modlitbách a Pán promluvil k mému srdci: „Synu, můj lid se zaměřuje na okraje toho, co je láska, místo aby šel přímo k jádru její definice.“

Pak mě napadlo: *láska je trpělivá, láska je laskavá, láska není pyšná, láska není hrubá, neprosazuje si svou a mnoho dalších*

definice, které se nachází v 1. Korintským i na dalších místech v Bibli. Pak mi Duch Svatý ukázal, že když budeme chtít naučit malé dítě rozeznat muže a ženu, uděláme to jednoduše. Kdybychom mu řekli jen: „Žena má dvě nohy, dvě ruce, dvě oči, nos a ústa“, bude to dostačující popis?

S takovým obecným popisem by se dítě mohlo podívat na muže a říct: „Hele, žena.“ Došlo by k tomu, protože jste mu nepředali přesný popis toho, co odlišuje muže od ženy. Neřekli jste mu: „A kvůli tomuto je žena jiná než muž ...“

Existuje „láska“, kterou zakouší i tento svět: i ona je trpělivá, laskavá, není hrubá a má mnoho dalších věcí, které jsou podobné Boží lásce. Nicméně definice, která opravdu odlišuje Boží lásku od lásky, jež je v tomto světě, se nachází v těchto slovech: „To je totiž láska k Bohu (Boží láska), že zachováváme jeho přikázání“ (1. Janův 5,3).

Pro případ, že by nám životně důležitá definice Boží lásky unikla v jeho prvním dopise, tak ji Jan, který bývá nazýván apoštolem lásky, uvádí znovu ve svém druhém dopise: „A to je ta láska: abychom chodili podle jeho přikázání“ (2. Janův 1,6).

Je to jiné než to, o čem píše apoštol Pavel v 1. Korintským, kde vidíme jeho „láska je...“. Jan neuvádí vlastnosti, které popisují lásku. Nabízí nám její skutečnou definici. Uvádí přímo to, co odlišuje Boží lásku od všech ostatních podob lásky. Láska je dodržování příkazů Ježíše. To říká Pán při poslední večeři zcela jasně:

Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje.
(Jan 14,21)

Jestliže jsem tedy laskavý, jemný, nežárlím, nejsem hrubý, nevychloubám se a nenechám se vydráždit, ale pravidelně podvádím svou manželku a neplatím daně, nekrácím v Boží lásce.

Jsem-li laskavý, jemný, nežárlím, nejsem hrubý, nevychloubám se a nenechám se vydráždit, ale schvaluji sexuální zvrácenost a jsem zastáncem věcí, jako je homosexualita a podobně, jež jsou nyní na vzestupu a získávají dokonce podporu vlád mnohých národů, pak nekráčím v Boží lásce.

Ve skutečnosti jsem oklamán a ocitl jsem se na mnohem nebezpečnějším místě než člověk, který je hrubý, žárlivý, vychloubá se a nechá se vydráždit, protože ten si je pravděpodobně vědom, že je od Boha daleko. Já se ale mylně domnívám, že jsem Bohu blízko, protože mě někdo vedl k „modlitbě spasení“. Nikdy jsem však nečinil pokání ze svého hříchu. Jednoduše řečeno neposlouchám Ježíšova příkázání.

V tuto chvíli bych rád uvedl něco velice důležitého. Nedodržuji Boží příkázání proto, abych byl spasen. Spíš je to tak, že v nich kráčím, protože jsem spasen a protože ve mně přebývá Jeho láska. Poslušnost je důkazem toho, že jsem Bohu skutečně odevzdal své srdce i svůj život.

Opět říkám, že každá podoba lásky, jež je v přímém rozporu s Božím Slovem a Jeho cestami, není láskou, která vytrvá navěky. Je pouze dočasná. Lidé se díky ní budou cítit dobře, dokonce snad i obětavě, a zajistí jim přijetí, ale nebude věčná. Nepovede k věčnému životu. Jednoho dne spadne z útesu do věčné propasti ohnivého jezera.

Proč je tedy tato láska, která se zdá být správnou, jen dočasná? Adam s Evou posoudili ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého a řekli si, že vypadá dobře a že jim přinese moudrost.

Žena viděla, že je to strom *dobrý* ... strom žádoucí pro získání *moudrosti*.

(1. Mojžíšova 3,6)

První myšlenky, které Evu pravděpodobně napadly, byly asi tyto: „Proč by nám milující Otec řekl, abychom nejedli něco, co je pro nás tak ‚dobré‘? To přece nedává smysl.“ Rozhodla se vzít si to „dobré“ a „moudré“, které bylo mimo Boží příkaz. My chceme vědět „proč“. Budme však upřímní. Jsou věci, ve kterých Bůh chce, abychom poslechl, i když nevíme proč a nerozumíme tomu. Dokážeme věřit, že nás Bůh miluje, i když nám říká, abychom se vyvarovali něčeho, co se nám zdá být dobré? Dokážeme věřit Jeho charakteru? Nebo se stáváme soudci, kteří Mu říkají, co je pro nás dobré, stejně jako to učinil Adam s Evou v edenské zahradě?

Existuje mnoho příkladů Božích tajemství, které bychom zde mohli uvést. Mnoho otázek „proč“, které nás napadají u různých Božích příkazů. Uvedu jen jediný příklad. Za více než čtyřicet let jsem nedokázal najít člověka, který by mi vysvětlil, proč Bůh řekl prorokovi: „Nejez pokrm ani nepij vodu a nevracej se cestou, kterou jsi přišel“ (1. Královská 13,9). Prorok tento *zdánlivě nelogický* příkaz neposlechl, ale nakonec kvůli své neposlušnosti přišel o život.

Zcela otevřeně musím uznat, že nám někdy může opravdová láska připadat naprosto v protikladu s tím, co bychom za lásku označili my. Proč by jinak Pavel psal korintské církvi: „Já velmi rád vynaložím všechno, ano sám sebe vydám pro vaše duše. Když vás více miluji, mám být za to méně milován?“ (2. Korintským 12,15; „I když se zdá, že čím víc vás miluji, tím méně milujete vy mne“ – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele). Nedává smysl, že by si toto společenství o Pavlovi myslelo, že je nemiluje! Myslím si, že se na něj dívali jako na dogmatického, zákonického vedoucího, jako na někoho, kdo je chce mít tak říkajíc pod palcem. Možná to došlo až tak daleko, že na něj pohlíželi jako na náboženského fanatika. To ale nebyla vůbec pravda. Miloval je *věčnou láskou*, ne láskou tohoto světa. Konfrontoval je s pravdou, varoval je a volal je k pokání, což možná pro posluchače vyznívalo jako neláska. Jeho slova však byla nasycená skutečnou Boží láskou.

Mluvit pravdu v lásce

Když bylo toto všechno řečeno, rád bych se vrátil k tomu, jak důležitá je skutečná láska.

Zopakujme si definici lásky:

Láska je trpělivá.

Láska je laskavá.

Láska nežárlí.

Láska se nevychloubá.

Láska není pyšná.

Láska není hrubá.

Láska si neprosazuje svou.

Láska se nenechá vydráždit.

Láska nepočítá zlo.

Láska se neraduje z nepravosti.

Láska se nikdy nevzdává.

Láska je zachovávat Jeho přikázání.

Pokud říkáme pravdu, ale nejsme laskaví, nejsme trpěliví, ale žárlíme, vychloubáme se, jsme pyšní, hrubí, prosazujeme si svou, necháme se vydráždit, pamatujeme si vše, čím nám kdy kdo ublížil, držíme si neodpuštění, radujeme se z nepravosti a vzdáváme to s lidmi, pak nedodržujeme Jeho přikázání. Je tedy možné kázat o pokání, o víře v Ježíše Krista a o všem ostatním, co se v Bibli nachází, a přesto nejednat v opravdové lásce. Tím člověk vstoupí do oblasti zákonictví a lidi jen zraňuje, místo aby je přiváděl blíž k Bohu.

Jednou za mnou přišel jeden mladík a řekl mi: „Jsem povoláný do stejné služby jako ty. Jsem povoláný přinášet nápravu pro tělo Kristovo!“

Když mi to řekl, hluboko uvnitř jsem věděl, že má špatný motiv. Duch Svätý mi pro něj dal tato slova: „Chtěl bys vědět, jak se nechat používat ve skutečné prorocké službě?“

Tvář se mu rozzářila a okamžitě odpověděl: „Ano, to bych moc rád.“

„Po celou dobu, kdy přinášíš nápravu nebo varování v jakékoli podobě, spaluje ti srdce láska k lidem, ke kterým mluvíš“, řekl jsem mu.

Na pár okamžiků oněměl. „No páni! To se mnou bude mít Bůh ještě hodně práce.“

Na to jsem mu řekl: „Jsem na tebe moc hrdý. Něco takového dokáže říct jen pokorný člověk. Ty jsi tomu mnohem blíží, než si myslíš. Máš jemné srdce.“

Láska se zajímá o druhého člověka víc než sama o sebe. Má tak velký zájem, že nedovolí, aby někdo spadl dolů z útesu. Bude vykazovat všechny ty jemné vlastnosti z 1. Korintským 13, ale přitom se nikdy neodchýlí od příkazů našeho Spasitele a Boha.

Láska je životně důležitá. Je tak důležitá! Je to podstata našeho života. Modlete se, aby Bůh naplnil vaše srdce svou láskou, Sebou samým, abyste měli opravdový zájem o druhé lidi. Aby vám na nich záleželo víc než na sobě samých. Čtete, že Duch Svätý vylil tuto lásku do našeho srdce. Můžeme o ni poprosit. O její hloubku, délku, výšku i šířku Boží lásky. Lásky, která se vydává.

A tak prostě, prostě, a pak Boha opět prostě, aby vaše srdce stále plnil věčnou, Boží láskou.

Začněte jednat

Musíme se postavit hříchu, který se vkrádá do církve, ale musíme to učinit v lásce, jinak nepřinesou naše varování požadovaný výsledek. Bůh nás v Bibli neustále varuje, a přesto Ho Jeho veliká láska přiměla učinit ještě něco víc – poslat svého Syna, aby zaplatil cenu za všechny hříchy, před kterými nás varoval.

Takovou lásku musíme mít, když budeme varovat lidi před hříchem. A existuje jen jediný zdroj této lásky. Tím je Bůh. Bůh je láska. Pokud chceme růst v lásce, musíme růst v našem společenství s Bohem.

Slovy nelze ani vyjádřit, jak moc důležité je trávit pravidelně čas s Bohem, hledat Jež a prosit Ho, aby nás naplnil svou láskou víc než dřív. Když jsme plní lásky, vyžene z nás strach z konfrontace. Přiměje nás začít jednat pro dobro těch, kteří jsou v naší blízkosti, a to nejen v humanitárních oblastech pomoci, ale také při přinášení varování, bude-li to potřeba. Boží láska nás osvobodí a uschopní nás přinášet tuto svobodu i druhým. Udělejte si dnes čas, abyste se horlivě modlili – a nevzdávejte se unáhleně – aby vás Bůh naplnil svou láskou.

ZNIČTE KRYPTONIT

Co se týče hříchu, likvidují věřící tři typické situace.

Zprvė jsou tu lidé, kteří se rozhodnou přehlížet hřích, protože mají zatvrzelé srdce. Jsou imunní vůči tomu, že to Bohu láme srdce. Nad těmi Pán nařiká: „Styděli se, že páchali odpornou věc? Ani trochu se nestyděli, ani se hanbit neumějí“ (Jeremjáš 8,12). Mají poskvrněné svědomí někdy až tak moc, že je úplně sežehnuté.

Stejně nebezpeční jsou ti, kteří uvěří lži, že jsme všichni v podstatě jen hříšníci a že je krev Ježíše mocná, aby nás zachránila před trestem, ale ne před pouty hříchu. Tato druhá skupina se pevně drží pravdy, že jsme v Kristu svatí, ale věří lži, že není nutno žít posvěcený život. Takovéto učení se neslo církvi v Thyatiře. Pavel toto smýšlení konkrétně oslovuje, když píše:

Co tedy řekneme? Máme zůstat v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Jak bychom my, kteří jsme hříchu zemřeli, v něm ještě mohli žít?

(Římanům 6,1-2)

Tyto dvě situace jsou jasně rozpoznatelné jako kryptonit, kterým je vědomý, praktikovaný hřích, jenž oslabuje nejen věřícího, ale také každé společenství věřících. Lidé, kteří spadají do těchto dvou kategorií, jsou oddaní hříchu. Jsou to ti, již uslyší Ježíše, jak v soudný den řekne: „Odejděte ode Mne“ (viz Matouš 7,20-23).

Třetí skupinou jsou lidé, kteří zápasí, aby se z hříchu vymanili. Chtějí od něj pryč, ale hřích se jich pevně chopil. Ještě v Božím Slově neobjevili, jak dosáhnout svobody skrze víru. Když hřeší, láme jim to srdce, protože Boha milují. Činí opravdové pokání, ale za čas do toho hříchu opět upadnou. Je to smutné, ale jedna z věcí, které je drží ve svázanosti, je vina a odsouzení za to, co je svazuje. Hanba za jejich hřích je sráží.

Pokud se nacházíte v této třetí skupině, pak mne prosím vyslechněte. Ježíš nám říká: „Zhřeší-li tvůj bratr, pokárej ho, a uzná-li svou vinu, odpusť mu. A zhřeší-li proti tobě sedmkrát za den a sedmkrát se k tobě obrátí se slovy: ‚Uznávám svou vinu, odpusť mi, odpustíš mu‘ (Lukáš 17,3-4). Náš Pán nám říká, že máme odpustit někomu, kdo zhřeší, ale upřímně během dne činí několikrát pokání, protože máme odpouštět tak, jako odpouští náš nebeský Otec (viz Efezským 4,32). Prosím, buďte si jisti, pokud během dne několikrát zhřešíte, ale pokaždé přijdete upřímně za Bohem a se zlomeným srdcem činíte pokání, že je vám odpuštěno a že vás krev Ježíše Krista očišťuje, takže jste jako byste nikdy nezhřešili. Netrestejte se, protože to ubírá velikosti krvi Ježíše Krista a vkládá opět důvěru ve spravedlnost z vašich vlastních skutků. Tím si spasení ani odpuštění nikdy nelze zajistit. Odpuštění je dar Boží milosti.

V této kapitole bych rád oslovil právě tuto třetí skupinu lidí. Chci se s vámi podělit o svůj vlastní příběh a o to, jak mě Boží Slovo osvobodilo.

Nedokázal jsem se osvobodit

Když mi bylo dvanáct, ukázali mi kamarádi pornografické časopisy. Navzájem jsme si je půjčovali a asi nemusím říkat, že netrvalo dlouho, a stal jsem se na pornografii závislým.

Začalo to jemnou pornografií, ale brzy přešlo k tvrdé. V mé mysli se začaly odehrávat neovladatelné sexuální fantazie. Seděl

jsem na střední škole v lavici, hleděl jsem na děvčata a představoval si, jak spolu souložíme. Byl jsem pohlčen sexuálním chtíčem.

V devatenácti letech jsem při jednom setkání bratrstva na vysoké škole vydal svůj život Ježíši Kristu. Hříchy okamžitě ztratily moc nad mým životem. Zdálo se, že se naprosto vypařilo opilství, klení, nevhodné chování s děvčaty, hrubost i další bezbožné chování. Nicméně se mě stále držela pornografie a chtíč. Byl jsem stále svázaný a nedokázal se z nich vymanit. Pokaždé, když jsem upadl do hříchu, jsem urychleně činil pokání a upřímně prosil Boha o odpuštění.

Než jsem byl spasen, tak jsem o svém sexuálním chtíči vůbec nepřemýšlel a poddal jsem se mu pokaždé, když ve mně touha povstala. Poté, co jsem byl spasen, jsem prožíval příšerný boj. Nechtěl jsem se na porno dívat, protože jsem věděl, že je to v rozporu se zbožným chováním, ale zdálo se to být silnější než já a nedokázal jsem se vzepřít.

V roce 1982 mi bylo dvacet tři let a oženil jsem se s Lisou. Myslel jsem si, že nyní chtíč odezní, protože jsem byl přece ženatý s dívkou svých snů. Nestalo se tak. Ve skutečnosti to bylo ještě horší. Když se někde v mé blízkosti nacházela pornografie, nevysvětlitelně mě to k ní přitahovalo. Bylo to téměř, jako když magnet přitahuje kovové věci. Ovlivnilo to můj vztah s Lisou, a to jak v posteli, tak v dalších důvěrných oblastech.

V roce 1983 jsem vstoupil do služby a stále jsem bojoval s pornografií. Mé usvědčení, že je to špatné, bylo stále větší. V našem sboru jsem měl na starost pečovat o pastora, jeho rodinu a všechny hosty, kteří k nám přijeli sloužit. Náš sbor byl v Americe velice známý a přijíždělo k nám mnoho velice známých, uznávaných pastorů a mluvčích. Jeden z nich byl známý tím, že sloužil v oblasti vysvobození. Několik let sloužil v Asii a zdokumentované příběhy o tom, jak byli lidé vysvobozeni z moci démonů a neřestí

byly fenomenální, často až neuvěřitelné. Bůh je používal velmi mocným způsobem. Jmenoval se Lester Sumrall.

Na podzim roku 1984 přijel do našeho sboru kvůli čtyřdennímu semináři. Opět jsem ho měl na starosti já. Díky předchozím návštěvám jsem ho znal již docela dobře. Když jsem ho tentokrát vezl autem a byli jsme spolu o samotě, připadalo mi, že je vhodná doba otevřít se a svěřit se mu se svým bojem se sexuálním chtíčem. Pokořil jsem se a byl jsem naprosto upřímný, protože jsem z toho chtěl ven! Lester promluvil velice vážně, tak, jak by skutečný otec ve víře mluvit měl. Pozorně jsem poslouchal každé jeho slovo a pak jsem ho zoufale poprosil: „Prosím, modli se za mě, abych byl svobodný.“

Modlil se velice mocnou modlitbu, ale k mému zklamání jsem během týdnů a měsíců, které následovaly, nezakusil žádnou změnu. Dál jsem bojoval s chtíčem.

Asi o devět měsíců později jsem měl možnost využít nabídku malého domku, kde jsem mohl být sám a mohl jsem se modlit a postit. Čtvrtého dne půstu (na to datum nikdy nezapomenu, bylo to 6. května 1985) jsem byl během modliteb naprosto vysvobozen z ducha chtíče. Duch Svatý mě vedl k tomu, abych ohnivě přikázal chtíči, aby odešel z mého života. Udělal jsem to. Sestoupila na mě autorita, jakou jsem nikdy předtím nezakusil. I dnes jsem stále svobodný! Chvála Bohu!

Proč později?

Několik let jsem krácel ve svobodě. Pak ve mně povstala hlodající otázka, a tak jsem ji v modlitbě předložil Pánu. „Otče“, zeptal jsem se, „nerozumím tomu. Pokořil jsem se před Lestrem, před tímto velkým Božím mužem. Tolik lidí bylo vysvobozeno skrze jeho službu. Proč jsem nebyl vysvobozen ten den, kdy se za mě modlil? Proč se to stalo až za devět měsíců?“

Pán mi začal ukazovat můj život v té době. Během podzimu 1984, když k nám přijel Lester kvůli semináři, jsem se každé ráno modlil alespoň hodinu a půl. Už jsem to tak dělal několik let. Vstával jsem v 5 hodin ráno a o půl šesté jsem byl venku a o samotě jsem se až do 7 hodin modlil. Mé nejhorlivější modlitby se v té době nesly v duchu: „Bože, použij mne, abych přivedl hodně lidí k Ježíši, použij mne, abych uzdravoval nemocné, použij mne, abych lidi osvobozoval. Otče, použij mne, abych se dotkl národů a přivedl je k Ježíši!“ Modlil jsem se tak den co den a prosil Boha, aby nastartoval mou službu a otevřel mi dveře, které nikdo nebude moct zavřít. Modlil jsem se velice horlivě!

Jednoho dne tenkrát na podzim jsem byl opět ponořen do ranní modlitby a modlil se a volal tak, jak jsem to dělal už mnoho měsíců či dokonce let. Najednou uprostřed mých žádostí ke mně Duch Svatý promluvil a řekl: „Synu, můžeš získat pro Ježíše zástupy lidí, mnoho jich vysvobodit, uzdravovat nemocné a přesto skončit navěky v pekle.“

Nechápal jsem. *Jak je to možné? Slyším teď Ducha Svatého?* Trošku jsem pochyboval o tom, co jsem právě slyšel, dokud nepřerušil ticho a opět nepromluvil: „Synu, Jidáš opustil svou práci, aby Mě následoval. Jidáš kázal evangelium, uzdravoval nemocné v Mém jménu, vysvobozoval v Mém jménu posedlé a přesto je Jidáš v pekle.“

Vyrůstal jsem v katolické rodině a znovuzrozený jsem byl teprve pět let, takže to, co budu popisovat, bylo pro mě velkou neznámou. Uvnitř jsem se chvěl, spíš třásl, když jsem uslyšel Jeho slova. Třásl jsem se a bál se promluvit. Zároveň jsem byl úplně zmatený, ale věděl jsem, že to mluví Bůh. Stál jsem v úžasu před Jeho přítomností.

Nakonec jsem sebral odvalu a uctivě se zeptal: „Co je potom to, o co mám ze všeho nejvíc usilovat? Co je to nejdůležitější?“

Odpověď jsem uslyšel zcela zřetelně: „Poznat Mne důvěrně.“

Po tomto zážitku jsem si během studia Bible uvědomil, že to byla největší touha Davida, Mojžíše, Pavla i všech ostatních, kteří doběhli svůj běh dobře. Pavel píše:

A opravdu také pokládám všechno za ztrátu pro nesmírnou vzácnost poznání Krista Ježíše, svého Pána. Pro něho jsem se všeho zřekl a pokládám to za odpad, abych získal Krista.
(Filipským 3,8)

Usiloval o důvěrné poznání Ježíše a z tohoto poznání pak vycházela jeho mocná služba. Já jsem se honil za službou, místo abych důvěrně poznával Ježíše. Ten den se všechno změnilo.

Nyní bylo prvotním zaměřením mých ranních modliteb něco v tomto smyslu: „Pane, chci tě poznat, jak jen Tě člověk poznat může. Chci Tě těšit, jak jen Tě těšit člověk může. Ukaž mi své srdce, dej mi poznat, co je pro Tebe důležité. Ukaž mi, co pro Tebe až tak důležité není. Uč mě svým cestám. Ať Ti můj život přináší radost ...“

Stále jsem každé ráno chodil ven, ale mé horlivé modlitby se nyní nesly v jiném duchu. Neuvědomoval jsem si, co se děje, ale Bůh mi to později ukázal.

A tak jsem se dostal až k mé otázce: „Proč jsem nebyl osvobozen, když se za mne Lester Sumrall modlil?“ Bůh ke mně promluvil a řekl mi: „Když ses pokořil před tímto evangelistou, udělal jsi to proto, že ses obával, že ti hřích chtíče zabráni vstoupit do služby, do které jsi věděl, že jsem tě povolal. Obával ses, že tě to diskvalifikuje. Středem tvého zármutku jsi byl ty sám. Byl to zármutek podle světa.“

Pak pokračoval: „O devět měsíců později, protože jsi Mne toužil poznat důvěrně, ti krvácelo srdce, neboť jsi věděl, že Mi tvůj

hřích drásá to mé. Věděl jsi, že jsem zemřel, abych tě vysvobodil z hříchu, a přičila se ti myšlenka na to, že by ses oddával něčemu, co mě poslalo na kříž. Středem tvého zármutku jsem byl Já. Byl to zbožný zármutek.“

Pavel církvi v Korintu píše:

Teď se raduji ne proto, že jste byli zarmouceni, ale proto, že jste byli zarmouceni k pokání. Byli jste zarmouceni podle Boha, takže jste od nás v ničem neutrpěli škodu. Zármutek, který je *podle Boha*, působí pokání k záchraně, jehož nelze litovat, kdežto *zármutek světa* působí smrt.

(2. Korintským 7,9-10)

Řecké slovo „záchrana“ v tomto verši neznamena nutně být znovuzrozen. Je to slovo *soteria*, které se vysvětluje jako „bezpečí, vysvobození, uchování před nebezpečím či zkázou“ (WSNTDICT). Vyberme si z této definice slovo „vysvobození“ a vložme je do výše uvedeného verše: „Zármutek, který je podle Boha, působí pokání k *vysvobození*.“ Byl jsem vysvobozen. Byl jsem svobodný. A dveře k mému vysvobození otevřel zbožný zármutek.

Dva druhy zármutku

Jsou dva druhy zármutku – jeden je podle Boha, zbožný, druhý podle světa, světský. Čím se liší? Zkušenost krále Saula a krále Davida velice dobře vykreslí rozdíl mezi nimi. V předchozí kapitole jsme mluvili o tom, jak Saul neposlechl Boha v případě Amálekovců. Když jej konfrontuje prorok Samuel, Saul to popírá, ale nepolevuje. Pak svaluje vinu na lid. Jen na prorokovo naléhání nakonec přiznává: „Zhřešil jsem“. Jakmile svou vinu vyzná, okamžitě na Samuela naléhá: „Zhřešil jsem. Nyní mě však, prosím, pocti před staršími mého lidu i před Izraelem a vrať se se mnou, abych se poklonil Hospodinu, tvému Bohu“ (1. Samuelova 15,30). Středem Saulova zármutku je on sám. Samuel jej zahanbil, když jej před jeho veliteli a lidem konfrontoval. Saul nyní chce svou čest zpět.

Na druhé straně král David zhřeší převelice. Spáchá cizoložství s ženou jiného muže a navíc pak nastrojí jeho vraždu, aby tak svůj hřích skryl. Prorok Nátan jej před jeho veliteli i lidem konfrontuje. Ve chvíli, kdy je Davidův hřích zjeven, padne na zem a říká: „Zhřešil jsem proti Hospodinu“ (2. Samuelova 12,13).

Saul řekl: „Zhřešil jsem.“ David vyznal: „Zhřešil jsem *proti Hospodinu*.“ V tom je rozdíl. David je zlomený, protože zranil srdce toho, koho miluje. Jeho zármutek se nezaměřuje na něj samotného, jako to bylo v případě Saula. Potvrzuje to skutečnost, že David pak celou noc leží na tváři před Hospodinem a sedm dní se postí. Je mu nesmírně líto, že proti Hospodinu zhřešil. Je to zcela zřejmé, když volá:

Proti tobě samému jsem zhřešil, udělal jsem to, co je
zlé v tvých očích. A tak jsi spravedlivý, když mluvíš, jsi
dokonalý, když konáš soud.
(Žalm 51,6)

Zármutek podle světa se zaměřuje na nás. Jaké to bude mít následky? Budu souzený? Budu diskvalifikovaný? Budu za svůj hřích trpět? Co si o mně budou lidé říkat? A tak podobně. Zbožný zármutek se zaměřuje na Ježíše. Zranil jsem srdce toho, kterého miluji. Ať o mně rozhodne jakkoli, *Jeho soud je spravedlivý a pravý a já se skláním před Jeho milosrdenstvím.*

Ve svobodě je potřeba kráčet

Nyní jsem byl svobodný, ale stále jsem musel obnovovat svou mysl. To trvalo tak dva, tři roky. Když jsem se před květnem roku 1985 ocitl někde v blízkosti pornografie, nedokázal jsem jí odolat. Nyní jsem se dokázal vzepřít a odvrátit se. Když však kolem mě šla pěkná žena v těsném oblečení, musel jsem se dívat jinam, abych nedal svým myšlenkám příležitost ubírat se směrem, kterým jsem se nechtěl dát. To není plná svoboda, kterou pro nás Ježíš zajistil. Vysvobození ještě nebylo úplné.

Je rozdíl mezi *osvobozením* a *vysvobozením*. Osvobozen jsem byl 6. května, ale Ježíš říká: „Poznáte pravdu a pravda vás *vysvobodí*“ (Jan 8,32). Cílem je *vysvobození*. K tomu je potřeba, aby pravda prostupovala naši bytost.

Čas ubíhal a já jsem zůstával v Božím Slově i na modlitbách. Má mysl začala ženy vnímat tak, jak je vidí Bůh. K první velké změně došlo ve chvíli, kdy jsem si hluboko v srdci uvědomil, že všechny ženy jsou *dcerami*. Víím, že to nezní jako nějaká hluboká myšlenka, ale pro mě to tak bylo. Duch Svatý mi ukázal, že každá žena je malá holčička nějaké mámy a nějakého táty. Že to není jen kus masa. Tak jsem se na ženy díval před svým vysvobozením.

O něco později do mého srdce přišlo ještě větší zjevení. Uvědomil jsem si, že jsou všechny ženy stvořeny k Božímu obrazu a že je Bůh korunoval svou slávou a ctí (viz 1. Mojžíšova 1,26-27; Žalm 8,6). Asi ani to nezní nijak hlubokomyslně, ale pro mé nitro to bylo zjevení, které mi změnilo život.

Když mi nyní proletí před očima porno, uráží mě to! To, co mě kdysi okouzlovalo, mě nyní opravdově odpuzuje. Když kolem mě teď projde atraktivní žena, nemusím otáčet hlavu na druhou stranu, jak jsem to musel dělat několik let poté, co jsem byl osvobozen. Mohu se jí podívat do očí a přátelsky říct: „Dobrý den“, aniž bych k ní pocítil nějaký chtíč.

Objevil jsem moc milosti Ježíše Krista. Víím, že se na milost dívá většina křesťanů jako na spasení a odpuštění hříchů, jako na nezasloužený dar. Pro mnoho z nich to u toho ale bohužel skončí. Já jsem si uvědomil, že je Boží milost všechny tyto úžasné věci, ale že nás také zmocňuje ke změně a k tomu, abychom udělali, k čemu nás pravda volá.

Copak můžeme opravdu věřit tomu, že nás Ježíšův dar vysvobozuje z *věčného trestu za hřích*, ale není dostatečně mocný, aby nás vysvobodil z *zajetí hřichu*? O tom mě nikdy nepřesvědčíte!

Vím to! Zakusil jsem Jeho milost, která mění život. Nyní jsem svobodný. Jsem velice vděčný, že to pro mne udělal. Jsem Mu také velice vděčný, že to udělá i pro vás! Byl to boj, ne procházka růžovým sadem. Bylo k tomu potřeba vytrvalé a horlivé modlitby. S největší pravděpodobností tomu tak bude i ve vašem případě. Dobrou zprávou ale je, že nemůžete selhat, protože Boží milost a Boží láska neselhávají. A tak se jich držte a budete svobodní.

Začněte jednat

Bůh je váš Spasitel. Není jiného Spasitele. Ze zajetí hříchu vás nevysvobodí žádný návod o pěti krocích, žádná lidská snaha, ani žádný seznam příkazů a pravidel. To však neznamená, že nás Bůh vysvobodí z našeho hříchu, zatímco my jen sedíme a nic neděláme. Bůh vás vysvobodí, ale je potřeba začít jednat a hledat Ho. Hledat našeho nebeského Otce s těmi správnými motivy. S motivy poznat HO, ne něco od Něj získat. To vás dovede k vysvobození.

Otázkou je: Jak je pro vás důležité, abyste byli vysvobozeni? Uděláte si čas na to, abyste hledali Boha? Odstraníte všechny ústupky, když to bude třeba? Budete bez ustání volat k Bohu, dokud nenaleznete Jeho přítomnost a nechopíte se Jeho příslibů? Přijdete k Bohu s rozhodnutím, že On bude tím, kdo bude určovat podmínky vašeho vztahu? Budete usilovat o svobodu nad hříchem kvůli vašemu vztahu a ne jen proto, že vám brání žít život, po kterém toužíte? Pokoříte se a dovolíte pevným, zbožným vedoucím, aby se za vás modlili a mluvili vám do života?

Spočítejte si, jaká je cena vašeho zajetí, ale také si spočítejte, jaká je cena za svobodu. Pak běžte z celého srdce za Bohem. On na vás čeká a touží vás důvěrně poznávat!

HŘÍCH, KTERÝ NENÍ HŘÍCHEM

Podivili jste se nad titulem této kapitoly?

Existuje ještě jedna stránka modloslužby, o které jsme se nebavili. Dá se popsat jako *hřích, který není hříchem*. Abychom dokončili proces zničení kryptonitu, nemůžeme jej ignorovat, protože je snadno tím nejobtížněji rozeznatelným. Začněme podobenstvím.

Jednoho dne jeden přihlízející před Ježíšem prohodil, že to bude skvělé na hostině v Božím království. Ježíš jeho poznámku využije a předkládá hlubokou pravdu. Říká: „Jeden člověk pořádal velikou večeři a pozval mnohé. A v hodinu večeře poslal svého otroka říci pozvaným: ‚Pojďte, protože vše už je připraveno.‘ I začali se všichni stejně vymlouvat. První mu řekl: ‚Koupil jsem pole a musím se na ně jít podívat. Prosím tě, přijmi mou omluvu‘“ (Lukáš 14,16-18). Klíčovým slovem tohoto podobenství je slovo „vymlouvat se“.

Už jste se s tím někdy setkali? Někoho o něco požádáte, ať už je to pomoc, pozvání na večírek nebo na večeři, splnění nějakého úkolu, nebo jej požádáte o něco jiného a odpověď, kterou dostanete, je pouze chabou výmlouvou. Co vyjadřují výmluvy? Jednoduše to,

že to, co chce udělat on, je důležitější než to, o co jste požádali vy. V podstatě vyjadřují: „Mé priority jsou nadřazené a jsou pro mne důležitější než ty tvoje.“

Podle popisu Ježíše tento člověk nepřipravil jen nějakou malou „grilovačku“, kde nabízel špekáčky, hamburgery a hranolky. Připravil velkolepou hostinu. Byla to velice důležitá událost. Chtěl jí poctit své hosty. Vytiskl pozvánky a rozeslal je všem, které si přál pozvat. Všichni však odpověděli výmluvou: „Koupil jsem pole a musím se na ně jít podívat. Prosím tě, přijmi mou omluvu“ (Lukáš 14,18).

A teď důležitá otázka: Je to hřích koupit si pole? Samozřejmě, že není. Kdyby to tak bylo, měl bych problém, protože jsem si během života koupil nějaký pozemek. Když je však koupě pozemku důležitější než Boží Slovo, je to hřích. Je to „hřích, který není hříchem“. Konkrétněji řečeno je to modloslužba, kryptonit.

Podívejme se na dalšího muže. „Koupil jsem pět párů volů a jdu je vyzkoušet. Prosím tě, přijmi mou omluvu“ (Lukáš 14,19).

Je koupě volů, nebo abychom byli relevantnější koupě vybavení, které potřebujete ke svému podnikání, hříchem? Samozřejmě není. I já jsem si koupil vybavení, které potřebuji ke své práci. Když se však nákup něčeho stane důležitějším, než Boží Slovo, je to hřích. Je to opět hřích, který není hříchem. Tedy modloslužba a kryptonit.

Podívejme se na posledního pozvaného hosta:

„Oženil jsem se, a proto nemohu přijít.“
(Lukáš 14,20)

Naposledy se zeptám: Je to, že se člověk ožení, hřích? Pokud ano, pak má mnoho mužů, včetně mě samotného, velký problém. Samozřejmě, že to hřích není. Když se však manželka stane pro

muže důležitější než Boží Slovo, je to hřích. Je to zase hřích, který není hříchem. Je to modloslužba neboli kryptonit.

Myslím, že je to jasné. Když někoho nebo něco postavíme před Boží Slovo, to, co není hříchem, se hříchem stane.

Můj kryptonit vyšel najevo

Jak jsem zmínil, do Ježíše jsem se zamiloval, když jsem byl ve druhém ročníku na univerzitě Purdue. Přijal jsem Ho za svého Pána v roce 1981. A byl jsem velmi zapálený!

O několik měsíců později začala v Purdue sezóna amerického fotbalu. Byl jsem už ve třetím ročníku a protože jsem byl studentem školy, měl jsem permanentku na všechny naše domácí zápasy. Během prvních dvou let jsem nezmeškal ani jediný. Nyní jsem byl ale tak nadšený z Ježíše, že jsem častokrát využil čas, kdy byl zápas, ke studiu Bible. Na koleji bylo ticho, protože byli všichni na zápase. Byla to skvělá příležitost pro modlitbu. Čas s Bohem jsem si užíval mnohem víc, než fotbalové zápasy.

Nikdo mi tenkrát neřekl: „Neměl bys na fotbal chodit“. Nikdy mě ani nenapadlo, že by bylo špatné na zápas jít. Ve skutečnosti jsem poslední rok na škole na mnoho zápasů opět šel.

Když jsem absolvoval univerzitu v Purdue, odstěhoval jsem se do Dallasu v Texasu. O několik měsíců později jsem přijal svou práci pro sbor. Náš sbor byl veliký a měl víc než čtyři sta zaměstnanců.

V tu dobu byli dallaští Cowboys jedním z nejlepších týmů Národní fotbalové ligy. Nebyl jsem zrovna jejich velký fanoušek, protože jsem vyrůstal v Michiganu, ale častokrát jsem slyšel, jak se o nich na našem pondělním setkání zaměstnanců ostatní kluci baví. Vášnivě probírali detaily předchozího zápasu. Probírali spolu všechny šance, důležité momenty hry, tabulku a samozřejmě i další scénář celé playoff.

Jen tak ze zvědavosti jsem začal Cowboys sledovat. Sledoval jsem jednu či dvě čtvrtiny. Bavilo mě to, protože to bylo napínavé. Mělo to i další výhodu. Najednou jsem měl možnost inteligentně se pobavit na toto téma s kluky u nás v kanceláři.

Ubíhal čas a můj zájem o Cowboys stále rostl. Začal jsem sledovat celé zápasy. Přistihl jsem se, jak vášnivě mluvím s televizí a povzbuzuju a někdy dokonce křičím na hráče. Zašlo to až tak daleko, že jsem nezmeškal jediný zápas. Dokonce ani jedinou chvíli z každého zápasu. I když skončila fotbalová sezóna, probírali jsme v práci přestupy hráčů a dál jsme pokračovali v našich rozhovorech o fotbale a o tom, jak se bude Cowboys v další sezóně dařit. Byl jsem opravdový, zapálený fanda!

Jakmile začala nová sezóna, pohltilo mě nadšení! Každou neděli hned po bohoslužbě jsem spěchal domů, zapnul televizi, ani jsem se neprevlékl, a to jsem v té době nosíval oblek! Někdy jsem seděl přilepený na gauči před televizí, i když to bylo nepohodlné a potřeboval jsem nutně na záchod. Nechtěl jsem zmeškat ani minutu hry.

O přestávce jsem se šel převléknout. Když Lisa potřebovala s něčím pomoci, řekl jsem: „Miláčku, teď nemůžu. Hrají Cowboys“. Obědvali jsme až o přestávce nebo až po zápase. Nikdy během něj.

V tu dobu jsem o týmu věděl naprosto všechno. Podrobně jsem procházel všechny statistiky a neustále jsem přemýšlel, jak by se Cowboys mohlo vést lépe. Stal jsem se tím, kdo naše rozhovory v práci vedl. U nás ve sboru měli někteří lidé permanentky a já s radostí přijímal každé pozvání jít na zápas přímo na stadión. Nikdy jsem neměl žádnou *výmluvu*, proč bych nemohl jít.

Zrychlím a přesuneme se k další sezóně. Před nějakou dobou jsem se modlil a to, co jsem řekl, mi připadalo docela jednoduché a ne příliš důležité. Ani mě nenapadlo, že mi to změní život. Řekl

jsem: „Pane, prosím Tě, pročisti mé srdce. Chci být svatý, oddělený pro Tebe. Jestliže je v mém životě něco, co se Ti nelíbí, nebo něco, co Ti bere první místo, ukaž mi to a pomoz mi to odstranit.“

Fotbalová sezóna vrcholila a přiblížilo se playoff. Nadešel den klíčového zápasu. Cowboys hráli s Philadelphia Eagles. Vítěz tohoto zápasu postupoval dál a ten, kdo prohraje, měl vypadnout. Očima jsem visel na televizi. Ani jsem neseděl na gauči, ale stál jsem přímo před obrazovkou. Byla poslední čtvrtina zápasu a do konce zbývalo jen osm minut. Cowboys o čtyři body prohrávali, ale jejich hvězda zrovna vedla tým k útoku. Chodil jsem nervózně sem a tam a křičel jsem zoufale při každé jejich chybě a skákal radostí, když se jim něco povedlo. Napětí bylo nesnesitelné.

Najednou, z ničeho nic, mě Duch Svatý vedl do modlitby. Přemohlo mě ohromné břemeno. V srdci jsem vnímal hluboké, velice silné nutkání: „Modli se, modli se, modli se!“ Toto nutkání, kdy Duch Boží touží, abyste šli stranou, byli o samotě a modlili se, jsem už znal.

Řekl jsem nahlas: „Pane, do konce už zbývá jen osm minut. Budu se modlit, až to skončí.“

Nutkání neustávalo.

Uběhlo několik minut. Hledal jsem úlevu, a tak jsem vykřikl: „Pane, až tento zápas skončí, budu se modlit pět hodin v kuse. Už zbývá jen šest minut!“

Cowboys vedli další útok. Nutkání modlit se mě však neopustilo. Bylo ve skutečnosti ještě silnější. Byl jsem zdrcený. Nechtěl jsem od televize odejít.

Pak jsem nahlas řekl: „Pane, budu se modlit celý den, klidně i celou noc, pokud po tom toužíš!“

Zápas jsem sledoval až do konce. Cowboys vyhráli. Protože jsem před Bohem učinil svůj slib, okamžitě jsem vypnul televizi. Hned jsem šel nahoru do své kanceláře, zavřel jsem dveře, klekl si na zem a začal se modlit. Nutkání k modlitbě už ale bylo pryč. Už jsem nevnímal žádné břemeno. Nic. Ani sebemenší náznak. Nebylo tam vůbec nic.

Snažil jsem se to znovu navodit. Pokoušel jsem se modlit, ale má slova vycházela na prázdno. Netrvalo to dlouho a došlo mi, co se stalo. Dal jsem přednost zápasu před Boží žádostí. Měl jsem *chabou výmluvu*, které jsem dal přednost před Jeho pozváním.

Zabořil jsem tvář do koberce a sténal jsem: „Bože, kdyby se mě někdo zeptal, zda jsou pro mě důležitější Cowboys nebo Bůh, okamžitě bych odpověděl: ‘Bůh’! Zrovna jsem ale jasně ukázal, kdo je pro mě důležitější. Ty jsi mě potřeboval, ale já se rozhodl pro fotbalový zápas. Prosím Tě, odpusť mi!“

Okamžitě jsem hluboko uvnitř uslyšel: „Synu, nechci tvou obět a pětihodinovou modlitbu. Toužím po poslušnosti.“

Každá oblast života

K takové modloslužbě může dojít v každé oblasti života. Vzpomínám si na jedno ráno. Bylo to ve stejném období jako můj zážitek se zápasem Cowboys. Chystal jsem se nasypat si do misky cereálie. Po ránu mám moc rád cereálie! To ráno jsem ale zaslechl, jak mi Bůh řekl: „Chci, aby ses dnes ráno postil“.

Vzpomínám si, jak jsem se podíval na cereálie, které jsem držel v ruce, a strašně moc jsem je chtěl. Řekl jsem: „Pane, příští týden se budu postit celé tři dny“. Další *chabá výmluva* proč neposlechnout, o co mě požádal. Na tomto příkladu mi ukázal, že je mi jídlo modlou. Minul jsem mnoho převzácných okamžiků, které jsem mohl strávit s Ním, protože má touha po jídle byla větší než má touha zakoušet Jeho přítomnost a Jeho Slovo.

Podobně mě Duch Svatý vedl později, když se mi vymkla z rukou má vášeň pro golf. Jednoho dne mi Duch Svatý řekl, abych daroval veškeré své golfové vybavení pastorovi, v jehož životě golf nebyl problém.

Rok a půl jsem golf nehrál. Pak dal Bůh na srdce jednomu profesionálnímu golfovému hráči, aby mi daroval své vybavení v hodnotě několika tisíc dolarů. Byl jsem zmatený. Pak, o pár měsíců později, mi řekl jeden pastor, že ho Bůh vede k tomu, aby mi dal svou sadu golfových holí. To mě překvapilo ještě víc!

Když jsem pak byl o samotě, zeptal jsem se Boha: „Co mám se vším tím golfovým vybavením dělat?“

„Jdi a hraj golf“, zaslechl jsem uvnitř v srdci.

„Ty jsi mě ale před rokem a půl vedl, abych s tímto sportem přestal a rozdal své hole.“

„Golf už pro tebe není problém“, řekl mi Bůh. „Teď už je to pro tebe odpočinek a radost“.

Od té doby hraju. Bůh si golf používá jako úžasný nástroj pro můj odpočinek a občerstvení. Také se mi stal nástrojem k dosažení lidí, kteří byli ztraceni. Při golfu trávím čas se svými syny, členy sborového vedení i partnery ve službě. Díky golfu získala služba Messenger International od přátel a partnerů z účastí na golfových turnajích Messenger International víc než pět miliónů dolarů, které mohly být využity k šíření evangelia. Kdybych golf tenkrát ze svého života odsekl natrvalo, nic z toho by nebylo možné. Golf už pro mě nebyl kryptonitem.

To vše byly oblasti hříchu, který vlastně není hříchem. Může se týkat podnikání, služby, sportu, vztahů, radostných věcí, dokonce i věcí nezbytných k životu. Seznam je bez konce, protože se týká různých věcí, činností, vztahů a postavení.

Bůh touží, abychom si tento život užívali. Jsem naprosto fascinován výrokem apoštola Pavla:

Bůh, jenž nás bohatě a bez přestání zaopatřuje vším k naší radosti a potěšení.

(1. Timoteovi 6,17 AMP)

Bůh chce, abychom zakoušeli všechna ta nádherná požehnání, která nám dal. Touží po tom, abychom si život užívali. Žádá jen o to, aby byl prvním na našem seznamu priorit, což znamená, že má On a Jeho tužby vždy a všude přednost. Přednost před každou činností a aktivitou.

Už žádné další chabé, i když dobré, výmluvy!

Nezmeškejte hostinu!

Podívejme se na závěr Ježíšova podobenství. Četli jsme o třech lidech, kteří byli pozvaní, ale začali se vymlouvat. A nyní čteme dál:

Když otrok přišel, oznámil to svému pánu. Tu se hospodář rozhněval a svému otroku řekl: ‚Vyjdi rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé.‘ A otrok řekl: ‚Pane, stalo se, co jsi přikázal, a ještě je místo.‘ A pán řekl otroku: ‚Vyjdi na cesty a k ohradám a přinuť je vejít, aby se můj dům naplnil. Neboť vám pravím, že nikdo z těch mužů, kteří jsou pozváni, neokusí mé večeře.‘“

(Lukáš 14,21-24)

Je jasné, že se zde mluví o svatební hostině Beránka. O hostině, kterou Bůh na konci vystrojí svému Synu. My všichni jsme zvaní. Nicméně je zde vyřčen také princip, který se nás týká zde a nyní. Když nás Bůh vybídne k něčemu, co přeruší naši denní rutinu nebo nás vyruší od věcí, které máme tak moc rádi, znamená to, že má

pro nás přichystáno něco mnohem lepšího. Říká se tomu setkání s Bohem, jež vyústí v hostinu Jeho Slova, moudrosti, přítomnosti, zaopatření, rady, moci nebo v nějaké další z mnoha úžasných požehnání, která dává jedině Bůh.

Během toho zápasu dallaských Cowboys měl pro mě něco připraveno. Jednoho dne zjistím, co to bylo. Jsem si jistý, že našel někoho jiného „na cestách a u ohrad“, kdo požehnání, jež bylo původně zamýšleno pro mě, přijal. Já jsem ho minul.

Necítím se kvůli tomu odsouzený, protože jsem prosil o odpuštění. Jeho milosrdenství je veliké. Poučil jsem se však, stejně jako i z jiných chyb, které jsem udělal. Už nikdy nechci zmeškat žádné překvapení, které pro mě Bůh má, kvůli tomu, že budu lpět na kryptonitu.

Když nás zaskočí tato nečekaná pozvání přijmout Jeho Slovo nebo moudrost a my necháme stranou všechny chabé výmluvy, proč zrovna nemůžeme, budeme posilněni. Pamatujte na to, že nás kryptonit jen oslabuje.

Je to smutné, ale jsou lidé, kteří se budou dál a dál vymlouvat. Nikdy Bohu nedají přednost a neučiní jej prioritou, proto zmeškají i tu velikou hostinu. Doufám, že k tomu nedojde, protože v Jeho domě je mnoho místa a zvaní jsme úplně všichni.

Prosím, modlete se tuto jednoduchou modlitbu, kterou jsem před mnoha lety vyřkl i já: *„Otče, ve jménu svého Pána, Ježíše Krista, Tě prosím, abys pročistil mé srdce. Chci být svatý/á, oddělený/á pro Tebe, takže jestli je v mém životě něco, co se Ti nelíbí, nebo co má před Tebou přednost, ukaž mi to a pomoz mi to odstranit. Nechci zmeškat ani jedinou Tvou hostinu!“*

Začněte jednat

Mám naději, že jste se tuto modlitbu modlili už na konci této kapitoly. Pokud ano, Bůh začne ve vašem životě během několika dalších dnů, týdnů a měsíců jednat, aby vás přitáhl blíž k sobě. Začne vám ukazovat věci, které vás od Něj vzdalují. Znásobte to ještě více a požádejte Ho právě teď, aby k vám mluvil ohledně všeho, co se vám v životě stalo výmluvou, proč nereagovat na Jeho slova. Zapište si, co vám ukáže, a vyčleňte si několik minut na modlitbu. Poproste Boha, aby vám ukázal, jak se na tyto věci dívá On. Zapište si, co vám řekne.

Pokud jste se na konci této kapitoly nemodlili uvedenou modlitbu, udělejte si nyní čas na jinou. Poproste Boha, aby vám dal ochotné a odvážné srdce, abyste se ji modlit mohli. Zapište si všechno, co vám Bůh vloží na srdce, když se budete modlit.

DVEŘE K HOSTINĚ

Jiné církvi v knize Zjevení říká Ježíš velice pozoruhodný výrok. Jeho slova velmi připomínají to, čím jsme se v minulé kapitole zabývali.

Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.

(Zjevení 3,20)

Večeře s Ježíšem! Je to hostina společenství, společenství s Mistrem. Tam přijímáme Jeho Slovo, moudrost, radu, moc či jakékoli jiné nádherné požehnání Jeho přítomnosti. Snad takové jídlo vyvolá hlad, očekávání a nadšení přijímat od Něj. To je to, co nás posílí. Pokrm, který nabízí Ježíš, je protijedem na kryptonit. Můžeme to přirovnat k tomu, když Superman obnovoval svou sílu pomocí slunečního svitu. Ježíš je živé Slovo, pravý chléb z nebe a Jeho přítomnost nám dává sílu vzdorovat kryptonitu v každé podobě.

Otázka zní: „Na jaké dveře to tluče?“ Mnoho služebníků používá tento verš, když vyzývá lidi ke spasení. To je skvělé. Musíme mít ale na mysli, že zde Ježíš mluví k církvi, svým následovníkům, ne k lidem, kteří Jej nikdy nepoznali. Klíčová pasáž Ježíšových slov se však nezaměřuje na ony dveře. Soustředí se na slova „kdo by uslyšel ...“.

Pokud budu mít u sebe v domě hudbu puštěnou na maximum a u dveří mi zazvoní důležitý host, i když mě bude volat, neuslyším ho. Nakonec můj host odejde.

A tak je mnohem důležitější ptát se: „Kvůli čemu neslyšíme?“ Pokud neuslyšíme, zmeškáme hostinu. Pojďme se tedy zaměřit na odpověď na tuto životně důležitou otázku.

Svatost

Zmíníte-li slovo „svatost“ v dnešní moderní církvi, lidé se častokrát zaleknou a rychle změni téma. Pro ty „pokrokové“ není svatost přitažlivá a prý do života přináší nudu. Až příliš často je svatost ztotožňována se spasením, které si zasluhujeme skutky, nebo se na ni pohlíží jako na zákonictví.

Nicméně je to jediný popis církve, pro kterou se Ježíš vrátí, jež nalezneme v Novém zákoně. Nečteme, že by se vrátil pro církev se „silným vedením“, „relevantní“ církev, „přátelskou“ církev či církev, která je „zapojená ve společnosti“. Všechny tyto vlastnosti jsou velice důležité, aby byla církev úspěšná, ale ani jedna z nich není charakteristikou Kristovy nevěsty.

Bohužel se mnozí straní vyučování o svatosti kvůli zákonickým kázáním z minulosti. Zdá se, že abychom dnes vybudovali velký sbor, je potřeba se tomuto tématu naprosto vyhnout. Zároveň si však vnímaví vedoucí všímají, že se o svatosti mluví v celém Novém zákoně, a tak je o tomto tématu mluvit potřeba. A proto se je snaží učinit více stravitelným pomocí učení, které se nese v tomto duchu: „Co se týče svatosti, nemusíme se trápit svou osobní zodpovědností, protože naši svatostí je přece Ježíš. Svatost nám náleží v Kristu“. Tato nauka je správná, ale ne tak docela, protože Nový zákon mluví o dvou stránkách svatosti. Až příliš často házejí naše současná vyučování a kázání obě dvě do jednoho pytle.

Ohledně první stránky svatosti se dočítáme:

On si nás v něm vybral před založením světa, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří v lásce.

(Efezským 1,4)

Dřív, než jsme udělali cokoli, co by mělo věčnou hodnotu, se Bůh rozhodl. Vybral si nás a prohlásil nás za svaté. V Jeho očích jsme bez poskvrny. To je „svatost v postavení“ před Bohem. V den, kdy jsme přijali Krista, jsme se v Božích očích stali svatými. Nikdy už nebudeme víc svatí. O dvacet pět miliard let později budeme stejně svatí jako v den, kdy jsme přijali Ježíše.

Vysvětlím to na příkladu. Lisu jsem potkal v Toscanu v červnu roku 1981. Okamžitě jsem se do ní zamiloval a rozhodl jsem se, že si ji vezmu. 2. října 1982 se stala mou ženou. Dnes, o třicet pět let později, není mou ženou víc než v den, kdy jsem si ji vzal. Ani na našem sedmdesátém výročí svatby nebude mou ženou víc. Má postavení manželky Johna Bevera. Nemusela si ho zasloužit, nemusela pro ně pracovat ani si jej koupit. Je mou manželkou, protože jsem si ji vybral.

To je svatost, o které někteří vyučují. Je to pravda. Ale není to všechno. Použiju naše manželství i k tomu, abych ukázal druhou stránku svatosti.

Než mě Lisa potkala, flirtovala s každým klukem, který se jí líbil. Rozdávala své telefonní číslo a chodila s nimi na rande. Když jsme se vzali, přestala flirtovat a navazovat známosti s jinými muži. Nyní vykazuje chování, které odpovídá postavení, jež má jako moje manželka.

Podívejte se, co píše apoštol Petr:

(Musíte žít) Jako *poslušné* děti se nepřizpůsobujte dřívějším žádostem, jako když jste byli v nevědomosti, ale podle toho Svatého, který vás povolal, se i vy staňte (*musíte být*) svatými *v celém svém způsobu života*.

(1. Petrův 1,14-15; závorky dle angl. originálu; pozn. překladatele)

Některá slova jsem zdůraznil. Nejprve si všimněte slova *musíte*. To, co zde Petr o chování uvádí, nám nedává na výběr. Je to příkaz. Zadruhé zde Petr nemluví o našem postavení v Kristu, ale o tom, *jak se chováme, co děláme*. Rozšířený překlad Bible to pěkně vysvětluje: „I vy sami buďte svatí ve všem svém *chování* a celém *způsobu života*“. Jde o „*svatost v chování*“, ne *svatost v postavení*. Je to podobné jako chování a jednání Lisy poté, co jsme se vzali. Naše jednání musí odrážet naše postavení.

A zde začíná celý rozpor. Na začátku svého křesťanského života jsem se neustále snažil žít svatě a opakovaně jsem selhával. Byl jsem přinejmenším zdrcený. Pak jsem objevil Boží milost. Zjistil jsem, že je milost Boží nezaslouženým zmocněním, které nás uschopňuje dělat, co bychom ze své vlastní schopnosti nedokázali. Nedokázal jsem se vymanit z pornografie a dalších hříšných zlovyků, ale když jsem objevil milost, byl jsem schopen kráčet ve svobodě vírou a svým jednáním.

Je to velice smutné. Před několika lety učinila naše služba průzkum. Oslovili jsme různou škálu sborů různých denominací a učení. Ptali jsme se víc než pěti tisíc znovuzrozených křesťanů v naší zemi. Požádali jsme je, aby uvedli tři či více definic Boží milosti. Výsledky průzkumu ukázaly, že téměř každý si Boží milost spojuje se spasením, odpuštěním hříchů, nezaslouženým darem a Boží láskou. To byla dobrá zpráva. Tragické však bylo, že méně než dvě procenta věřících věděla, že je Boží milost *zmocnění*. Přesto sám Bůh říká: „Stačí ti má *milost*, neboť má *moc* se dokonává ve slabosti“ (2. Korintským 12,9). On sám o své milosti mluví jako o zmocnění, o moci.

Petr píše: „Milost a pokoj kéž se vám rozhojní ... Jeho božská moc nám darovala všechno, čeho je třeba k životu a zbožnosti“ (2. Petrův 1,2-3). Petr mluví o Boží milosti jako o Boží moci, která nám dává schopnost žít zbožně, žít svatě.

Pravdou je, že od Boha nemůžeme přijmout nic, pokud tomu nevěříme. A nemůžeme tomu uvěřit, pokud jsme to nevěděli. Jestliže asi dvě procenta křesťanů v Americe ví, že nás milost zmocňuje, pak se téměř devadesát osm procent amerických věřících snaží žít svatý život ze své vlastní síly, což je nemožné. V takovém případě přijde nevyhnutelně frustrace, zklamání, porážka, deprese, odsouzení a pocit viny.

Je tudíž jasné, proč křesťanští mluvčí házejí všechny stránky svatosti do jedné kategorie svatosti postavení před Bohem. Až příliš mnoho křesťanů trpí odražením kvůli nedostatku schopnosti žít zbožný život z vlastní síly. Milost není pouze Božím řešením pro spasení a odpuštění, ale také Jeho mocným zaopatřením k životu ve svatosti! Pisatel listu Židům uvádí:

Usilujte o ... posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána.
Dbejte na to, aby se někdo nepřipravoval o Boží milost ...
(Židům 12,14-15)

V těchto dvou verších se toho skrývá velice mnoho. Zaprvé slovo „usilujte“. Je to řecké slovo *dioko*. Vykládá se jako „následovat, tvrdě se za něčím tlačit, usilovat s horlivostí a pílí, aby člověk něčeho dosáhl“ (WSNTDICT). Jiný slovník uvádí: „Dělat něco s ohromným úsilím a konkrétním záměrem či cílem“ (LOUW-NIDA).

Když jsme si tyto dvě definice přečetli, můžeme se sami sebe zeptat, zda se zde jedná o svatost postavení či *svatost v chování a jednání*? Odpověď je jednoduchá: Musí to být svatost v *chování*. Podívejte se na to takto: Dokážete si představit, jak své ženě Lise řeknu: „Liso Bevereová, musíš se začít velmi snažit a usilovat horlivě o to, abys obdržela postavení manželky Johna Bevera.“

Zasmála by se a řekla: „Já už tvá manželka jsem.“

Co se týče *postavení*, my už jsme svatí. Nemusíme se o tuto svatost snažit a usilovat o ni. Takže je jasné, že pisatel listu Židům mluví o našem *chování*.

Máme s pilností usilovat o svatost *jednání*. Pokud to nebudeme dělat, „připravíme se o Boží milost“. Jak bychom se mohli připravit o milost, kterou v naší době kážeme? To není možné. Když však pochopíme, že je milost také Božím zmocněním k tomu, abychom usilovali o svatost jednání, dokážeme porozumět tomu, že je možné se o ni připravit.

Pisatel Židům tuto kapitolu končí slovy: „Projevujme proto vděčnost (milost – z angl. originálu; pozn. překladatele) ... a s ní přinášeje Bohu jemu příjemnou službu s uctivostí a básní“ (Židům 12,28). Milost nás zmocňuje k tomu, abychom přinášeli Bohu příjemnou službu a žili svatý život.

Nyní se dostáváme k tomu důležitému. „Usilujte o ... posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána“ (Židům 12,14). O čem to zde pisatel mluví? Copak neuvidíme Ježíše všichni? Vždyť je nám jasně řečeno: „Hle, přichází s oblaky a uzří jej každé oko, i ti, kteří jej probodli“ (Zjevení 1,7). Jak tedy může tento verš tvrdit, že „bez posvěcení nikdo neuvidí Pána“? Co to znamená?

Spatřit Ježíše

Dovolte mi vykreslit, co to znamená „uvidět Pána“ tak, jak je přislíbeno ve verši, jenž mluví o usilování o svatost. Během mého dvaapadesátiletého života jako americký občan jsme měli ve Spojených státech dvanáct prezidentů. Zažil jsem jejich vládu a správu a jejich rozhodnutí ovlivnila můj život. O každém z nich jsem často mluvil jako o „našem prezidentu“. Nicméně jsem ani jednoho neviděl osobně na vlastní oči. Ve Spojených státech jsou ale občané, kteří prezidenta vidí každodenně či pravidelně, protože s ním pracují nebo jsou jeho přátelé. Tito privilegovaní lidé jej vidí pravidelně a jsou často v jeho *přítomnosti*.

Zrovna tak mohu říct, že jsem během let o našich prezidentech zjistil hodně věcí. Vím, za čím stojí, čemu věří, znám rozhodnutí, která udělali, znám jejich osobní historii a vím další informace, které byly zveřejněny. Neměl jsem však tu čest zakoušet osobní vztah s těmito lidmi. Proto neznám důvěrné podrobnosti jejich života, věci, které nebyly zveřejněny. A už v žádném případě jsem neměl to potěšení být blízkým, osobním přítelem některého z nich.

S křesťany je to podobné. Jsou tu ti, kteří spadají pod vládu Ježíše. Protože je to jejich Vůdce, Jeho rozhodnutí ovlivňují jejich život a nazývají Jej svým „Pánem“, ale nevidávají Ho a nenachází se v Jeho přítomnosti. Nemusíte tomu věřit, ale dovolu mi, aby vám to ujasnil sám Ježíš:

Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě /opravdu/ miluje. A kdo mě /opravdu/miluje, bude milován od mého Otce; i já ho budu milovat a zjevím (ukážu, odhalím, projeví) mu sám sebe /Dovolím, aby Mě jasně *viděl*, a budu pro něj skutečným/.“

(Jan 14,21 AMP)

Podívejte se na Jeho slova: „Dovolím, aby Mě jasně *viděl*“. Mít a dodržovat Ježíšova přikázání znamená usilovat o svatost v chování. Ti, již to činí, uvidí Pána. On se jim zjeví. Zaručuje jim přístup k Jeho projevené přítomnosti. Ve vztahu s Ním dochází k přesunu z místa, kde jsme pouze pod Jeho vládou, do úrovně, kde se stáváme přáteli našeho Krále.

Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji.

(Jan 15,14)

Všimněte si výrazu „činíte-li“. Píšeme o Ježíši knihy, zpíváme o Něm písně, vyučujeme poselství o Ježíši a o tom, že je náš přítel. Podmiňovací způsob v této větě však znamená, že je Jeho přátelství *podmíněno*. Přátelství s Ježíšem se zakládá na naší opravdové svatosti. Ti, pro které se svatost stane prioritou, se přesunou z

pozice *služebníka* do postavení *přítele*. Ježíš říká lidem, kteří mu zůstali věrní: „Už vás nenazývám *otroky*“ (Jan 15,15). To, že říká „už“, dokazuje, že kdysi tomu tak bylo. Byli služebníci (otroci), ne přátelé.

Být Božím služebníkem není ve skutečnosti špatné postavení. Je to rozhodně mnohem lepší, než nemít s Ním vůbec žádný vztah. Nicméně služebník nezná rozhodnutí a důvody, které přítel zná.

Můžete namítnout: „Ale my všichni jsme synové a dcery Boží“. Ano, ale pamatujte na pravdu, o kterou se sdílí Pavel: „Pokud je dědic nezletilý, v ničem se neliší od *otroka*“ (Galatským 4,1). Řecké slovo pro „otroka“ je stejné řecké slovo, které Ježíš používá pro „služebníka“. Dokud je syn či dcera nezletilým dítětem, nemá většinou výsadu vědět, *co* Bůh dělá a *proč* to dělá.

Pro rodiče i dítě je to nádherný zážitek, když dítě dospěje a přesune se do postavení přítele. Totéž platí o Boží rodině. V dynamice přátelství dojde k velké změně. Otec pak se syny a dcerami sdílí mnohá tajemství. I z naší strany ale dochází ke změně. Chceme mnohem více žít tak, abychom Ho nezklamali. Jde nám o víc, než Ho jen poslouchat. Neustále, a vždy tomu tak bude, usilujeme o to, abychom Ho poslouchali, ale už to není to, co nás pohání. Nyní toužíme Ho nezklamat.

Dveře

Svatost tudíž není konec či cíl, jak ji zákoníci vyobrazují. Je to vstupní brána k opravdové důvěrnosti s Ježíšem. Nyní jsme odkryli důležitost „dveří“, o kterých Ježíš mluví: jsou to srdce věřícího. Když zanedbáváme usilovat o svatost, slábne naše schopnost slyšet a reagovat. Nakonec přijdeme o výsadu večerět s Ježíšem. Můžeme to přirovnat k hlučnému domu, ve kterém je takový rámus, že když přijde někdo opravdu důležitý a zaklepe na vstupní dveře, neslyšíme ho. Poté, co několikrát zaklepe a volá nás, nakonec odejde.

Vyhýbáním se vyučování o svatosti jsme zablokovali cestu, jež vede k důvěrnosti s naším Králem, což je však to, po čem každý opravdový věřící touží ze všeho nejvíc! Naše strategie vyučovat o milosti, jež *překrývá*, a opominout milost, jež *zmocňuje*, tak v podstatě zavřela dveře a zesílila hluk na maximum. Podhodnotili jsme milost, protože milost nejen *překrývá*, ale také *zmocňuje*. Její zmocňující stránka je však životně důležitá k tomu, abychom mohli mít s naším Pánem důvěrné společenství.

S Lisou máme oddací list, vydaný státem Indiana, takže jsme legálně manželé. Dokážete si představit, jak jí před obličejem mávám naším oddacím listem a říkám: „Hele, miláčku. Jsme manželé. Jsme k sobě legálně vázáni, ale budu mít aférky i s jinými ženami.“ Technicky vzato budu stále její manžel, ale je jisté, že už se mnou nebude sdílet své nejhlubší touhy a tajemství. Ve skutečnosti by tím skončila jakákoli důvěrnost. Už bychom nebyli přátelé, protože bych o tuto výsadu přišel. Byl by to nádherný společný život? Bylo by to to, kvůli čemu jsme se brali? Pokud bych se takto choval i dál, nakonec bych o své manželství navždy přišel.

Ale copak nevybízíme k podobnému chování tím, čemu v církvi vyučujeme? Nevyzdvihujeme několik veršů, které, pokud jsou izolované od zbytku Nového zákona, zdánlivě dokazují, že je všechno v pořádku bez ohledu na to, jak se chováme? Copak můžeme vlézt do postele se světem a zároveň Ježíši vyznávat „odříkali jsme modlitbu spasení, jsme spaseni milostí a patříme Ti“? Copak si můžeme opravdu myslet, že nám ukáže i nejintimnější části svého srdce?

Motivací, proč nikdy Lisu nepodvedu s jinou ženou, je pro mě to, že nechci přijít o kouzlo převzácných, důvěrných okamžiků, kdy vedle sebe ležíme s hlavou na polštáři, hledíme jeden na druhého a ona mi do ucha pošeptá něco, co by nikomu jinému nikdy neřekla. Nechci ztratit radost a potěšení ze vzájemného vztahu s touto úžasnou ženou, jež je mou manželkou.

S Ježíšem je to také tak. Důvod, proč Jej nepodvádím a necizoložím, je to, že nechci přijít o Jeho blízkost a nechci zahodit naše přátelství. Není nic lepšího. Žádné postavení, žádné potěšení, žádná činnost, žádná popularita, žádný hřích. Není nic, co by bylo lepší než důvěrný vztah s Ježíšem.

Život bez Jeho příslibu „oznámím ti velké a skryté věci, které neznáš“ (Jeremjáš 33,3) si nedokážu vůbec představit. Nebo bez skutečnosti, že nám „On zjevuje hlubiny a věci ukryté“ (Daniel 2,22). Nedokážu si představit, že bych žil bez Ježíšovy nabídky: „Přichází hodina, kdy k vám již nebudu mluvit v přirovnáních, nýbrž vám budu otevřeně vyprávět“ (Jan 16,25). Ani bez zaslíbení Jeho Ducha, který nám ukáže vše, co má přijít (viz Jan 16,13).

Svatost není něco negativního. Naopak. Je to ta nejpozitivnější pravda z Nového zákona. Když doopravdy porozumíme jejímu potenciálu, měli bychom o ní křičet ze střeš!

Začněte jednat

Svatost není špatné slovo. Je to heslo. Je to něco, co otevře dveře vašeho srdce, abyste mohli slyšet Boží hlas. Bez svatosti ani nepoznáte, když k vám bude mluvit. Neuslyšíte to. Tato svatost není jen něco, co Bůh dává kvůli oběti Ježíše Krista. Je to něco, co musíte, ano, *musíte* žít svými myšlenkami, svým slovem i skutkem.

Není to však něco, s čím by vás Bůh nechal bojovat samotné bez pomoci. Proto nám Bůh dává milost! Jeho milost je mnohem větší, než aby nás jen spasila. I když samotné spasení je naprosto skvělé. Boží milost nás ale také zmocňuje, abychom žili zevnitř navenek tak, jak se líbí Bohu!

Hledejte nyní Boha. Už déle nečekejte, ale právě v tuto chvíli volejte k Bohu a prostě o Jeho milost. Vyjmenujte každou oblast svého života, ve které potřebujete Boží milost nejvíce, a modlete se, aby vás Bůh naplnil milostí a mohli jste tak překonat vše, co vám brání slyšet Jeho hlas.

POVSTAŇTE

Proč jsou filmy o superhrdinech ty nejúspěšnější ze všech? Přemýšlejte. Tyto filmy přitahují do kin více diváků než válečné filmy, westerny, špionáže, thrillery a dokonce i víc než zamilované filmy. A nelákají jen muže. Neustále se setkávám se ženami, které se přiznávají, že propadly tomuto filmovému žánru. Proč je tomu tak? Víme, že jsme byli stvořeni pro něco lepšího. Tito superhrdinové představují naše nevyřčené vnitřní touhy.

Například Superman. Když se stane něco příšerného, dojde k nějaké hrozné a katastrofické situaci, Clark Kent se vytratí z kanceláře Daily Planet, vejde do telefonní budky a o pár chvil později již spěchá vše zachránit. Máme moc rádi ten úžasný pocit, když poráží nepřátele, již se zdají být nezastavitelní. Jsme na vrcholu blaha, když je učiněna přítrž nespravedlnosti a oběti jsou opět svobodné. Řád ve společnosti byl obnoven.

Proč je tomu tak? Důvod je prostý. Jsme nadšení, když náš superhrdina zvítězí nad zlem, protože to uspokojuje naši nejvnitřnější bytost. Víme, že od počátku stvořil Bůh člověka „ke svému obrazu“, takže odráží Boží přirozenost (1. Mojžíšova 1,27). Také čteme: „Hospodin je válečník“ (2. Mojžíšova 15,3). Přemýšleli jste o tom někdy? Je to stránka Boží povahy, o které se mluví málokdy. Je to, jako bychom nevěděli, co si s touto pravdou počít. A přesto říká také Izajáš:

Hospodin vyjde jako hrdina, jako bojovník vzbudí svou horlivost. Rozkřikne se, ano, spustí válečný pokřik, ukáže převahu nad svými nepřáteli.

(Izajáš 42,13)

Bojovníci, kteří bojují s nespravedlností, jsou hrdinové. Co se týče Ježíše, ten je superhrdinou. On je dobyvatelem a přemožitelem.

Dlouho předtím, než tato slova Izajáš vyřkl, viděl Ježíše Jozue. Náš Král nenesl jehně, ale meč, který Jej označoval za „velitele Hospodinovy armády“ (Jozue 5,14).

Dlouho poté, co Izajáš tato slova vyřkl, viděl Ježíše i apoštol Jan. Popsal Jej ještě úžasněji: „Jeho oči byly jako plamen ohně ... Z jeho úst vychází veliký ostrý meč“ (Zjevení 19,12-15).

Ježíš je bojovník! Většina z nás ví, že bojovník nemá zrovna jemné, vybrané chování, není poddajný ani nemá melancholickou povahu. Ne. Bojovník je uprostřed akce zaměřený, rozhodný a zuřivý.

Vraťme se opět k nám. Přemýšleli jste někdy o tom, že sedmi církvím říká Ježíš v knize Zjevení toto: „Každému, kdo zvítězí ...“. Jak bychom mohli zvítězit, kdyby nebylo co přemáhat? Jak bychom mohli zvítězit, kdyby nebyla žádná bitva?

Dnes je mnoho lidí, kteří toto povolání zlehčují. Tvrdí, že z nás vítěze dělá naše totožnost v Kristu. Jinými slovy protože je Kristus vítěz, jsme i my automaticky vítězové v Kristu. Je to pravda, co se týče našeho postavení v Něm, ale není to úplná pravda. Proč by Ježíš říkal sedmi církvím „ten, kdo zvítězí“, kdyby to bylo automatickou součástí našeho spasení?

Ve vesmíru existuje Lex Luthor. Jmenuje se ďábel. Ten má své kohorty, které nejsou hloupé. Jejich prvotním a hlavním cílem je vás zastavit, zajmout a ovládat. Ďábel pracuje bez přestání sedm

dní v týdnu a dvacet čtyři hodin denně. Je však odzbrojen. Ztratil svou autoritu a moc nad vámi i nade mnou!

Podobně byl i Lex Luthor nad ocelovým mužem bezmocný. Jeho geniální ďábelská mysl však objevila kryptonit, který mu poskytl výhodu. Poskytl mu schopnost zajmout a ovládat Supermana. Stejně tak i ďábel používá to, co přineslo jeho vlastní zánik. Je to duchovní kryptonit. Vytvořil jej, když byl ještě v nebi a byl pomazaným cherubem (viz Ezechiel 28,14-16). On sám osobně nejlépe ví, jak moc nás oslabí a že vynuluje naši nadpřirozenou moc.

Ďábel (ten skutečný Lex Luthor) ví, že pokud prohlédneme a pochopíme, jaké jsou účinky duchovního kryptonitu, dáme mu vale, takže jej mazaně maskuje. Už jste si někdy všimli, co se uvnitř stane, když mu podlehnete? Možná přinese chvilkové potěšení a radost, ale kromě toho, že vás oslaví, vás ještě zanechá nenaplněné. Odpojte se od své vítězné přirozenosti a jste náhle jako tráva bez slunce a vláhy. Zjistíte, že uvnitř stále více vadnete.

Záblesky

Milované Boží děti, navraťte se ke své skutečné totožnosti. Jste povolání, abyste byli opravdovým superhrdinou naší generace. Uvnitř v sobě máte to, co je potřeba k vítězství. Není to smyšlené. Byl jsem požehnaný tím, že jsem mohl cestovat po světě a vidět celkové tělo Kristovo. Spatřil jsem záblesky toho, co je možné, aby se ve sborech, společenstvích i životech jednotlivců dělo.

Mohl bych uvádět mnoho příkladů, ale navnadím vás jen několika. Navštívil jsem nejlidnatější islámskou zemi světa a několikrát jsem kázal ve sboru, kde je víc než sto čtyřicet tisíc členů. Víc než polovina jsou bývalí muslimové. Hlavní sál této církve má místo pro třicet pět tisíc lidí. Proto musí mít několik nedělních bohoslužeb. Kdybych tam osobně nebyl a neviděl to na vlastní oči, asi bych tomu nikdy nevěřil. Je to vskutku efektivní církev, která

vzkvátá ve velmi obtížných podmínkách. Bojovníci tohoto sboru jsou hrdinové a vítězové.

Druhorozený syn pastora utrpěl při porodu poškození mozku a lékaři prohlásili, že nikdy nebude mluvit ani chodit. Odborníci tohoto pastora a jeho manželku informovali o tom, že bude jejich syn ležákem po zbytek života, který bude velice krátký.

K tomuto pastorovi promluvil Bůh a řekl: „Kde jsem?“

„Na mém trůnu v nebi“, odpověděl pastor.

„Ne, žiju v tobě“, řekl Bůh. „Proto chci, abys promluvil k mozku svého syna a vytvořil nový mozek stejně tak, jako jsem Já promluvil a stvořil všechno, co kolem sebe vidíš.“

A tak byl pastor poslušný a promlouval každý den k mozku svého syna ve jménu Ježíše. Jeho syn postupně začal mluvit. Pak ho Bůh vedl, aby udělal totéž s nohama. Když měl šest let, začal chodit. Hrál jsem s ním golf. Nyní je ženatý a má tři děti.

Tento pastor je vítěz, kterého kryptonit nezastavil.

Nedávno mě pozvali do jedné země, abych zde mluvil k pastorům a vedoucím. Přivezli mě do arény, kde mě šokoval počet shromážděných vedoucích. Bylo jich 12 500. Všichni byli zapálení a jejich horlivost byla nakažlivá.

Další den jsem obědval s těmi nejvyššími. Zjistil jsem, že mají ve struktuře svých sborů celkově víc než tři sta tisíc lidí. Zeptal jsem se, kdy jejich hnutí začalo. Říkal jsem si, že je to určitě před jednou či více generacemi. Odpověděli mi, že to odstartoval jediný člověk před šestnácti lety.

To mě naprosto zasáhlo. „Jak jste to dokázali ve vyspělé zemi?“ zeptal jsem se.

Vedoucí, který uměl nejlépe anglicky, mi bez váhání odpověděl: „Učíme své lidi žít pro věčnost.“

Neměl jsem slov.

„Navštívil jsem mnoho amerických sborů“, pokračoval ten vedoucí, „a všiml jsem si, že křesťané v Americe žijí s perspektivou sedmdesáti či osmdesáti let. Naši lidé žijí s perspektivou věčnosti.“

Díky tomuto postoji jsou si více vědomi nebezpečí duchovního kryptonitu.

S Lisou jsme mluvili v Jerevanu v Arménii k 3 500 pastorů a vedoucích. Mnoho z nich přijelo z Íránu. Během přestávky nám jedna mladá Íránka sdělila, že ji už během té krátké doby, co je pryč, volala íránská policie, aby zjistila, kde se nachází.

Vyhrkl jsem: „Proč se tam chceš vrátit, když je tvůj život v nebezpečí?“

„A kdo řekne Íráncům o Ježíši, když se tam nevrátím?“ okamžitě odpověděla. Chtěl jsem se zahrabat pod zem. Bylo zřejmé, že ona se drží od kryptonitu pěkně daleko.

Před lety pořádal jeden sbor každý den setkání po dobu dvou měsíců. Každý večer byly na těchto setkáních čtyři tisíce lidí. Nespočet tisíc lidí bylo spaseno, uzdraveno a vysvobozeno. Jednoho večera se ukázal Ježíš. Vidělo ho mnoho lidí a vykřikli. Byl to jen okamžik, ale když odešel, zanechal tam důkaz své přítomnosti. Na zdi sálu zůstal otisk jeho tváře ve velikosti asi 2,5 m na 1,80 m. Vypadal podobně jako turínské roucho. Zůstal tam asi další rok a půl a postupně mizel, až vymizel docela.

Jiného večera dorazila náhle k postranním dveřím sálu sanitka. Pak do sálu přivezli záchranáři člověka na lehátko. Zbývalo mu necelých dvacet čtyři hodin života. Boží moc byla tak veliká, že byl nakonec naprosto uzdraven a později své lehátko sám vyvezl ven.

Tyto příběhy mám z první ruky, protože jsem na těchto setkáních byl osobně. Také jsem byl asistentem pastora v této církvi.

Viděl jsem, jak se náhle zastavil oheň, který se nekontrolovatelně šířil a mířil přímo k naší kanceláři. Viděl jsem, jak utichly bouře nebo jak se změnil jejich směr. Viděl jsem i další zázraky, které nelze vysvětlit. Viděl jsem, jak hluchí slyší, slepí vidí a chromí opět chodí. Mám přítele, který vzkřísil v Mexiku a střední Americe mnoho lidí. Zažil jsem Boží přítomnost tak mocnou, že víc než osm tisíc lidí na stadiónu nedokázalo stát na nohou. Děly se mnohé zázraky. Navěky se změnil život lidí.

Vím o několika doložených událostech, jejich svědkem jsem však nebyl osobně, kdy byly spaseny celé kmeny a komunity. Došlo ke změně celé jejich kultury. V moderní době jsou takové příběhy vzácné, ale jsem přesvědčen, že se rychle přibližujeme k tomu, aby byly na denním pořádku podobně, jako tomu bylo v rané církvi. Ale budou ještě mnohem velkolepější.

Byli s Ježíšem

Ve všech těchto příbězích vidíme něco, co bylo vlastní i rané církvi. Mluví se o tom v evangeliích i v knize Skutků a je to doloženo mnoha příklady. Můžeme to mít my všichni. Dalo by se to shrnout třemi slovy: *autorita, moc a smělost*.

Vidíme, jak se atmosféra ve vesnicích a městech měnila jen proto, že se tam Ježíš ukázal. Jedním příkladem je to, kdy vstoupil do synagogy a během několika chvil „Byli ohromeni jeho vyučováním, neboť je učil jako ten, kdo má *pravomoc*, a ne jako učitelé Zákona“ (Marek 1,22).

Pak čtete: „V jejich synagoze byl právě člověk s nečistým duchem. Vykřikl: ‚Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zničit? Znáš mě, vím, kdo jsi: Ten Svatý Boží.‘“ (verš 23-24) Ale Ježíš mu přikázal: „„Umlkni a vyjdi z něho.“ Zlý duch ječel, hodil mužem na zem a škubal s ním, a odešel. Všech se zmocnil velký úžas. Všichni žasli nad Boží autoritou, mocí a smělostí. Dopad této události byl tak veliký, že druhý den hledalo Ježíše celé město (viz verše 21-38). A jak víte, mohl bych z evangelií uvádět příklad za příkladem o takové veliké moci.

Naprosto šokující pro nás je, že na konci svého pobytu na zemi Ježíš říká: „Jako mne poslal Otec, i já posílám vás“ (Jan 20,21). A kdyby to nestačilo, tak dodává: „Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které činím já, a bude činit ještě větší skutky než tyto“ (Jan 14,12). Stejně skutky, ba ještě větší! Je to možné? Pokud to řekl, tak samozřejmě ano! Prvotní církve tuto realitu zakoušela docela silně. Kráčeli v takové autoritě, moci a smělosti, že k Ježíši přicházela celá města. Totéž platí o ojedinělých událostech v dnešní době, o kterých jsem slyšel nebo které jsem sám viděl.

Budeme-li se bavit o rané církvi, tak jen co se týče Jeruzaléma, nebyl v něm žádný člověk, kterého by nezasáhli. Během několika dnů došlo k jedné ze tří věcí: buď lidé žasli nad mocnými událostmi, které se děly, zuřili, protože byl hlásán Ježíš, nebo byli přitaženi do Božího království. Církve rostla exponenciální rychlostí, jednala s velikou mocí a zakusila několik významných zázraků. Při jedné události byl uzdraven chromý od narození, kterého každý den nosili na setkání. Okamžitě začal skákat a křičet a žasla nad tím velká část města, která se tam sešla!

Došlo k zatčení Petra a Jana ve snaze potlačit vrcholný okamžik celého hnutí a zabrzdit ho tak. Přivedli je před členy rady, kteří učinili závěr:

Když pozorovali Petrovu a Janovu *smělost* a shledali, že jsou to lidé neučení a prostí, žasli; poznávali je, že *bývali s Ježíšem*.
(Skutky 4,13)

Pozornost celé rady zaujala jejich *smělost*. Asi by bylo o mnoho snazší, kdyby se Petr a Jan shrbili a vytáhli z rukávu před nejnvlivnějšími muži města nějaký smírčí manévr. Celé konfrontaci se mohli vyhnout. Nicméně zůstali věrní, i když stáli tváří v tvář velkému nebezpečí.

Taková smělost a taková síla! Odkud se braly? Zjistíme to ze slov „bývali s Ježíšem“. Tito muži kráčeli kdysi i nyní v přítomnosti Mistra. Dělalí tytéž skutky, které dělal On, což mělo za výsledek změněná města. Byli to lidé svatosti. Raná církev se držela od kryptonitu daleko a rozhodla se zůstat blízko Synu a čerpat svou sílu z Něj. Proto kráčeli v tak velké smělosti, autoritě a moci.

Bohužel z historie víme, že církev v Korintu své město nezasáhla takovým způsobem, jako zasáhli učedníci Jeruzalém a později i města Samaří, Joppe, Lyddu, Antiochii a další města v Judsku a Asii. Korintská církev byla opakem. Byli slabí a chyběla jim síla zasáhnout své město. Je nepochopitelné, že církev v Korintu věřila v dary Ducha Svatého, ve kterých také působila. I když se mezi těmito věřícími objevovalo malé množství nadpřirozena, chybělo jim to, co by zasáhlo a změnilo jejich město.

Co pro svou generaci chceme? Je možné vidět opět to, jak jsou města zasažena a změněna? Zvou mne, abych mluvil v mnohých městech, kde je na setkáních velké množství lidí, z čehož se raduji. Zároveň jsem však zarmoucen nad většinou lidí, a někdy jsou to celé milióny, která není zasažena a získána pro Boží království. Proč neovlivňujeme vesnice, města a oblasti? Není možné, že nad námi získal nadvládu kryptonit?

Bůh náš osud ukázal na životě jednoho soudce ze Starého zákona. Jmenuje se Samson. Zahrával si s neposlušností, dokud se v jeho životě nestala rutinou. Nakonec za to zaplatil příšernou cenu. Kryptonit jej obral o sílu. Nedokázal už působit v nadpřirozených schopnostech, které kdysi měl. Po mnohém utrpení však činil pokání a jeho síla se mu vrátila. Nakonec učinil větší věci než v letech předtím, než o svou sílu přišel.

Prorok Daniel předpovídá příchod generace, která se v posledních dnech nezastaví před žádným protiventstvím:

ale lid, který *zná svého Boha*, projeví sílu a bude jednat /
bude pevně stát a zabere zemi pro Boha/
(Daniel 11,32 AMP)

Klíčem k síle a moci této armády je to, že důvěrně „znají svého Boha“. A klíčem k této blízkosti je jejich usilování o opravdovou svatost.

Slova závěrem

A tak to je. Bůh vás povolal, abyste byli hrdiny, šampióny, lidmi, kteří v životě vítězí a ovlivňují svět kolem sebe. Budte silní, budte odvážní, přiblížte se ke Králi, protože On po vás touží. Touží vám být blízko a zmocňovat vás. Je tu pro vás. On ve vás věří. Ještě důležitější je, že Vás miluje věčnou láskou.

Vy jste jedním ze superhrdinů tady na zemi. Větší je náš Šampión, který je ve vás, než Lex Luthor tohoto světa. Čerpejte sílu od Něj a změníte život mnoha lidí. Koho všeho jste se dotkli, zjistíte v plnosti až ve chvíli, kdy se postavíte před Boží trůn. V této době i potom, až tam budete stát, budete opravdu vděční, že jste se nepoddali moci kryptonitu.

Takže zničte kryptonit! Vyhubte jej, vyhladte jej a nedávejte mu ve svém životě žádnou šanci, žádný prostor, ani ten nejmenší. Bůh

vás stvořil k velké slávě a síle. Jste mocní bohatýři. Máte svůj osud a tento svět potřebuje, abyste jej naplnili.

Začněte jednat

Bůh je bojovník a my jsme byli stvořeni k Jeho obrazu. To je důvod, proč nás něco hluboko uvnitř tak silně přitahuje k tématu superhrdinů. Uvnitř víme, že jsme se zrodili pro něco velkého!

Bůh vás pro to stvořil. Během celé historie vidíme svědectví lidí, kteří pro Boha učinili velké a mocné věci, protože ve svém životě nedali žádné místo kryptonitu (vědomému hříchu). Díky Boží moci a smělosti Jeho lidu se během několika dnů proměnila celá města. Bůh vás volá, abyste do toho vstoupili a připojili se k Němu. Touží opět činit totéž!

Zeptejte se Boha, do jaké bitvy vás volá bojovat. K jakému městu, k jaké oblasti či do jaké země vás volá? Zapište si, co vám řekne, a modlete se, aby na vás Bůh vylil svou milost, a vy jste mohli Jeho záměr na tom daném místě naplnit. Pak svůj zrak zaměřte na věčnou odměnu – na zaslíbení všeho, co získáte skrze vaši věrnou a vítěznou službu v tomto životě – a pusťte se do toho! Bůh vás povolal, abyste byli hrdiny!

OTÁZKY K DISKUZI

Pokud tuto knihu čtete jakou součástí vyučování Zničte kryptonit (což je skutečně skvělý nápad!), doporučuji, abyste se podívali na videa, která jsou na příloženém DVD nebo ke stažení na CloudLibrary.org a probrali relevantní otázky k diskuzi u každé části se svou skupinkou. Lekce na videu korespondují s hlavními tématy této knihy, takže je nejlepší, aby se účastníci vyučování podívali na video i přečetli knihu.

Užijte si to!

Lekce 1: Náš potenciál

Týká se nejdůležitějších témat z kapitol 1 – 3.

1. Nebudete mít motivaci zapojit se do něčeho, o čem nevíte. Jak vidíte, že se tento princip projevuje ve vašem životě? Začali jste používat nějaké nové technologie, produkty nebo přesvědčení poté, co jste pochopili, čím vám mohou být prospěšné? Které? Čím je to podobné tomu, co jste se v této lekci naučili?
2. Náš potenciál v Bohu v sobě nese téměř nepochopitelné možnosti. Jak vás tato lekce inspirovala k tomu, abyste začali zkoumat potenciál své identity v Kristu? Jsou nějaké oblasti, kde jste smýšleli až příliš přízvěrně? Které?

3. O kterých stránkách našeho potenciálu v Kristu se v dnešní církvi moc nevyučuje? Jak si myslíte, že by se církev změnila, kdybychom vyučovali o všem, co je v Bohu možné? Přemýšlejte o všem, co je možné. Začíná vás toto rozjímání měnit?
4. Když nám chybí to podstatné, čím bychom jako křesťané měli být, ovlivňuje to pohled a názor světa na křesťanství i na Boha. V čem by se na křesťany díval svět jinak, kdybychom opravdu naplňovali svůj potenciál? V čem by byl jiný jejich pohled na Boha, kdybychom opravdu naplňovali jejich potenciál?

Lekce 2: Moc jednoty

Týká se nejdůležitějších témat z kapitol 4-7.

1. Pavel píše o tom, že protože Korintané nerozpoznávají tělo Kristovo, je mezi nimi mnoho slabých, nemocných a že dokonce předčasně umírají. To stále platí i dnes a týká se to nás. Píše se tam, že to ovlivnilo *mnohé*. Čím se toto liší od vyučování o církvi, těle Kristově, které se vám dostalo? Proč je důležité, aby to pochopili všichni věřící i dnes?
2. Mnoho lidí v těle Kristově nedosahuje svého potenciálu kvůli vědomému hříchu, ale není to jediný důvod, proč jsou křesťané nemocní, předčasně umírají nebo jsou slabí. Proč je důležité to rozlišovat? Jaké jsou jiné důvody pro soužení, jež se objevuje v církvi?
3. My na západě máme velice individualistické smýšlení. Přesto vidíme, že když proti Bohu zhřešil Akán, byl ovlivněn celý Izrael, protože byli jedno tělo. Jak tento fakt ovlivňuje to, jak se díváte na svou roli v těle Kristově?

4. Duchovní kryptonit je vědomý hřích. Akán věděl, že není správné, aby si něco z kořisti nechal pro sebe. Korintáné věděli, že je jejich opilství, obžerství a sobectví při večeři Páně hříchem. V obou případech to přineslo slabost a smrt pro ty, již neučinili nic zlého. Proč bere Bůh hřích ve svém těle tak vážně? Co myslíte? Proč si myslíte, že chce, abychom dávali tak vysokou hodnotu nejen jednotlivci, ale tělu jako celku?

Lekce 3: Kryptonit

Týká se nejdůležitějších témat z kapitol 8-10.

1. Dokážete si představit, že by skutečně došlo k situaci, ve které se ocitl Justin s Angelou? Samozřejmě, že ne. Vidíte v tom nějaké podobnosti s tím, jak se na svůj vztah s Bohem dívají někteří křesťané? Co byste řekli někomu, kdo by se ke svému manželu /manželce choval tímto způsobem? Jak byste reagovali, kdyby se takto někdo choval k Bohu?
2. Vědomý hřích je duchovní kryptonit a ten je modloslužbou. Co znamená to, že tolik lidí, již chodí do církve, v podstatě uctívají modly? Jak vypadá modlářství v národě, který se doslova neklaní sochám a modlám?
3. Modlářství není něco, o čem se ve sborech běžně vyučuje. Co vás v této lekci, ve které jste se učili o modlářství, oslovilo ze všeho nejvíce? Proč si myslíte, že vás oslovilo nejvíce zrovna toto?
4. Bůh v celém Písmu dává rovnítko mezi modlářstvím a cizoložstvím. Vyjádřete svými vlastními slovy, proč si myslíte, že Bůh nazývá modlářství cizoložstvím? Co nám to říká o vztahu, jenž nám nabízí?

5. Modloslužba začíná tím, že uctíváme stvoření místo Stvořitele. Jaká je Boží reakce na takové chování? Proč se Bůh vzdaluje těm, kteří se pro Něj nerozhodnou? Proč si myslíte, že jsou sklony k homosexualitě předzvěstí toho, že se společnost chopila modloslužby?
6. Pokud máme být schopni rozpoznat modlářství, musíme porozumět opravdovému uctívání. Opravdové uctívání je poslušnost Božím příkazům, ne zpěv pomalých písní. Změnilo porozumění uctívání to, jak přemýšlíte o životě křesťana? Jak? Kdo je člověkem, kterého znáte nebo o kterém víte, jenž je pro vás nejlepším příkladem životního stylu uctívání Boha?

Lekce 4: Moderní modloslužba

Týká se nejdůležitějších témat z kapitol 11-14.

1. Příběh o tom, jak Saul neposlechl a nezahubil všechny Amálekovce, nám ukazuje kořen modlářství v církvi. V čem se Saulova žádostivost rovná modlářství?
2. Samuel řekl Saulovi, že tvrdohlavost je totéž, co modlářství. Je to, když se držíme toho, co chceme my, místo abychom chtěli to, o čem Bůh prohlásil, že je Jeho vůle. Jak jsme viděli v životě Saula, otevírá to dveře mnohem horšímu hříchu. Proč je to modlářství? Proč vede k větším hříchům?
3. Do modlářství nás přivádí žádostivost. Ve skutečnosti je žádostivost samotným modlářstvím. Spokojenost nás vede ke zbožnosti. Když se podíváte na své cíle, priority a zvyky, co je ve vašem životě silnější – žádostivost nebo spokojenost? Jak můžete usilovat o život ve větší spokojenosti?

4. Spokojenost je v životě křesťana nezbytná. Nemůžeme ji však zaměňovat s uspokojením. Řekněte svými slovy, čím se tyto dvě skutečnosti liší? Jak poznáte, že je někdo spokojen, ale není uspokojen?
5. Další důležitá věc je vyjasnit si, že modlářství není to, když věřící zhřeší, ale když se hříchu oddává (hřeší). S vědomím všeho, co jste se během této lekce naučili, jak byste popsali rozdíl mezi těmito dvěma věcmi?
6. Máme-li pochopit, že je vědomý hřích duchovním kryptonitem, musíme také porozumět tomu, že nám Bůh nabízí naprosto nový život a novou přirozenost – Jeho přirozenost. Uvědomili jste si někdy, že je možné nemít sklon k hříchu, ale mít sklon ke spravedlnosti? Jaký pocit ve vás vyvolává to, že víte, že je to možné? Ba co víc, že to můžete ve svém životě očekávat?

Lekce 5: Falešný Ježíš

Týká se nejdůležitějších témat z kapitol 15-18.

1. Bůh vás spasil, aby vás přivedl Sám k sobě. Chce s vámi mít důvěrný vztah. K tomu je potřeba, abyste se očistili od věcí tohoto světa, protože s vámi touží mít opravdový vztah. Co to znamená? Jak poznáte, že jste to udělali?
2. Představte si, jak musí být Bůh zklamaný, když k Němu odmítají přijít lidé, které k sobě touží přitáhnout, i když tvrdí, že jsou spaseni? Jak byste se cítili, kdybyste si někoho vzali a ten člověk by odmítal být s vámi v jedné místnosti? Co kdyby s vámi nechtěl mluvit ani po telefonu? Co kdyby s vámi mluvil jedinečně prostřednictvím jiné osoby? Jaký byste s ním po tom všem měli vztah?

3. Áron zůstal dole v táboře, takže je jasné, že mu bylo lépe s lidmi než v Boží přítomnosti na hoře. Někteří lidé jsou takoví. Cítí se lépe v církvi než v Boží přítomnosti. Jak reagujete na Boží přítomnost?
4. Izrael měl velekněze, který prohlásil, že je *Yahweh* vysvobodil z Egypta, a uctívali jej zápalnými oběťmi, a přitom celou svou pozornost věnovali zlatému teleti. To vše kvůli tomu, aby vyplnili své vlastní touhy. Jestliže bylo možné, aby Izraelci prohlašovali tyto věci ve správném jménu, a přesto to byla falešná, ohavná modloslužba, není možné, že dnešní církev dělá totéž? Jak to vypadá?
5. Izrael poslouchal některé z Božích příkazů, ale jiné zanedbával. Církev po celém světě dělá totéž. Vybírají si některé pasáže Bible, zatímco ignorují ty, jež nás vybízejí k životu ve svatosti, k životu v plné oddanosti Bohu. Jak poznáte, že uctíváme skutečného Ježíše, ne nějakého falešného nebo Jeho imitaci?

Lekce 6: Startovací čára

Týká se nejdůležitějších témat z kapitol 19-21.

Kde se vzal falešný *Yahweh* v Izraeli a kde se bere falešný Ježíš v církvi? Oba jsou výsledkem zatvrzelosti srdce, ke které došlo kvůli nepřítomnosti skutečného pokání.

1. Tato lekce obsahuje mnoho vyučování o pokání. O tom, jak je potřebné, o jeho roli v evangeliu, o tom, co skutečně znamená. V čem se podobalo tomu, čemu jste byli o pokání vyučeni v minulosti, a v čem se lišilo? Změnilo to váš pohled na evangelium? Pokud ano, jak?
2. Každé evangelium začíná příběhem o Janu Křtiteli, který kázal o pokání z hříchů. To znamená, že evangelium Ježíše

vždy začíná pokáním. Co si o tomto výroku myslíte? Proč je pokání pro evangelium tak důležité?

3. Bez opravdového pokání z hříchů není skutečná víra v Ježíše Krista. Pokud tihneme k hříchu a říkáme, že jsme křesťané, pak jsme oklamáni. Proč myslíte, že Bohu tak moc záleží na tom, jak žijeme?
4. Vzpomeňte si na příběh Justina a Angely. Angela neměla ani tušení, že se má vzdát ostatních známostí, když se vdala. Jak mají lidé, kteří neznají Ježíše, vědět, že se mají vzdát svých hříchů, pokud jim to neřekneme? Co se nám může přihodit, když řekneme lidem, aby přestali hřešit? Proč je důležité spočítat si cenu toho, že budeme hlásat plné evangelium?
5. Rozhodující jsou naše skutky, ne naše záměry. To ukazuje moc evangelia, které je schopné změnit celého člověka. Čím to dokazuje, že je pokání pozitivní a dobrou věcí? Vysvětlete svými vlastními slovy, v čem je Boží požadavek našeho pokání vlastně Božím milosrdenstvím?

Lekce 7: Pravda, tolerance a láska

Týká se nejdůležitějších témat z kapitol 22-24.

1. Juda toužil napsat o zázraku našeho spasení, o příjemných a milých věcech. Musel však své čtenáře varovat před lidmi, kteří převraceli Boží milost a činili z ní povolení k hříchu. Zanedbali jste někdy ve svém životě Boží varování a říkali jste pouze příjemné věci? Proč je důležité, aby bylo varování součástí vašeho života a i vaší promluvy?
2. Důvod, proč církve začala tolerovat hřích, je to, že jsme nepochopili, co je skutečná láska. Skutečná láska vyžaduje pravdu. A pravda se na věci dívá vždy z pohledu věčnosti.

Jak změní perspektiva věčnosti váš pohled na to, co je v životě důležité?

3. Boží láska znamená poslouchat Boží přikázání. To odlišuje křesťanskou lásku od světské lásky. Jak byste bez Božích přikázání popsali nějaký rozdíl mezi Boží láskou a láskou světa?
4. Láska, která nenese Boží pravdu, není skutečnou láskou. Je to náhražka. Naše kultura směřuje od této lásky pryč. Proto je církev tažena k falešnému Ježíši. Jaký máte názor na říkání pravdy v lásce? Mnoho lidí má nepříjemný pocit z pravdy. Proč si myslíte, že tomu tak je?

Lekce 8: Zničte kryptonit

Týká se nejdůležitějších témat z kapitol 25-28.

1. Někteří věřící přehlíží hřích, protože si nejsou vědomi, že jejich hřích zraňuje Boží srdce. Jiní křesťané uvěřili lži, že jsme z přirozenosti hříšníci a že je krev Ježíše Krista dostatečně mocná, aby nás vysvobodila z trestu za hřích, ale že nás nedokáže skutečně vysvobodit ze zajetí hříchu. To jsou věřící, kteří jsou pod mocí kryptonitu. Jsou zapojeni do vědomého, praktikovaného hříchu. Jak tyto názory ovlivnily váš život? Viděli jste, jak ovlivňují jiné věřící, kteří si říkají křesťané?
2. Třetí skupinou jsou upřímní křesťané, kteří vědomě hřeší, ale neustále s tím bojují. Chtějí přestat, ale ještě z Božího Slova nezjistili, jak žít svobodně bez hříchu. Hanba za jejich hřích je lapila do toho hříchu. O jaké pravdy z této lekce byste se s takovým věřícím podělili?
3. V této lekci se sdílím o svědectví, jak mne Bůh vysvobodil z chůle a od pornografie. Co vás na mém svědectví nejvíce inspirovalo? Proč? Co pro vás bylo největší výzvou? Proč?

4. Svoboda od hříchu přichází skrze zbožný zármutek, ne světský zármutek. Při zbožném zármutku si uvědomujeme, jakou bolest náš hřích přináší Bohu, při světském si děláme obavy o to, jak nás a naši budoucnost náš hřích ovlivní. Proč si myslíte, že Bůh uvolňuje svou milost k vysvobození pouze v případě toho prvního zármutku a ne také v případě toho druhého? Jak byste rozdíl mezi těmito dvěma zármutky poznali ve svém vlastním životě?
5. Naši představivost fascinují příběhy o superhrdinech, protože se dotýkají touhy, která je hluboko v našem srdci. Prvotní věřící byli superhrdiny své doby. Jak se my můžeme stát superhrdiny té naší? Změnilo by to pohled světa na Boha? Jak?
6. Bůh je bojovník a my jsme byli stvořeni k Jeho obrazu. Ježíš nazývá všech sedm církví ve Zjevení vítězi, což znamená, že jsme povolání k vítězství a že je tu nepřítel, nad kterým máme vítězit. Přemýšlejte nad celým poselstvím této knihy. Změnilo to váš pohled na to, k čemu vás Bůh volá, abyste nad tím ve svém životě zvítězili? Jak to změnilo to, jak se díváte na sebe, na ostatní věřící a na církve jako celek?

DODATEK

SPASENÍ JE DOŠTUPNÉ KAŽDÉMU

Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně.

Římanům 10,9-10

Bůh touží, abyste si užívali život v celé jeho plnosti. Touží po vás a má pro váš život skvělý plán. Existuje však jediný způsob, jak začít cestu vstříc svému osudu. Tím je přijetí spasení skrze Božího Syna, Ježíše Krista.

Ježíš svou smrtí a vzkříšením otevřel cestu, abyste mohli vstoupit do Božího království a stát se Jeho milovaným synem či dcerou. Díky oběti Ježíše na kříži je věčný a hojný život dostupný všem. Spasení je Boží dar člověku. Nemůžete udělat nic, čím byste si je zasloužili.

Abyste tento vzácný dar přijali, musíte nejprve uznat svůj hřích, kdy jste si žili nezávisle bez svého Stvořitele, neboť to je kořen všech dalších hříchů, které kdy člověk spáchal. Toto pokání je životně důležitou součástí spasení. Petr to jasně řekl v den, kdy bylo spaseno pět tisíc lidí. Skutky 3,19: „Učiňte tedy pokání a obraťte

se, aby byly vymazány vaše hříchy“. Bible uvádí, že se každý člověk narodí do otroctví hříchu. Toto otroctví má svůj původ v hříchu Adama, který byl prvním v jednání ve vědomé neposlušnosti. Pokání je rozhodnutí odejít od poslušnosti sobě samému a ďáblu, jenž je otec lži, a obrácení se v poslušnosti k novému Pánu, Ježíši Kristu. Tomu, který za vás dal svůj život.

Ježíši je třeba předat vládu nad svým životem. Učinit Ježíše svým „Pánem“ znamená předat Mu celý svůj život (svého ducha, duši i tělo), vše, co jste, a co máte. Jeho autorita nad vaším životem je ta konečná. Ve chvíli, kdy to učiníte, vás Bůh vysvobodí z temnoty a přenesení do světla a slávy Svého království. Jednoduše přejdete ze smrti do života. Stanete se Božím dítětem!

Chcete-li přijmout spasení skrze Ježíše, pak se modlete tato slova:

Bože, který jsi v nebi, uznávám, že jsem hříšník / hříšnice a že jsem daleko od Tvého spravedlivého standardu. Zasloužím si být za svůj hřích navěky odsouzen / a. Děkuji Ti, že mě v tomto stavu nechceš nechat. Věřím, že jsi poslal Ježíše Krista, svého jediného Syna, který se narodil panně Marii, aby za mne zemřel a vnesl mé odsouzení na kříž. Věřím, že byl třetího dne vzkříšen a že nyní sedí po Tvé pravici jako můj Pán a Spasitel. Dnešního dne tedy činím pokání ze své nezávislosti a svůj život dávám cele do rukou Pána Ježíše.

Ježíši, vyznávám Tě jako svého Pána a Spasitele. Přijď do mého života skrze svého Ducha a změň mě. Ať se stanu Božím dítětem. Zříkám se věcí temnoty, kterých jsem se kdysi držel / a. Od dnešního dne už nebudu žít sám / sama pro sebe. Skrze Tvou milost chci žít pro Tebe, vždyť Ty ses vydal za mne, abych mohl / a žít navěky.

*Děkuji Ti, Pane. Můj život je nyní zcela ve Tvých rukou.
Podle Božího Slova už nikdy nebudu zahanben / a.
Ve jménu Ježíše, amen.*

Vítejte do Boží rodiny! Povzbuzuju vás, abyste se o tuto novinku podělili s nějakým jiným věřícím. Také je důležité, abyste se připojili k nějaké místní církvi, která věří Bibli, a měli vztah s jinými věřícími, kteří vás budou moct povzbudit ve víře.

Právě jste vyrazili na tu nejdobrodružnější cestu. Kéž každý den rostete ve zjevení Boha a v Jeho milosti! Kéž roste vaše přátelství s Bohem!

Záměrem organizace Messenger International je pomáhat jednotlivcům, rodinám, církvím a národům poznávat a zakoušet moc Božího Slova, jež mění život.

Výsledkem bude život plný moci, společnost, která bude změněná, a radikální odpověď na nespravedlnost, trýznící tento svět.

CloudLibrary je internetová platforma, která poskytuje pastorům a vedoucím po celém světě volný přístup k digitálním materiálům v jejich vlastním jazyce.

Na CloudLibrary.org naleznete další materiály Johna a Lisy Bevereových ke stažení ve více než 90 jazycích!

ebooky, vyučování na videu i audio, audioknihy, Bible

Chtěli byste více? Skenujte zde:

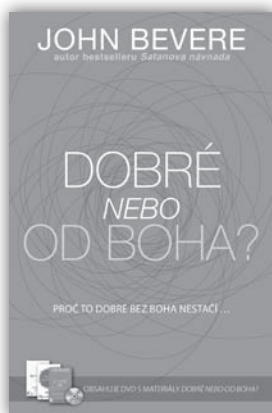

CLOUD LIBRARY

DOBŘÉ, NEBO OD BOHA?

Proč to dobré bez Boha nestačí ...

KDYŽ JE TO DOBRÉ, TAK TO MUSÍ BÝT OD BOHA, NEBO NE?

V dnešní době nám termíny dobré a od Boha připadají jako synonyma. Jsme přesvědčeni, že to, co se všeobecně přijímá za dobré, musí být také automaticky v souladu s Boží vůlí. Štědrost, pokora, spravedlnost – dobré. Sobectví, arogance, krutost – špatné. Rozdíl mezi nimi se zdá být zjevný.

Je to ale opravdu všechno? Jestliže je dobro tak zjevné, proč potom Bible říká, že potřebujeme rozlišení, abychom je rozeznali?

Kniha *Dobré, anebo od Boha?* není jen dalším svépomocným poselstvím. Tato kniha vás nejen vybídne, abyste změnili své chování, ale také mnohem víc. Zmocní vás, abyste mohli spolupracovat s Bohem na takové úrovni, že to změní každou oblast vašeho života.

DUCH SVATÝ: SEZNÁMENÍ

Tři roky byli učedníci s Ježíšem. Kráčeli s Ním a poslouchali vše, co jim měl říct. Přesto Ježíš řekl svým nejbližším přátelům, že je potřeba, aby od nich odešel proto, aby Duch Svatý mohl přijít, a že to tak pro ně bude lepší (Jan 16,7; 13 – 14). Jestliže to platilo pro učedníky, kteří každý den trávili s Ježíšem, o co víc potřebujeme aktivně zapojit Ducha Svatého do našeho každodenního života? Často je Duch Svatý zobrazován jako něco „zvláštního“. Bible však jasně hovoří o tom, že Duch není něco. Je někdo. Osoba, která slíbila, že nás nikdy neopustí. V této interaktivní knize nás John Bevere zve k osobnímu objevování nejvíce ignorované a nepochopené osoby v církvi: Ducha Svatého.

Interaktivní kniha obsahuje:

- Každodenní chvíle ztišení
- Skupinové diskusní otázky
- Bonusovou kapitolu s odpověďmi na některé nejobtížnější otázky ohledně Ducha Svatého

BEZ SOUPĚŘE

Uchopte svou identitu a záměr
v době plné zmatku a srovnávání se

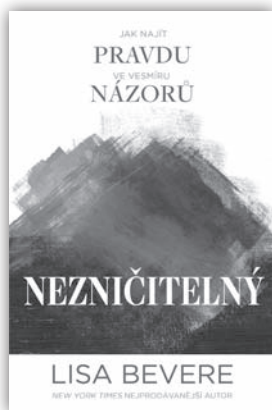
Je důvod, proč na druhé pohlížíme jako na své soupeře a proč sami sebe omezujeme srovnáváním se a soupeřením s druhými. Máme nepřítele, který útočí na naši mysl, na naši vůli i emoce. Doufá, že se obrátíme proti sobě. Je to cyklus, který nás izoluje, nedovolí nám vytvořit důvěrné vztahy, vytváří zmatek ohledně naší totožnosti a omezuje nás v našem záměru.

V knize Bez soupeře se autorka bestsellerů Lisa Bevere sdílí o to, jak zjevení Boží lásky tato omezení rozbíjí. Zjistíte, jak se na druhé lidi přestat dívat jako na své soupeře a jak si vytvořit hluboký vztah se svým Stvořitelem, po němž tak toužíte. Obojí v sobě nese příslib opravdové totožnosti a důvěrnosti. Lisa používá biblicky zdravé učení s prorockým náhledem, ale také humor a horlivost, která vám bude výzvou.

Je na čase vykročit vpřed a začít žít bez soupeře.

NEZNIČITELNÝ

Jak najít pravdu ve vesmíru názorů

Jestliže kdy nadešel čas, abychom byli pevní jako mytický kámen adamant ohledně lásky a pravdy, pak je to teď. Bůh je láska. Bůh je pravda. Jak láska, tak pravda jsou nadčasové a překračují naše současné trendy i názory. Někdy může být naším největším vyjádřením lásky jen to, že řekneme pravdu, ale mluvit pravdu začíná u toho, že ji člověk sám žije.

Autorka bestsellerů Lisa Bevereová používá Bibli a příběh, ve kterém vás pozve na cestu do místa, kde se můžete naučit nejen přebývat v Boží neotřesitelné pravdě a lásce, ale kde se také můžete stát lidmi pevnými jako bájný kámen adamant, již jsou nepremožitelní, odhodlaní a nezničitelní.

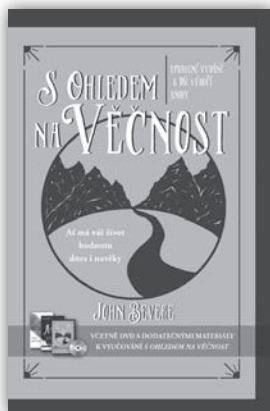
Bůh nám zjevuje svůj plán, když v Něm přebýváme. Právě tam jsme přetavováni a tvarováni. Když přebýváme v Kristu, úhelném kameni celé stavby, jsme tvarováni v podobu nezničitelného adamantu.

CloudLibrary.org **CLOUD
LIBRARY**

S OHLEDEM NA VĚČNOST

Ať má váš život hodnotu dnes i navěky

Jednoho dne se postavíte před Boha a budete vydávat počet ze skutků svého života. Dnes se můžete sami sebe zeptat tu nejdůležitější otázku: „Budu připraven?“

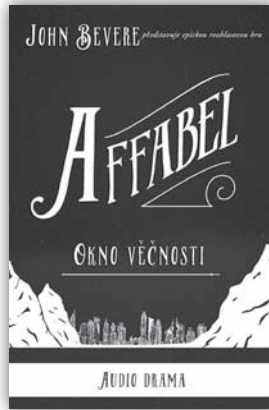
Většina křesťanů ví, že jejich odpověď rozhodne o tom, kde stráví věčnost. Věděli jste však, že to, jak věčnost strávíte, záleží na tom, co děláte v tomto životě?

Bůh touží, abyste objevili své povolání. Nechce vás držet ve tmě. Ve skutečnosti si velice přeje, abyste našli smysl a záměr toho, proč jste tady na zemi.

Život poté, co vydechneme naposledy, je mnohem více než jen nějakým místem. Nečekejte, aby nebylo příliš pozdě. Odhalte svůj Bohem určený osud. Ať váš život stojí za to dnes i navěky!

AFFABEL

audio drama

Affabel je výpravná alegorie, kterou napsal John Bevere. Nabízí pohled na to, co leží až za hranicemi pozemské reality, a ukazuje pravdy, jež se zrcadlí v Božím království. Pro věřícího je životně důležité, aby žil s perspektivou věčnosti, přesto může být těžké koncept věčnosti pochopit.

Připojte se k velkolepému králi Jalynovi, temnému pánu Dágonovi, slečně Laskavé, panu Nezávislému a dalším a vydejte se spolu s nimi objevovat zázračnou zemi *Affabel* a hrůznou vnější krajinu Osamění. Během děje budou postavy odhalovat skryté věci vašeho srdce a mnohé se vám stane výzvou.

Audio drama *Affabel* se svými epizodami vytváří působivý poslech a dynamicky dokresluje poselství knihy S ohledem na věčnost.

ZNIČTE KRYPTONIT

Série vyučování

Kniha, kterou nyní držíte v ruce, je součástí sady materiálů Zničte kryptonit, kterou napsal John Bevere. Když si přečtete tuto knihu a prostudujete dodatečné materiály, které jsou dostupné na přiloženém DVD nebo ke stažení na CloudLibrary.org, budete studovat všechny části tohoto dynamického, život měnícího vyučování. Podrobné studium ovlivní a obohatí vaše křesťanské kráčení s Bohem a umožní vám toho pro Něj udělat víc.

Celá sada vyučování *Zničte kryptonit* obsahuje následující:

- **Knihu *Zničte kryptonit***

Jedinou tištěnou část celého kurzu.

Kniha je také součástí CD ve formátu PDF.

- **DVD Rom *Zničte kryptonit***

Přiložený disk obsahuje materiály celého kurzu v digitální podobě. Toto DVD Rom není možné přehrát na DVD přehrávači. Všechny složky je možné načíst a otevřít na tabletu, v počítači či na chytrém telefonu.

- **Audioknihu *Zničte kryptonit***

Všechny části knihy *Zničte kryptonit* ve vašem jazyce ve formátu MP3.

- **Videozáznam vyučování *Zničte kryptonit***

Všech osm video lekcí ve formátu MP4.

- **Affabel – audio drama – zvukový záznam ve formátu MP3**

Záznam všech 4 epizod dramatu Affabel ve formátu MP3.

- **Bonusové materiály**

DVD Rom obsahuje také další knihy a materiály, včetně audio dramatu Affabel, a knihy *S ohledem na věčnost a Dobré, nebo od Boha?* ve formě ebooks.

Všechny části tohoto vyučování jsou darem pro vás!

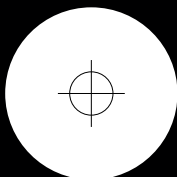
Materiály na tomto DVD Romu lze svobodně kopírovat, zasílat přátelům přes e-mail, používat v textu, využívat k vyučování v místní církvi, nahrávat na internet pro další uživatele. Sdílejte se o toto vyučování všude, kde je hlad po Božím Slově a mocném křesťanském životě.

Informace o komponentech sady vyučování *Zničte kryptonit*:

- **Soubory na tomto DVD Romu nelze přehrávat na klasickém video přehrávači.** Protože jde o směs video, audio a textových souborů, lze je přehrát pouze na počítači či podobném zařízení.
- **MP4 videosoubory** lze přehrávat na tabletu či počítači.
- **MP3 audio soubory** lze stáhnout do vašeho audio přehrávače, chytrého telefonu nebo do počítače.
- **PDF digitální soubory** lze stáhnout do tabletu či počítače. Můžete je snadno přečíst, vytisknout či jinak množit.

ZNIČTE KRYPTONIT

DISK S MATERIÁLY

 MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Sledujte videa a stahujte na:
CloudLibrary.org

Obsah tohoto DVD
lze spustit pouze na počítači

JOHN BEVERE

Toto vyučování i další materiály Johna a Lisy Bevereových jsou dostupné zdarma ke stažení na:

CloudLibrary.org

Další materiály v mnoha různých jazycích jsou dostupné i ke stažení na Youtube.com a Youku.com a jiných stránkách ke sdílení médií.

Stejně jako Superman dokáže překonat každou překážku a porazit každého nepřítele, mají i následovníci Krista nadpřirozenou schopnost porazit výzvy, kterým čelí.

Problémem jak pro Supermana, tak pro nás je to, že existuje kryptonit, který nás okrádá o sílu a moc. Samozřejmě je Superman i kryptonit smyšlený. Ale duchovní kryptonit smyšlený není.

Tato kniha nabízí odpověď na to, proč je tolik z nás neschopno zakoušet nadpřirozenou sílu a moc, která byla u křesťanů v 1. století naprosto zjevná.

V knize *Zničte kryptonit* John Bevere odhaluje, co tímto kryptonitem je, proč kompromituje naše společenství a jak se vymanit z jeho moci.

VČETNĚ DVD MATERIÁLŮ
ZNIČTE KRYPTONIT

JOHN BEVERE spolu se svou manželkou Lisou jsou zakladateli organizace Messenger International. John je služebník a autor bestselleru, který přináší se směrlostí a horlivostí poselství nekompromisní pravdy. Touží podpořit místní církve a vybavit vedoucí bez ohledu na to, kde se nachází, jakým jazykem mluví nebo v jaké finanční situaci se ocitají. Jeho materiály byly k dnešnímu dni přeloženy do více než 100 jazyků a milióny výtisků byly rozdány pastorům a vedoucím po celém světě.

Tyto materiály i další
zdroje jsou ke stažení na:
www.CloudLibrary.org

TATO KNIHA JE DAREM AUTORA
A NENÍ PŘEDMĚTEM PRODEJE.

SYLOAM
WWW.SYLOAM.EU

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

CHTĚLI BYSTE VÍCE?
SKENUJTE ZDE.